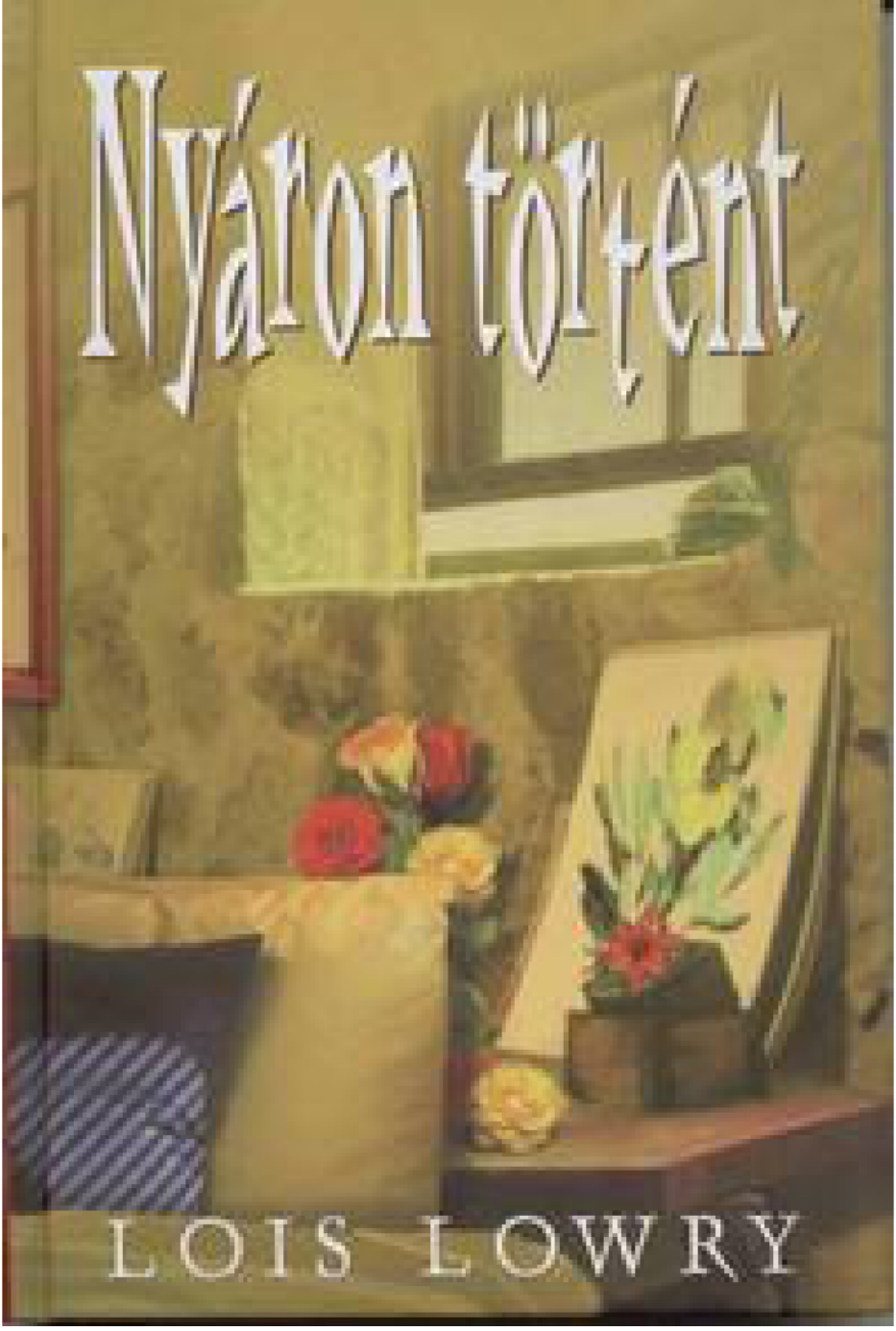
Nyáron történt
LOIS LOWRY

Lois Lowry

Nyáron történt

A mű eredeti címe: A Summer to Die

Copyright © Lois Lowry, 1977

Illusztráció © Jenni Oliver 1977

Published by special arrangement with Houghton Miffin Company. Megjelent a Houghton Miffin Company (Boston) engedélyével.

Hungarian Translation © Animus Kiadó

Fordította: Ilyes Emese

ISBN 963 9307 91 2

Kiadta az Animus Kiadó 2003-ban 1301 Bp. Pf.: 33

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Szerkesztette: Gábor Anikó

Borítóterv: Beleznai Kornél

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat több mint négy évszázados hagyományait őrző

ALFÖLDI NYOMDA Rt. Munkája

1

A vonalat Molly húzta meg.

Krétával. Jó vastag, fehér krétával, amely még a városi életünkből maradt, amikor még mindketten kisebbek voltunk. Ezzel rajzoltunk ugróiskolát a járdára. A krétadarab hosszú ideje hányódott már. Molly a kis agyagedényből kotorta elő, amelyet még tavaly, az iskolai kézműves foglalkozáson készítettem. Ott bújt meg egy zsinór, néhány gemkapocs és egy ceruzaelem társaságában, mely utóbbiról nem tudtuk biztosan, hogy használható-e még. Fogta tehát a krétát, és húzott egy vonalat a szőnyegen.

A szőnyeg a másik lakás ebédlőjéből került ide. Régi volt és elnyűtt. Bolyhok nem zavarták már a kréta futását, amely így erőteljes, fehér nyomot hagyott a kék anyagon. Aztán Molly – döbbent tekintetemtől kísérve, hisz egyáltalán nem volt rá jellemző, hogy ennyire feldühödjön – tovább húzta a fehér vonalat, fel a falon és a kék virágos tapétán. Felállt az íróasztalára, és folytatta egészen a mennyezetig, aztán átment a szoba túlsó végébe, felállt az ágyára, és a falon felfelé ott is a mennyezetig húzta meg a vonalat. Szépen, egyenesen. Ha én próbálkoznék ilyesmivel, biztos, hogy girbegurba lett volna. De Molly igen pontosan dolgozik.

Aztán visszarakta a krétát az edénybe, leült az ágyára, és – mintha mi sem történt volna – kézbe vette a könyvét. Ám mielőtt újra nekifogott volna olvasni, rám nézett, (én még mindig ott álltam döbbenten), és így szólt:

– Tessék! Mostantól olyan rendetlen lehetsz, amilyen csak akarsz, de a szemetedet tartsd a magad oldalán! Ez itt az én térfelem!

Amikor a városban laktunk, volt saját szobája Mollynak is,

nekem is. Ettől ugyan nem lettünk jobb barátok, de megvolt a lehetőségünk, hogy magunkra zárhassuk az ajtót, s ha úgy tetszik, ne vegyünk tudomást egymásról.

Furcsa az ilyesmi nővérek között. Legalábbis a mi esetünkben, mert apa szerint nem tudományos dolog általánosítani. Én egész lényemmel arra vágytam, hogy legyen belőlem valaki. Szerettem arra gondolni, hogy egy szép napon, ha már felnőtt leszek, az emberek mindenhol tudják majd, hogy ki vagyok, mert akkorra véghezviszek valami nagyon fontosat, valami olyasmit, ami arra készteti majd az embereket, hogy a nevemet, azt, hogy Meg Chalmers, tiszteletteljesen ejtsék ki. Egyszer beszéltem erről Mollynak, mire azt felelte, hogy ő a maga részéről semmi egyébre nem vágyik, mint egy teljesen más névre, például Molly Valaki Más, vagy mondjuk Valaki Másné, meg sok-sok gyerekre, akik tisztelettudóan „anyának” szólítják, amúgy pedig ezenkívül semmi egyéb nem érdekli. Ő elégedett, és türelmesen vár. Én azonban nyughatatlan vagyok, és ebből kifolyólag türelmetlen. Ő biztos, teljesen biztos abban, hogy amire vágyik, valóra fog válni, éppen úgy, ahogyan elképzelte. Én viszont kételkedem ebben, sőt rettegek, hogy az álmaim egy szép napon úgy végzik, mint az a zsinórdarab meg a gemkapcsok abban az agyagedényben.

Egyszerre vagyok eltökélt és bizonytalan, s ez azt hiszem, meghatározza a viselkedésemet is: kapkodó vagyok és lobbanékony, s olykor semmiségeken húzom fel magam. Mollyt viszont jól meghatározott céljai, és a jövőjébe vetett magabiztos hite teszi azzá, ami: nyugodt és alkalmazkodó, magabiztos, sőt, egyenesen önelégült – bizonyára a külseje miatt is, mert sokkal csinosabb, mint én. Néha az az érzésem, hogy a szüleink csak két próbálkozás, két leány révén tudták összeszedni mindazt a jellemvonást, amely egy teljes, jól összegyúrt személyiséghez szükségeltetik. De az is gyakorta megfordul a fejemben, hogy meglehet, ezeket a jellemvonásokat már az első próbálkozásukkor sikerült

összehozniuk, nekem pedig… maradt, ami maradt… Nem túl jó érzés, ha az ember így érez önmaga iránt, főként, ha valahol mélyen, legbelül, ahol a vágyai, az álmai és a józan esze rejtezik, tisztában van vele, hogy mindez nem igaz.

Az egy szobában való együttélést az is megnehezíti, hogy képtelenség bármit is elrejteni a másik elől. Persze nem a pár nélküli, koszos zoknikra gondolok, vagy arra a galacsinná összegyűrt, tizennégy papírlapra, rajtuk egy sikertelen vers próbálkozásaival. Elrejteni a legbensőbb, magánjellegű dolgokat kell: a könnyeket, melyek az ember szeméből olykor kikívánkoznak, a gondolatokat, melyeket egy csöndes, magányos zugban szeretne végiggondolni, a szavakat, amelyeket hangosan szeretne kimondani, hogy hallja, hogyan hangzanak – de más ne legyen fültanúja. A városban volt ilyen helyem, volt saját szobám. Ott magamra maradhattam mindezekkel a dolgokkal.

A városi házunk még megvan, és még mindig a mi házunk, de most bérlők laknak benne, s ha túl sokat gondolok erre, a gyomromat valami szörnyűséges fájdalom rándítja össze.

Az egyetem magas, téglából épült óratornya épp a házunkkal szemben, az utca másik oldalán áll. Éjszaka, bár bizonyára aludtam, hallottam amint elüt minden egyes egész órát. Ez egyike azon dolgoknak, amelyek a legjobban hiányoznak nekem itt kinn, a semmi közepén, pedig szeretem a csendet. És csend itt aztán van, azt meg kell adni. Ám olykor előfordul, hogy éjszaka ébren fekszem az ágyamban, és nem hallok egyebet, mint Molly lélegzését a mellettem lévő ágy felől. Autók ritkán járnak errefelé, óraütést sem hallani, nincs hát semmi, ami mérhetné a pillanatok múlását. Ilyenkor mindig eszembe jut a mi jó öreg, repkény takarta toronyóránk.

A csend miatt költöztünk ide. Apám kapott egy év szabadságot az egyetemtől, hogy befejezhesse a könyvét. Dolgozott már rajta a városi házunkban is, de hiába volt hivatalosan felmentve a tanítás alól, a diákjai egyre-másra beugrottak hozzá.

– Arra gondoltam, beugrom egy percre dr. Chalmers-hez – mondták a kapuban álldogálva, zavarodottan.

Az anyám ilyenkor azt válaszolta: – Dr. Chalmerst most nem lehet zavarni –, de ekkor, menetrendszerűen, apám hangja hallatszott az emeletről:

– Engedd be őket, Lydia! Úgyis kávészünetet akartam tartani.

Anya erre beengedte őket, és ők ott maradtak órákig, kávézgattak, és apával beszélgettek. Aztán persze apa meghívta őket vacsorára, és akkor anya készített még egy kevés tésztát a csirkeraguhoz, megmosott még egy fej salátát, vagy sietve meghámozott még néhány répát a pörkölt mellé. És mi órákon át vacsorázgattunk, mert mindenki annyit beszélt. Apám előbb-utóbb kinyitott egy üveg bort, s a diákok sokszor csak késő éjszaka mentek el. Addigra én már ágyban voltam, de sokszor még hallottam, amint búcsúzkodtak apámtól a kapuban, hosszasan, még ott is élénken beszélgetve. Aztán hallottam, amint a szüleim lefekvéshez készülődve felfelé lépdelnek a lépcsőn, és az apám megszólal:

– Lydia, én ezt a könyvet soha nem fogom befejezni.

Amikor egyik este a vacsoránál apám nagy büszkén bejelentette, hogy könyvének címe *Az irónia dialektikus szintézise* lesz, anya megkérdezte:

– Ki tudja háromszor egymás után gyorsan elismételni? – Molly és én megpróbáltuk, de sikertelenül, és majd' szétpukkadtunk a nevetéstől. Apa nagyon szigorúan nézett ránk, és így szólt:

– Ez egy nagyon fontos könyv lesz.

Mire Molly:

– Mi is a címe? – és apa megpróbálta elismételni a könyv címét, de belegabalyodott a nyelve, és ettől ő is majd' megpukkadt a nevetéstől.

Egyszer megpróbálta elmagyarázni nekem, mit is jelent a könyv címe, de aztán feladta. Molly azt mondja, ő igenis nagyon jól érti, hogy mit jelent. De Molly gyakran nagyzol.

A hálaadás napját megelőző szombat reggelen, reggeli közben történt: apa és anya közölték velünk, hogy elköltözünk a városi házból. Már sejtettem, hogy valami készülődik, mert anya egész héten a telefonon csüngött, és az én anyám nem az a fajta nőszemély, aki túl sokat telefonálgat.

– Találtunk egy házat! – mondta anya, és töltött még egy kis kávét magának meg apának. – Vidéken van, így apátoknak lesz csendje és nyugalma. Imádnivaló kis ház, lányok, 1840-ben épült, és a konyhában van egy hatalmas kemence. Egy földút mellett áll, hatvanöt hektárnyi erdő és mező veszi körül. Nyáron akár veteményeskertet is kialakíthatnánk a ház körül.

Nyáron… Azt hiszem Mollyval mindketten ugyanarra gondoltunk, mégpedig arra, hogy anya úgy beszél, mintha egy-két hónapról volna szó, esetleg a karácsonyi szünidőről. No de a nyár! Hisz még csak november van! Úgy ültünk ott, mint két félkegyelmű, tátott szájjal. Hiszen, mióta csak élek, tizenhárom éve, városban laktunk, és most arról folyik a szó, hogy mindezt magunk mögött hagyjuk. Semmi értelmes nem jutott eszembe, amit hozzáfűzhettem volna ehhez a hihetetlen fordulathoz. De Molly más. Ő praktikusan gondolkozik.

– És mi lesz az iskolával? – kérdezte rögtön.

– Busszal fogtok járni a Macwahoc Valley-i összevont iskolába. Jó a híre, és a busz húsz perc alatt odavisz benneteket.

– Ki tudná ezt háromszor egymás után, gyorsan kimondani? – kérdezte apa vigyorogva. – Macwahoc Valley-i összevont iskola? – Még csak meg sem próbáltuk.

Összevont iskola… Halvány sejtelmem sem volt, mit jelenthet ez. De nem is az iskola volt a legfőbb gondom. A csütörtök délutáni művészeti óráim jutottak eszembe, ahol a vízfestéssel eltöltött megannyi hét után éppen most készültünk

áttérni az olajfestésre, no meg a szombat délelőtti fotófoglalkozások, ahol az óratoronyról készített, naplementés felvételem épp most lett a hét legjobb képe, maga mögé utasítva nyolc másik osztálytársam – valamennyi fiú! – fotóját.

De nem hoztam szóba sem a különóráimat, sem azt, hogy mi lesz velük, ha elköltözünk innen vidékre. Mert tudtam a választ.

– Apa…! – sóhajtott panaszosan Molly. – Épp most kell elköltöznünk, amikor megválasztottak a szurkolók vezetőjének!?

Ez bizony taktikai hiba volt nővérem részéről. Apám előtt ugyanis nem volt szerencsés fiúkat emlegetni. Büszke volt ugyan a csinos Mollyra, de nem tudta elfogadni, hogy bár alig múlt tizenöt éves, már fiúk sürgölődnek körülötte. Olykor-olykor ránéz Mollyra, és egyfajta megdöbbenéssel keveredő büszkeséggel a tekintetében megrázza a fejét. Most pedig igen keményen lecsapta a kávéscsészéjét, és szemöldökét összevonva Mollyra nézett.

– A szurkolócsapat vezetése – szólt szigorúan – nem áll a döntési szempontok élén.

Erről ennyit. Minden eldöntetett, nem volt tehát miről tovább vitatkozni, vagy hűhót csapni körülötte.

A hálaadás napját majdnem megúsztuk, leszámítva azt a néhány diákot, akik nem mehettek haza az iskolai szünet idejére, ezért velünk töltötték az ünnep csütörtökjét, s fogyasztották el a pulykavacsorát. A további napokat csomagolással töltöttük. A diákok segítettek dobozokba rakni a könyveket, néhányan pedig a konyhában segédkeztek becsomagolni az edényeket és a konyhai eszközöket. Az én dolgaimat magam csomagoltam össze. Vadonatúj, még felbontatlan olajfestékes készletemet, melyet előző hónapban a tizenharmadik születésnapomra kaptam, sírva szuszakoltam be az egyik kartondobozba, és mikor a fényképezőgépemre került a sor, megint sírásban törtem ki. De legalább azok a tárgyak,

amelyek legközelebb állnak a szívemhez, velem jöhetnek. Molly át kellett adja a szurkolók vezetőjének járó kék-fehér egyenruháját az egyik helyettesének, egy Lisa Halstead nevezetű lánynak, aki nagy szomorúságot és együttérzést tettetett, de mindenki látta, hogy nem őszinte. Azt sem bírta kivárni, hogy hazaérjen, rögtön felpróbálta a rakott szoknyát.

És mindez csupán egy hónappal ezelőtt történt. Úgy tűnik, mintha száz éve lett volna.

Különös, mekkora különbség van a különböző korú épületek között. Ezen ugyan nem kellene ennyire meglepődnöm, hiszen az emberek életkorával is rengeteg különbség jár, mint például Molly és az én esetemben. Molly tizenöt éves. Ő kifesti a szemhéját, ha anya nem veszi észre, órákat tölt frizurapróbával a tükör előtt, és oldalt áll a tükörnek, hogy szemügyre vegye az alakját, és minden áldott este az új iskolában szerzett barátaival telefonálgat, és két napra rá már fiúja is akadt, és a rákövetkező héten már ki is nevezték helyettes szurkolócsapat-vezetőnek.

Én csupán két évvel vagyok fiatalabb nála, ám ez láthatóan hatalmas különbséget jelent. Nem csupán fizikai értelemben vett különbség ez, bár ez is részét képezi. Ha én állok oldalvást a tükörnek – jóllehet ezzel nem fárasztom magam – ugyanolyan erővel akár háttal is állhatnék neki, mert semmi különbség sincs a kettő között. És még ha akarnék, sem állhatnék neki a szemhéjamat kifesteni, mert szemüveg nélkül nem látok semmit. Ezek a testi adottságok. A legnagyobb különbség azonban abból adódik, hogy ezek a dolgok engem egyáltalán nem érdekelnek. Hogy két év múlva érdekelnének-e majd, ki tudja?

Ami pedig a barátokat illeti… Nos, az összevont iskolában töltött legelső napomon, amikor az első tanár felszólított, hogy – Margaret Chalmers –, és én azt válaszoltam, hogy – Nem szólítana, kérem, Megnek? –, mire az egyik fiú, az osztályterem túlsó végéből elrikkantotta magát: – Szólítson kérem Nutmegnek*! És most, három héttel később a

Macwahoc Valley-i összevont iskola 323 tanulója hív Nutmeg Chalmersnek. Ismerős ugye a régi mondás, miszerint ilyen barátok mellett kinek van még szüksége ellenségre?

No de térjünk vissza az épületek életkorára. Amint azt az anyám említette, a ház 1840-ben épült. Ez azt jelenti, hogy majdnem száznegyven éves már. A régi házunk, benn a városban ötvenéves épület. A különbség csak annyi, hogy a városi házunk nagy, beépített szekrényekkel, lépcsőházzal és sok-sok ablakkal, meg egy padlással van tele, vagyis megannyi visszahúzódásra alkalmas helyiséggel, ahová az ember elvonulhat egy könyvvel a kezében. A legbecsesebb hely talán az a kis beszögellés volt ott a padlásfeljáró mellett, ahová kiállíthattam a fényképeimet és vízfestményeimet, kialakítva saját, külön bejáratú galériámat, és senki sem macerált a rajzszögek nyomán a falban maradt lyukak miatt.

Úgy gondolom, nagyon fontos, hogy az ember életében legyenek ilyen búvóhelyek, amelyeknek a titkát csak a kiválasztottakkal osztja meg. Ezt megemlítettem egyszer Mollynak is, de ő nem értette. Azt mondta, hogy ő szeretne mindent megosztani mindenkivel. Azért is szeret annyira a szurkolócsapat vezetője lenni, mert csupán fel kell emelnie a karját, és egy egész seregnyi ember mondja vele a csapatot biztató rigmust.

Ez a ház itt vidéken nagyon pici. Apa elmagyarázta, hogy azért építették kis méretűre, mert annak idején igen nehéz feladat volt kifűteni. A mennyezet alacsony, az ablakok kicsik, a lépcsőház olyan, mint egy aprócska alagút. Szemmel láthatóan semmi sincs a helyén. A padló megereszkedett, a fenyőfa padlódeszkák között arasznyi rések tátongnak. Hiába csukjuk be az ajtót, az magától ismét kitárul. A nem zárható ajtók egyébként nem zavarnak, mert amúgy sincs félrevonulásra alkalmas hely a házban.

Mikor ideköltöztünk, én beszaladtam az üres házba, míg a többiek odakinn ácsorogtak az udvaron, és megpróbáltak segíteni a költöztető teherautónak megfordulni a havas

kocsifelhajtón. Felmentem a rövid lépcsősoron, körülnéztem. Három hálószobát láttam: két nagyot, és a kettő között egy aprócskát, amely a szűk folyosóból nyílt. Ebben a pici szobában a mennyezet szinte a padlóig lejtett, és csak egyetlen ablaka volt, ahonnan a ház mögötti erdőre lehetett látni. A sárga tapéta nagyon kifakult és kopottas volt, imitt-amott apró zöld levélkék díszítették. Csupán az ágyam, az íróasztalom és a könyvespolcom fért volna bele, meg néhány apróságom, amelytől igazán a sajátom lehetne ez a szoba. Ott álldogáltam hosszú ideig az egyetlen ablak előtt, és a környező erdőt bámultam. A mező túlsó oldalán, a mi házunktól balra, egy másik házat vettem észre. Üres volt, vakolatlan, az ablakok némelyike betörött. Mindezt olyan volt az aprócska szoba ablakának négyzet alakú keretében látni, mintha egy festményt bámulnék. Csak álltam ott, és arra gondoltam, milyen lesz itt felébredni minden áldott reggel, és figyelni, hogyan változik a kép a keretben. A hó egyre nagyobb lesz, a szél lefújja majd a maradék néhány levelet a fák ágairól, a tető széléről jégcsapok csüngnek majd alá. Aztán később, tavasszal -próbáltam magam jókedvre deríteni – minden elolvad, megváltozik, és a táj zöldbe fordul majd. Korán reggel nyuszik szaladgálnak a mezőn. És lesznek vadvirágok is. Talán valaki majd beköltözik abba az elhagyatott házba, és akkor éjjel, a réten keresztül fény szűrődik ki a most sötéten tátongó ablakokból.

Végül leballagtam a földszintre. Anya az üres nappaliban állt, és azon morfondírozott, miképp találhatna helyet a másik lakásból áthozatott, hatalmas kanapénak. Apa és Molly még kinn voltak, éppen sót szórtak a kocsifelhajtóra, nehogy a költöztető munkások megcsússzanak a havon.

– Anya! – szólaltam meg –, az a kicsi szoba az enyém lesz, ugye?

Anya egy percig gondolkodott, bizonyára megpróbálta felidézni a felső szint alaprajzát. Aztán karjával átölelt, és így válaszolt:

– Meg, a kicsi szoba lesz apátok dolgozószobája. Ott fogja befejezni a könyvét. Te és Molly a nagyobbik hálószobán osztoztok majd, a folyosó végében, tudod, azzal a szép, kékvirágos tapétával.

Anya mindig a mozdulataival kísérli meg szépíteni a dolgokat: egy-egy öleléssel, a szobán átküldött röpke puszikkal, integetéssel, kacsintással, mosollyal – ami olykor segít is.

Visszamentem az emeletre, és beléptem a nagyobbik szobába, amely tehát nem lesz egyedül az enyém. Innen is látszott az ablakból az erdő, és az elhagyatott ház egy kis szeglete, de a kilátást részben eltakarta egy irdatlan, szürke, roskadófélben lévő pajta, mely a ház oldalához csatlakozott. Hát… nem ugyanaz! Én általában mindenben megtalálom a jót, de ez akkor sem ugyanaz…

Most, alig egy hónappal később, két nappal karácsony előtt úgy tűnik, a házat belaktuk. Jó meleg van, a kályhákban duruzsoló tűz hangja mindent betölt, fentről lehallatszik apa írógépének kopogása, és mindent beleng a tél illata, a száradó, átázott csizmáké és a fahéjé, hiszen anyánk tökös rétest készít, meg mézeskalácsot. Ám Molly, aki szeret mindenkivel mindent megosztani, aki azt mondja magáról, hogy csapatjátékos, most mégis húzott egy választóvonalat a szobánkban…

2.

Azért akadnak itt jó dolgok is, ha ez egy kissé meglepő is számomra. Amikor ideköltöztünk, azt hittem, ezen a helyen rettentő magányos leszek egy hosszú éven keresztül, és hogy semmi a világon nem fog történni, ami érdekes lehet a

számomra.

Most meg tessék! A család minden tagjával történik valami jó. Pontosabban anya esetében ezt nehéz megállapítani, mert ő mindig mindennek örül, a körülményektől függetlenül. Molly pedig nagyon hasonlít anyához. Sokszor olyan lelkesek és izgatottak, hogy az ember azt hinné, valami rendkívüli dolog esett meg velük, aztán jobban belegondolva rá kell jönnünk, hogy valójában semmi különösről nincs szó. Anya például minden áldott reggel friss madáreledelt tesz a konyhai ablakpárkányon álló etetőbe. Két perccel később meg is érkezik az első madár, és nekilát reggelizni. Erre anya felpattan, suttogva csendre int bennünket, és odalopódzik az ablakhoz. Senkinek eszébe sem jut, hogy csupán tegnap legalább négyszáz madár falatozott az etetőből. Máskor, ha a konyhában az egyik növény új levelet hajt, anya majdhogynem lapokat küld az összes ismerősünknek, hogy értesítse őket az új jövevény megszületéséről.

Apa inkább rám hasonlít: megvárja, míg igazán jó dolgok esnek meg vele, az apróságokért való lelkesedés gátolná az igazán nagy történések bekövetkeztét. De mostanában láthatóan derűs, mert jól halad a könyvvel, és szerinte ez az ideköltözésünknek köszönhető.

Minden reggel bemegy az aprócska dolgozószobába, becsukja az ajtót, és egy téglával kitámasztja, nehogy kinyíljon. Amikor Mollyval hazaérünk az iskolából, ő még mindig dolgozik. Anya szerint egész délelőtt ki se teszi a lábát a szobából, csak olykor-olykor jelenik meg a konyhában. Ilyenkor egy árva szót sem szól, csak tölt magának egy csésze kávét, és visszamegy folytatni a munkát. Anya szerint olyan, akár egy alvajáró. Lehallatszik, ahogyan irdatlan sebességgel püföli az írógépét, olykor kitép egy papírlapot a gépből, összegyűri, aztán befűz egy újabb lapot, és tovább folytatja a kopogást. Néha a zárt ajtó mögül kiszűrődik a motyogása, de az jó jel, ha beszél magában. Ha csöndben dolgozik, az általában azt jelenti, hogy nem halad az írással. Ám amióta

ideköltöztünk, egyfolytában beszél magában.

Tegnap este gondolataiba merülten ült a vacsoránál, de a szája sarkában halvány mosoly bujkált. Molly és én az iskoláról meséltünk, anya pedig bejelentette, hogy nekilát egy foltmunkával készült ágytakaró megvarrásának, mégpedig a kinőtt ruháink felhasználásával, melyeket Molly és én kicsi korunkban viseltünk. Más se kellett, elkezdtük felidézni, milyen ruhákat is hordtunk annak idején. Mostanában nem is viselünk szoknyát vagy ruhát! Ha jobban belegondolok, farmeren kívül nem is volt rajtam más az elmúlt két év alatt.

Molly kezdte:

– Emlékszel arra az ocsmány pillangómintás ruhámra, amit a hatodik születésnapomon viseltem? – Én már nem emlékeztem rá, nem úgy Anya, aki kacagva így válaszolt:

– De Molly! Hisz az egy gyönyörű ruha volt, csodás, kézzel hímezett pillangókkal! Annak a ruhának különleges helyet szánok az ágytakarón.

Apa mit sem hallott a beszélgetésünkből, csak ült, arcán halovány félmosollyal. Egyszer csak hirtelen megszólalt:

– Lydia, engem Coleridge[1] teljesen elbűvöl! – és ezzel felpattant a székéből, félig megevett almás pitéjét otthagyta, és a lépcsőket kettesével véve felvágtatott a dolgozószobájába, s hamarosan hallottuk írógépe vad kattogását.

Anya azzal a különös pillantásával nézett utána, amely a kissé bolondos, ám roppant szeretnivaló dolgok láttán jelenik meg a szemében. Arcára mosoly ül ki, tekintetével pedig – legalábbis én így gondoltam – elmerül az emlékeiben. Amikor anya rám néz, valahogy úgy éreztem, hogy emlékeiből csalódás és zűrzavar is felsejlik, hiszen én soha nem voltam egy „könnyű” gyerek. Örökké kérdezősködtem, vitatkoztam és dühöngtem.

Ami pedig Mollyt illeti… Úgy vettem észre, amikor Anya Mollyra néz, emlékei sokkalta messzebb nyúlnak vissza,

egészen saját kislánykoráig. Ez abból fakadhat, hogy ők ketten annyira hasonlítanak egymásra. Furcsa érzés lehet anya számára látni önmagát, amint újra felnövekszik. Olyan lehet ez, mint mikor az ember fordítva néz a távcsőbe – látja magát fiatalon, valahol nagyon messze, egyedül. A távolság igen nagy, ezért a szemlélődésnél egyebet nemigen tehet, csak emlékezik és mosolyog.

Mollynak fiúja van. A fiúk mindig is kedvelték őt. Amikor kislány volt, a szomszéd fiúk szívesen megjavították a biciklijét, vagy kölcsönadták neki a görkorcsolyájuk kulcsát. Ha elesett, és lement a bőr a térdéről, hazakísérték, és aggódva várták, míg anya fertőtlenítette és bekötözte a sebét. A hálaadás napjára kapott finomságaikat is megosztották vele: két héttel az ünnepek után – amikor én már az édességes zacskóm alján kotorásztam, és nem leltem egyebet néhány ráncos almánál –, Mollynak még mindig volt egy-két tábla csokija, amit a szomszéd srácoktól kapott ajándékba.

Hogy is ne szeretnének a fiúk egy ilyen csinos lányt! Én már megszoktam Molly külsejét, hiszen tizenhárom éve élek vele egy fedél alatt. Mégis néha, ha rápillantok, teljesen idegennek tűnik. Nemrégiben egyik este a kandalló előtt ült, és a házi feladatán munkálkodott. Szerettem volna kérdezni tőle valamit a negatív számokkal kapcsolatban, ezért ránéztem, de a látványtól elakadt a hangom. A kandalló fénye megvilágította és bearanyozta az arcát, szőke hajtincsei a homlokába hullottak. Épp úgy nézett ki, mint az angyalka a karácsonyi üdvözlőlapon, amelyet a bostoni barátainktól kaptunk. Gyönyörű volt! Még a lélegzetemet is visszafojtottam, úgy figyeltem egy hosszú másodpercig. Aztán észrevette, hogy figyelem, és rám nyújtotta a nyelvét. Az igazi Molly!

Az egyik srác, Tierney McGoldrick, a baseballcsapat tagja és a felsősök osztályfelelőse kezdett el körülötte legyeskedni az iskolában. Állandóan együtt vannak. Meg az iskolai egyen-dzsekijét is kölcsönadta Mollynak, hátán a nagy MV betűkkel,

a Macwahoc Valley rövidítéseként. Mi kint lakunk az erdő közepén, a nagy semmi határán, mindentől távol, ezért a szó szoros értelmében vett randevúzásról szó sem lehet. Tierneynek még nincsen jogosítványa, de ha volna is kedve idáig autózni, a hóval fedett úton ez gyakorlatilag lehetetlen lenne. De minden áldott este beszélnek telefonon. Molly a készüléket beviszi a kamrába, a hosszú zsinór átnyúlik az egész konyhán, és folyton át kell lépdelnünk rajta, amikor anyával vacsora után leszedjük az asztalt. Anya ezt nagyon mulatságosnak találja, valószínűleg azért mert neki is göndör a haja, és épp olyan gyönyörű volt lánykorában, mint Molly. Engem feltehetően azért bosszant a dolog, mert az én hajam egyenes, és szemüveget viselek.

Apát tehát elbűvölte Coleridge – bármit is jelentsen ez –, Mollyt pedig elbűvölte Tierney McGoldrick. Ami engem illet, nem állíthatnám, hogy bármi is elbűvölne, de azért velem is történnek jó dolgok.

Van például egy új barátom.

Közvetlenül szilveszter után, a téli szünidő vége felé elmentem sétálni. Már a költözés óta készültem erre a sétára, de annyi minden közbejött: az iskolakezdés, a berendezkedés, majd a karácsony, utána pedig az ünnepek fáradalmainak kipihenése. Egyszerűen soha nem volt alkalmas az idő egy sétára. Az is megfordult a fejemben, hogy a sors játszott szerepet benne, hogy éppen ezen a napon szánjam rá magam a sétára. Ám az sem mellékes, hogy megannyi, szürke egyhangúsággal és havazással teli hét után a nap végre kidugta fejét a felhők mögül.

Mióta vidékre költöztünk, ez volt az első alkalom, hogy elővettem a fényképezőgépemet. Tolldzsekibe burkolózva, hatalmas hócsizmával a lábamon elindultam lefelé a házunk mögötti földúton. A mező túlsó felén álló, elhagyatott épület felé gyalogoltam. Ez a ház látszott a kis dolgozószoba ablakából.

Az épület az úttól meglehetősen nagy távolságra állt. Keskeny bekötőút vezetett hozzá, amelyet senki sem takarított, ezért a hatalmas hó miatt nem tudtam megközelíteni. Fázósan toporogva álldogáltam, majd' megfagyott a lábam, de alaposan szemügyre vettem a házat. Lehet, hogy butaságnak tűnik, de kinézete alapján egy becsületes, nagyon kedves, vak emberre emlékeztetett. Egyszerű, szögletes alakja miatt találtam becsületesnek. Formájából, középen emelt kéményéből sejtettem, hogy nagyon régi lehet. Úgy állt, mint egy mellkasát büszkén kidüllesztő férfi, cseppet sem roskatagon. Külseje ugyanakkor meglehetősen kopottas volt, elöregedett deszkaborítása megszürkült már. És miért gondoltam, hogy vak? Mert nem nézett vissza rám. Ablakai üresek és sötétek voltak, de cseppet sem félelmetesek. Mintha várakoznának, mintha gondolatok kerengenének a sötétség mögött.

Készítettem néhány képet a házról, majd továbbsétáltam. Tudtam, hogy a földút egy mérföldnyire a házunktól véget ér, de még soha nem jártam arrafelé. Az iskolabusz a mi kocsibejárónknál fordul meg, autó pedig nem jár erre, leszámítva egy ütött-kopott, rozoga kisteherautót, mely néhanapján felbukkant.

Ugyanez a kisteherautó parkolt a földút végénél álló aprócska, rozoga házikó mellett, mely úgy nézett ki, mint az elhagyatott ház távoli, nagyon szegény unokatestvére. Kéményéből füst szállt fel, az ajtó két oldalán lévő apró ablakokat függöny takarta. Az udvarban egy nagy hóbucka tövében egy kutya álldogált, és amint meglátott közeledni, örömében vad farkcsóválásba kezdett. A kisteherautó motorházának teteje nyitva volt, alábújva egy idős férfi matatott.

– Jó napot! – köszöntöttem. Bár a szüleimnek megígértem, hogy nem állok szóba idegen férfival, elég ostobán jött volna ki, ha egyszerűen sarkon fordulok, és elindulok visszafelé anélkül, hogy egy szót is szóltam volna.

A férfi felemelte piros gyapjúsapkával fedett, őszes fejét, és

kedvesen elmosolyodott.

– Á, Meg Chalmers kisasszony! Örvendek, hogy eljött meglátogatni.

– I… igen…- válaszoltam önkéntelenül. Teljesen zavarba jöttem. Honnan tudhatja, hogy ki vagyok én?

– Meg, mint Margaret, nemde? – kérdezte, hozzám lépett, és megrázta a kezemet – jobban mondva az egyujjas kesztyűmet, olajos foltot hagyva annak anyagán. – Elnézést, a kezem nagyon mocskos. Hideg időben mindig lemerül az akkumulátorom.

– Honnan tudja?

– Honnan tudom, hogy a Meg a Margaret becézése? Mert a feleségemet is Margaretnek hívták. Annak idején én is Megnek szólítottam, bár senki más nem becézte így.

– Az iskolában Nutmegnek hívnak a többiek. Fogadok, hogy így nem szólították a feleségét!

A férfi nevetett. Világító kék szeme volt, és nevetés közben arcának ráncai új mintázatot vettek fel.

– Valóban nem – ismerte el. – De nem hiszem, hogy zavarta volna, mert a szerecsendió volt a kedvenc fűszere. Ki nem hagyta volna az almás pitéből.

– Azt honnan tudja, hogy a nevem Chalmers?

Kezeit a kocsi kilincsére akasztott, olajos rongyba törölgette.

– Kedveském, elnézésedet kérem, még csak be sem mutatkoztam. A nevem Will Banks. Olyan hideg van idekinn, a lábujjaid biztosan megfagytak már, bár a csizmád melegnek tűnik. Gyere be, és készítek egy jó forró teát kettőnknek. Közben elmesélem, honnan tudom a nevedet.

Hirtelen felderengett előttem a jelenet, amint majd elmesélem az anyámnak:

– És akkor bementem a házba… – És szinte hallottam, amint

az anyám szörnyülködve visszakérdez: – Te bementél a házába?!

Látta, hogy tétovázom, ezért elmosolyodott. – Meg – szólt –, már hetvenéves múltam. Semmi veszélyt nem jelentek, még egy ilyen gyönyörű fiatal lányra sem, amilyen te vagy. Gyere már be, melegedj meg, addig is lesz társaságom!

Nevetnem kellett, hiszen kitalálta a gondolataimat, és csak nagyon kevesen tudják, hogy mi szokott a fejemben járni. Aztán beléptem a házba.

És micsoda meglepetés ért odabenn! Bár a ház igen kicsi volt és nagyon régi, csakúgy mint a kint álló kisteherautó, a belseje egyszerűen csodaszép volt! Minden tökéletesen a helyén állt, mint egy meseházban, vagy egy festő ecsetje nyomán született álomházikóban. A földszinten csupán két szoba volt. A kicsiny előszoba egyik oldalán a nappali helyezkedett el. Falait fehérre meszelték, a padlót egy kék-vörös mintás, keleti szőnyeg borította. A nappaliban hatalmas kandalló, párkánya fölött egy festmény: igazi festmény, nem reprodukció. A fényesre csiszolt kisasztalon egy ónból készült edény. A fal mellett nagyméretű fiókos szekrény, fényes rézfogantyúkkal. Mellette füles fotel, szövete kézzel hímzett vászonból. (Ezt onnan tudom, mert Anya is szokott néha hímezni.) A kicsi ablakokon át beáradt a napfény, és a fehér függönyökön áthatolva gyönyörű mintákat rajzolt a szőnyegre és a székekre.

Az előszoba másik feléből nyílt a konyha. Ide mentünk be Mr. Banksszel, miután megmutatta nekem a nappalit. A fatüzelésű kályhában ropogott a tűz, tetején a rézből készült teáskannában már gőzölögve zubogott a forró víz. A kerek fenyőfa asztalt kék színű, szövött terítő takarta, a közepén, egy kék-fehér tálban három szem alma díszelgett, akár egy csendélet. Minden tisztára súrolva csillogott, szép rendben a helyén állt.

Egy dalocska jutott eszembe, amelyet az óvodában

tanultunk, és az asztal mellett ülve, ölbe tett kézzel énekelgettünk. „Zeng a dalunk mindörökre; Törpe Bögre, Görbe Bögre” – így szólt a dal. Emlékeimből felidéztem az egyes szavakat, az ötéves óvodások vékonyka hangját, és melegség töltött el. Mr. Banks háza éppen ilyen: egy emlékektől melengetett házikó, ahol minden a helyén áll, és mosolyog.

Lesegítette rólam a kabátot, a sajátjával együtt a fogasra akasztotta, majd két vaskos agyagbögrébe teát töltött. Leültünk az asztalhoz a fenyőfa székekre, melyek szinte sárgás fényben tündököltek a fényezett, régi fára hulló napsugarak fényében.

– Az a kicsi szoba a lépcső mellett lett a tiéd? – kérdezte.

Honnan tudhat arról a kisszobáról?

– Sajnos nem – válaszoltam. – Pedig szerettem volna megkapni. – Az apám költözött a kisszobába, az lett a dolgozószobája, mert könyvet ír. Ezért a nővéremmel ketten osztozunk a nagyobbik hálószobán.

– A kicsi szoba valamikor az enyém volt – mondta. – Amikor még kisfiú voltam. Egyszer, ha az apukád éppen nem dolgozik, menj be, és kukkants be a gardróbszekrénybe. A padlójába vésve megtalálhatod a nevemet, hacsak nem csiszolták már fel. Az anyám alaposan összeszidott, amiért kifaragtam. Akkoriban nyolcéves lehettem, és büntetésből bezártak a szobámba, amiért csúnyán viselkedtem a nővéremmel.

– A mi házunkban lakott? – kérdeztem meglepetten.

Ismét nevetni kezdett.

– Kedves kicsi Meg – felelte –, ti laktok az én házamban. A házat a nagyapám építette. Jobban mondva először azt a másikat építette fel, ott a mező túlsó felén. Aztán megépítette azt, amelyben most ti laktok. Akkoriban még a családok együtt éltek, és a második házat a nővérének építette, de ő soha nem ment férjhez. Aztán a legidősebb fiának adta – ez volt az apám

–, és a nővérem meg én már ott születtünk.

– Amikor összeházasodtunk Margarettel, a ház az enyém lett, oda költöztünk. A nővérem is férjhez ment, és Bostonba költözött. A szüleim meghaltak, és sajnos a nővérem sem él már. Margaretnek és nekem nem született gyermekünk, tehát itt maradtam egyedül. Jobban mondva, ez így nem teljesen igaz, mert a nővéremnek van egy fia, de az már egy másik történet… Szóval, a családból rajtam kívül nem él senki ezen a vidéken. Fiatalabb koromban, amikor Margaret még mellettem volt, olykor kísértést éreztem, hogy elmenjek innen, a városban keressek munkát, meg sok pénzt, de … – Meggyújtotta a pipáját, és egy percig a múltba révedve hallgatott.

– Hisz mégiscsak a nagyapám földje, meg az apámé – folytatta. – Manapság kevesen éreznek kötődést a föld iránt. De én ismerem ezt a vidéket, ismerek minden egyes kődarabot, minden egyes fát! Nem hagyhattam mindezt itt. Tudod, annak idején ez a ház, amelyben most lakom, a béresek szállása volt. Itt-ott kijavítgattam, és egészen otthonos lett. A másik két ház is az enyém, de amikor felemelték az adókat, már képtelen voltam fenntartani őket. Margaret halála után ide költöztem, és úgy döntöttem, a másik két házat bérbe adom olyanoknak, akik szívesen költöznek ilyen vadregényes vidékre. Amikor meghallottam, hogy a szüleid házat keresnek a környéken, a kisebbik házat ajánlottam nekik. Igazán tökéletes hely egy író ember számára. A csönd, az elvonultság serkenti a képzelőerőt, azt hiszem.

Egy ideig a mennyezetet nézegette, majd folytatta:

– Néhanapján elvetődnek erre mindenféle emberek, akiket az olcsó vidéki élet vonz ide, de én akárkinek nem adom ki a házamat. Azért üres most is a nagyobbik ház, mert még nem jelentkezett a megfelelő lakó.

– Nem érzi magányosnak magát?

Kihörpintette a teáját, és az asztalra helyezte a bögrét.

– Nem, mert egész életemben itt laktam. Persze Margaret nagyon hiányzik, de itt van nekem Tip. – Neve említésére a kutya felkapta a fejét, és farkát vadul csóválni kezdte. – Néhanapján, ha megkérnek rá, egy kis ácsmunkát is vállalok a faluban. És vannak könyveim. Ennél többre igazán nincs szükségem. Mindazonáltal – folytatta mosolyogva –, igazán örülök, hogy személyedben egy új barátra találtam.

– Mr. Banks?

– Ó, kérlek, kérlek szépen, szólíts Willnek, ahogyan a barátaim.

– Akkor hát, Will. Megengedné, hogy lefényképezzem?

– Kedveském… – felelte vállát kihúzva, és skót mintás ingének legfelső gombját begombolta – ez igazán nagy megtiszteltetés lenne számomra!

A konyhaablakon keresztül lágy fény áradt be, éppen Will arcára. Az idő lassacskán késő délutánba fordult, ilyenkor az éles fények és árnyékok összemosódnak. Will a széken ült és pipázott, közben pedig egyre csak mesélt. Egy egész filmtekercset rálövöldöztem.

Különös, de valahányszor ügyetlennek vagy kétbalkezesnek érzem magam, elég csak kézbe vennem a fényképezőgépemet, belenézni a keresőbe, és máris érzem, hogy én irányítom a dolgokat: a fókuszt, a fényeket, a beállítást. Tudom, hogy képes vagyok megragadni a látványt, mégpedig úgy, ahogyan azt más nem láthatja. Pontosan ezt éreztem akkor is, amikor Willről készítettem képeket.

Kivettem a filmet a gépből, és a zsebembe rejtve vittem haza, akár egy nagy titkot. Mikor az útra érve visszanéztem, Will már megint a teherautójánál állt, és felém integetett.

A hazafelé úton valami melengetni kezdett mélyen, nagyon mélyen legbelül, pedig a nap már lemenőfélben volt, az út két oldalát szegélyező hóbuckák felől pedig feltámadt a szél, és szúrós porhót fújt a szemembe. A melegség mégis szétáradt

bennem, aminek egyszerű oka volt: Will Banks gyönyörűnek nevezett!

3.

New Englandben a február a legrondább hónap, legalábbis szerintem. Anya nem ért velem egyet. Szerinte az április a legcsúnyább, mert áprilisban minden sártengerré változik. A hó elolvad, és amit a tél maga alá temetett – kutyaürülék, elveszett kesztyűk, kocsiból kihajított sörösüvegek – félig fagyott, jeges állapotban, félig pedig barna sárkezdemény formájában egyszerre mind a felszínre kerül. A sártenger jókora része persze a konyhakövön köt ki, ezért utálja annyira anya az április. Apa folyton egy verset szaval a konyhakövet sikáló anyának, mely úgy kezdődik, hogy „Április a legkegyetlenebb hónap”, mindazonáltal egyetért velem abban, hogy a február a legrondább. A hó, amely annyi öröm forrása volt decemberben, mostanra már unalmas, koszos, ellenségesen hideg közeggé vált. Hideg van, fogcsikorgató hideg. Az a fajta hideg, amelybe az ember egyszerűen nem képes kidugni az orrát. Már régen nem látogattam meg Willt, mert ebben a hidegben nincs kedvem egymérföldnyit gyalogolni a házáig. És nem készítettem egyetlen fényképet sem, mert ebben a hidegben a kesztyűmet sincs kedvem levenni, abban meg nem tudom kezelni a fényképezőgépet.

Apának sem megy az írás. Minden áldott nap bemegy a kisszobába, de csak üldögél, az írógép meg hallgat. Már-már ez a nagy csend tűnik zajosnak, szinte meg lehet fogni. Apa elpanaszolta, hogy csak bámul kifelé az ablakon, nézi a hatalmas fehérséget, és nem ragadja magával semmi sem. Tökéletesen megértem: ha mégis rá tudnám venni magam, hogy kimenjek fényképezni, a fénykép úgysem tudná rögzíteni

a tárgyak alakját vagy körvonalát, mert minden beleolvad a színtelen, hideg, februári masszába. Apa gondolatai is valahogy így, egyetlen masszába olvadhattak össze, körvonalak nélkül, és emiatt képtelen írni.

Megmutattam neki a gardróbszekrény padlóját, a fenyőfába vésett William feliratot.

– Will Banks igazán magával ragadó személyiség – mondta apa, és hátradőlt viharvert, bőrülőkés székén az írógép előtt. Egy csésze kávét kortyolgatott, én pedig teáztam. Ez volt az első alkalom, hogy meglátogattam őt a kicsi szobácskában, és láthatóan örült a társaságnak. – Tudod, ő nagyon művelt, ugyanakkor kiváló bútorasztalos. Kész vagyont kereshetett volna Bostonban vagy New Yorkban, de nem akarta elhagyni ezt a vidéket. Az itteni emberek azt gondolják, hogy kissé lökött, de én nem hiszem.

– Hát nem is az! – helyeseltem. – Nagyon is kedves! Az viszont én sem értem, miért kell abban a pici házban élnie, mikor övé még másik két nagyobb ház is.

– Szerintem boldog ott Meg, és a boldogsággal nem lehet vitába szállni. A nagyobb gond az, hogy az unokaöccse, aki Bostonban él, valami rosszat forral ellene.

– Rosszat ellene…? Ellene, aki senkit sem bántana?

– Annyit tudok az egészről, hogy a föld és a házak Will tulajdonában vannak, hiszen ő örökölte őket, de ha meghal, mindez az unokaöccsére száll, a nővére fiára. Sokat érő vagyonról van szó. Ezek az épületek ugyanis valódi régiségnek számítanak, olyasfajta értéknek, amelyet sok nagyvárosi ember szívesen a magáénak tudna. Valami olyasmit rebesgetnek, hogy az unokaöcs szeretné Willt – jogi nyelven szólva – „beszámíthatatlannak” nyilváníttatni. Ha ezt sikerül véghezvinnie, rátehetné a kezét a birtokra. Ha ez megtörtént, eladná olyanoknak, akik turistaszállásokat építenének ide, és fogadóvá alakítanák át a nagy házat.

Felálltam és kinéztem az ablakon. Tekintetem

végigvándorolt a mezőn, és megállapodott a végtelennek tetsző fehérségben szürkén meredező, üres épületen. Elképzeltem, hogy ablakait csinos, kicsi, kék zsalugáterek fedik, a bejárat fölött pedig felirat díszeleg: *Hitelkártyát elfogadunk*. Elképzeltem a ház előtti parkolót, zsúfolásig telve az ország minden részéből idesereglett autókkal és lakókocsikkal.

– Ezt nem tehetik meg, apa! – szóltam végül, majd a mondat kérdésbe hajlott: – Vagy mégis?

Apám megvonta a vállát.

– Remélem, nem. Képzeld, a múlt héten az unokaöcs felhívott és megkérdezte, igaz-e amit hallott, miszerint a faluban az emberek „lökött Willie-nek” hívják az öreget.

– Lökött Willie? És te mit válaszoltál?

– Hogy életemben nem hallottam még ilyen nevetséges dolgot, és ne zaklasson engem ilyesmivel, mert nagyon elfoglalt vagyok, épp egy olyan könyv megírásán fáradozom, amely forradalmasítja majd a teljes irodalomtörténetet.

Erre mindketten nagy nevetésben törtünk ki. Az a bizonyos könyv, amely forradalmasítani készül az irodalomtörténetet, hatalmas kupacokba halmozva borította be apa íróasztalát, meg a padlót, nem beszélve a papírkosárban felgyülemlett, gombóccá gyűrt írógéplapokról, és arról a két papírlapról, melyből repülőt hajtogatott, és szélnek eresztette a szobában. Csak nevettünk és nevettünk.

Mikor végre úrrá tudtam lenni a nevetésen, eszembe jutott, hogy valamit szerettem volna elmondani apámnak.

– Emlékszel, a múlt hónapban meglátogattam Willt, és készítettem róla néhány képet…

– Ühüm…

– A konyhában üldögélt, ki-kinézett ki az ablakon, pipázott, és mesélt. Egy egész tekercset elfényképeztem. És tudod, apa,

a szemei úgy csillogtak, az arca annyira élettel teli volt, annyi emléket és gondolatot tükrözött! Ez jutott eszembe, mikor az előbb a Lökött Willie-t említetted.

– Megmutatnád a képeket?

– Az az igazság, hogy még nem sikerült előhívatnom a filmet. Nem használhatom az iskolai sötétkamrát, mert lekésném a korábbi buszt, és nem érnék időben haza. Egyszerűen csak emlékszem, milyen volt az arca, mikor a képeket készítettem.

Apa hirtelen kiegyenesedett a székében.

– Meg! – szólt – Van egy nagyszerű ötletem! – Olyan volt, mint egy kisfiú. Egyszer anya azt mondta, azért sem bánja, hogy nem született fia, mert apa gyakorta úgy viselkedik, mint egy kisfiú. Csak most értettem meg, mit is akart ezzel mondani. Apa épp úgy nézett ki, mint egy tízéves fiúcska, akinek szombaton reggel egy hihetetlenül izgalmas, ugyanakkor feltehetően megvalósíthatatlan terv jut az eszébe.

– Építsünk egy sötétkamrát! – mondta lelkesen.

Nem akartam hinni a fülemnek.

– Ide? – kérdeztem.

– Mért is ne? Figyelj, én nem sokat értek a fényképezéshez, ezért te leszel a szakértő tanácsadó. A kivitelezést viszont rám bízhatod. Amúgy sem ártana néha egy kis mozgás írás közben. Mire lenne szükséged hozzá?

– Egy helyiségre, elsősorban.

– Mit szólnál ahhoz a kis tárolóhoz, a ház és a pajta között? Az elég nagy lenne, igaz?

– Persze, de ott borzasztó hideg van.

– Tehát, kedves tanácsadó, szükségünk lesz először is egy hősugárzóra. – Az íróasztalához fordult, elővett egy üres papírlapot, és felírta: 1. Hősugárzó.

Az apám imád listákat készíteni.

– Mi kell még…? Lássuk csak… Polcok már vannak, de szükség lenne egy pultfélére. – Azt is felírta a listára.

– …és speciális, vörös fényt adó égőkre – folytattam. – Tudod, a fényérzékeny anyagok miatt.

– Semmi gond, mert az áram ki van vezetve oda is. Mi egyébre van még szükség? Gondolom elég sok felszerelésre, igaz? Ha már igazi sötétkamrád lesz, legyen az a környék legjobb sötétkamrája!

Felsóhajtottam. Pontosan tudtam, mi okozhatja a legfőbb gondot. De mint említettem, az apám imád listákat készíteni. Az ördögbe is! Elkezdtem hát sorolni neki, mi szükségeltetik egy sötétkamra felszereléséhez: nagyító berendezés, időkapcsoló, tálcák, vegyszerek, papír, előhívó tartályok, speciális hőmérők, szűrők stb. stb. A lista egyre hosszabbra nyúlt. Egész mókásnak tűnt összeírni mindent, pedig tisztában voltam vele, hogy mindez csupán szép álom.

– Hol lehet beszerezni ezt a sok mindent? – kérdezte apa.

Erre a szobámba mentem, előkerestem az egyik fényképezéssel foglalkozó folyóiratomat, és bevittem a dolgozószobába. Végigtanulmányoztuk a hátsó oldalakon található hirdetéseket: New York, Kalifornia, Boston.

– Boston! – kiáltott fel apa győzedelmesen. – Ez óriási! Amúgy is el kell mennem Bostonba, hogy felkeressem a kiadómat. Miért ne mehetnék már a jövő héten? – Lefirkantotta a cég nevét és címét. – Ezzel megvolnánk. Nézzük, mennyibe fog nekünk mindez kerülni?

Nevetni kezdtem, holott egyáltalán nem volt nevetni való kedvem. Ez is annyira jellemző az apámra: a legfontosabb dolgokra mindig csak legutoljára gondol. Átnéztük a bostoni cég árlistáját, az egyes cikkek árát kiírtuk a papírlapra, majd szépen összeadtuk. Apa álla leesett. Még szerencse, hogy mindvégig tudtam, csak álomról van szó, mert így kevésbé

volt kiábrándító az ébredés. Szegény apa…! Hogy beleélte magát!

Mindketten megfeszített erővel mosolyogtunk, mert egyikünk sem szerette volna, ha a másik elszontyolodik.

– Figyelj, Meg! – mondta apa lassan, összehajtva és íróasztala sarkára helyezve a listát. – Miközben a könyvemen dolgozom, néha olyan problémákkal szembesülök, amelyekről azt hiszem, megoldhatatlanok. Olyankor mindig félreteszem őket egy kis ideig. Elraktározom valahol az agyam mélyén, és nem gyötrődöm rajta. Érted, mit akarok mondani?

Bólintottam. Én szinte tökélyre fejlesztem a nem gyötrődést.

– Azt szeretném, ha ezt az ügyet – folytatta –, most te is félretennéd egy rövid időre. De ne dugd el nagyon, foglalkozz vele olykor-olykor.

– Rendben – válaszoltam beleegyezően.

– Nemsokára megtaláljuk a megoldást, ebben tökéletesen biztos vagyok. És abban is, hogy ez már a közeljövőben bekövetkezik, hiszen mindkettőnk agya – sokszor tudattalanul – ezen fog munkálkodni.

– Rendben – fogadtam meg, s összeszedtem a kiürült csészéket, hogy visszavigyem a konyhába.

Anya a kályha előtt ücsörgött, és kézimunkázott. Lelkesen dolgozott az ágytakarón, s ami eddig elkészült belőle, az tényleg nagyon jól mutatott. Valahányszor azonban közelebbről is szemügyre vettük Mollyval, megborzongtunk bizonyos emlékek miatt. A takarónak szinte a kellős közepén virított az a pillangós ruhácska, amelyet Molly mindig is utált. Mellette egy kék-fehér csíkos darab díszlett, amire pedig én nem emlékszem szívesen. Azt a ruhát az ötödik születésnapomon viseltem, azon a napon, amikor az egész ünnepi asztalt lehánytam, közvetlenül a szülinapi torta felszeletelése után. És ott volt a rózsaszín, apró fehér virágos ruhám darabja is, amelyet körülbelül hatéves koromban

viseltem a húsvéti vasárnapi iskolában. Egy verset kellett volna elszavalnom egy teremnyi nézőközönségnek, ám belesültem, és zokogásban törtem ki. És ott volt egy darab Molly kék kockás gyapjúszoknyájából, amelyet a középiskola első tanévnyitóján viselt, és nem tudta, hogy minden más lány az osztályból farmerben lesz. És ott volt egy darabka az én régi cserkészegyenruhámból is. Mindig utáltam a cserkész-gyűléseket. A tagdíjra kapott pénzt útközben édességre költöttem, amiért kemény szidást kaptam.

– Mi az a fehér hímzett darabka? – kérdeztem anyától. Nagyon szerette, ha érdeklődést mutattunk a takaró iránt.

Megfordította a kézimunkát, a fény felé tartotta, hogy jobban szemügyre vehesse a darabkát, amelyről kérdeztem. Aztán arcára nosztalgikus kifejezés telepedett.

– Ó – felelte ellágyulva –, hiszen az Molly első melltartójából való!

– Micsoda…?!

Észre sem vettem, hogy Molly is ott van, míg fel nem csattant a kérdése. A kanapén heverészett a sarokban. (Azért a régi házak sokszor meglepően klasszak! Hány lakás konyhájában férne el egy kanapé?) Valójában nem is volt olyan meglepő, hogy ott van: egész februárban influenza kínozta. A betegség miatt gyakorlatilag a ház tartozékává, amolyan bútordarabbá vált: egész nap heverészett egy csomag papír zsebkendővel a kezében.

De van jó oldala is Molly betegségének, hiszen egész nap itthon ül, hétvégenként sem lóg a barátaival, ezért aztán sokat játszunk együtt, sokszor olyasmit, amit már kicsi gyerekkorunk óta nem játszottunk. Például Monopolyzunk. Igazán mulatságos dolog ilyen lökött játékokat játszani a nővéremmel, mert nem veszi komolyan őket. Én mindenhova szállodákat építek, még a forgalmas sugárutakra is. Mikor rá kerül a sor, Molly dob a kockával, és kiszámolja, hová fog lépni. Ha ott épp az én szállodám terpeszkedik, ő kuncogni

kezd. Elindul a bábujával, szép lassan lépeget egyre közelebb, mind hangosabban és hangosabban kacag, odaér, lehuppantja a bábut a szálloda mellé, és nekifog minden pénzét kiszámolni.

– Most kifosztottál! – mondja. – Teljesen kimerült a kasszám. – És akkor nevetve átnyújtja az összes pénzét, de nyomban hozzáteszi: – Játsszunk még egyet!

Én egyszerűen nem tudok veszíteni. Ha elvesztem a partit, morogván járkálok fel-alá, és egyre csak azt hajtogatom, hogy „ez nem járja". Töprengtem már rajta, miért is van ez. Egyszer egy elveszített kártyajátszma után nagyon hülyének és gyerekesnek éreztem magam, mert elkezdtem zokogni, és kiabálni: Csaltál! – Holott nagyon is jól tudtam, hogy Molly nem csalt. Azt hiszem, a kettőnk közti különbség ott kezdődik, hogy Molly mindig a fontos dolgokban nyer. Legalábbis a számára fontos dolgokban. Neki fontos, hogy ő legyen a szurkolócsapat vezetője, vagy neki udvaroljon a legjóképűbb fiú az iskolából. A Monopolyhoz hasonló gyerekes dolgok egyáltalán nem fontosak a számára. Talán egy szép napon, ha majd én is sikeres leszek valamiben, nem fogom többé azt hajtogatni, hogy „ez nem járja".

Molly betegsége ugyanakkor nagyon idegesítő. Folyton zsémbeskedik, holott eddig ez nem volt jellemző rá. Hiányzik neki a suli (jobban mondva Tierney McGoldrick, pedig nap mint nap beszélnek telefonon). Állandóan a külseje miatt aggódik. Annyira azért nem érezheti rosszul magát, mert hihetetlenül sok időt tölt a tükör előtt: a hajzatát igazítgatja, sápadt arcát rúzzsal pirosítgatja.

Néha annyira szeretném, ha végre észrevenné az én hajamat, és felajánlaná, hogy segít kezdeni vele valamit, ahelyett, hogy folyton magát próbálja még szebbé varázsolni – szerintem tök fölöslegesen. Egyszerűen képtelen vagyok rávenni magam, hogy megkérjem rá, holott majdnem biztos vagyok benne, hogy nem nevetne ki.

– Molly, ne kelj fel! – sóhajtott fel anya, mert Molly épp

azon volt, hogy felpattan, és odajön, hogy közelebbről szemügyre vegye a melltartódarabkát. – Megint elindul az orrod.

Molly megfázása gyakori orrvérzéssel társul. Anya szerint a serdülőkor miatt, de ő mindenre ezt mondja. A falubeli orvos szerint viszont a hideg időjárás okozza, mert a hideg tönkreteszi az orrnyálkahártyát. Bármi is okozza az orrvérzést, pokolian kellemetlen. Bár közös szobánk Molly által birtokolt részében most is nagy a rend, ám a szőnyegen ott éktelenkedik néhány undorító, orrvérzéseiből származó vérfolt. Véleményem szerint ezek sokkal gusztustalanabbak, mint bármi, amit én hagyok szanaszét az én térfelemen.

Megelőzendő a melltartó körül kibontakozni készülő vitát, anya eltette a takarót, majd megterített, és felszolgálta a vacsorát: sertésbordát almamártással. A salátás tányérkámat kénytelen voltam odébb rakni, hogy helyet adjak Molly papír zsebkendős dobozának. Apa egy szót sem szólt, pedig szereti, ha a vacsoraasztal rendezett. De volt már egypár kellemetlen vacsoraélményünk amiatt, hogy Molly nem hozta magával a zsebkendőit.

Csöndben vacsoráztunk. Molly óvatosan eszegetett az orra miatt, apa meg én kissé elgondolkodva, mert nem is olyan egyszerű valamit a tudattalanba zárni, és ott pihentetni. Anya mindegyre beszélgetést kezdeményezett, de valamennyi próbálkozása kudarcba fulladt, mert senki sem óhajtott csatlakozni. Végül letette a villáját, felsóhajtott, és így szólt:

– Tudjátok, bármennyire is imádom ezt a helyet, még ilyenkor télen is, alig várom már, hogy nyár legyen. Charles, te is jobban fogsz haladni a könyveddel. Ti meg, lányok, mehettek táborozni, így nem fogtok annyit unatkozni.

– Táborozni… – szólaltam meg fanyalogva.

– Igen, táborozni. – Anya megrökönyödve bámult rám: Mollyval ugyanabba a táborba járunk minden nyáron, mióta én betöltöttem a nyolcat, ő pedig a tízet.

– Táborozni! Ez az! – szólalt meg hirtelen apa, és rám nézett, szélesen mosolyogva.

– Mennyibe kerül a tábor? – kérdeztem rögtön anyától.

– Hát… elég sokba – sóhajtott –, de emiatt nem kell aggódnotok. Apátokkal ezt mindig is nagyon fontosnak tartottuk, ezért minden hónapban félreteszünk rá pénzt. Szóval, lányok, nyáron biztosan mehettek táborba.

– Anya – szólaltam meg halkan –, muszáj táborba mennem?

Értetlenül nézett rám: kétszer egymás után nyertem el a kiváló táborlakó megtisztelő címet a korcsoportomban.

– Természetesen nem muszáj táborba menned, Meg. De azt hittem…

– Lydia! – jelentette be Apa. – Holnap Bostonba utazom. Fel kell keresnem a kiadómat, és el kell intéznem egy-két bevásárlást is. Meggel sötétkamrát szeretnénk építeni a pajta melletti tárolóhelyiségből, ha Will Banksnek nincs ellenvetése. Még ma este megbeszélem vele.

Anya csak ült döbbenten egy salátadarabkával a villája hegyén, és a fejét rázta. Aztán nevetni kezdett.

– Tisztára lökött egy família ez! – mondta. – A leghalványabb sejtelmem sincs, hogy miről folyik itt a szó. Molly, az orrod!

Molly előkapott egy papírzsebkendőt, és az orrához szorította. A zsebkendő mögül gőgösen így szólt:

– Hogy mi folyig idd, azd én seb dudom. De én megyeg dáborba, akár jön Meg, akár deb! Bagyis – tette hozzá –, ha balaha eláll az orrom.

4.

Most végre megértem, milyen érzés lehet, amikor apa pontot tesz egy fejezet végére a könyvében! Át tudom már érezni anya örömét is, ha egyik növénye sarjadni kezd, vagy ha befejezi a kézimunkája egy újabb részét, és ettől egész nap elégedett mosollyal az arcán jár-kel. Most már tudom, mit érezhetett Molly, amikor éppen két héttel ezelőtt Tierney McGoldrick megkérdezte, nem járna-e vele. Aznap Molly hazajött az iskolából, és nyakában ott lógott egy láncon a srác apró arany kosárlabdája. Annyira jókedvű és vidám volt, annyit szökdécselt körbe-körbe a lakásban, hogy anya végül kénytelen volt rászólni, hogy higgadjon le, különben az orra megint elkezdhet vérezni.

Március elején Molly orra végre nem vérzett, körülbelül egy időben azzal, hogy a nap – egy hónapnyi palaszürke égbolt után – végül előbújt a felhők mögül. A falubeli dr. Pumám szerint ezzel bebizonyosodott a diagnózis helyessége, vagyis a hideg téli idő okozta a kellemetlenséget. Molly szerint teljesen mindegy, mi okozta, fő az, hogy végre abbamaradt, ő pedig újra járhat iskolába. Apa szerint nagy kár, hogy nem vásároltunk a papír zsebkendőket gyártó cég részvényéből.

Már jó ideje szinte semmit sem látok a napsütésből, mert időm nagy részét a sötétkamrámban töltöm. Az én sötétkamrámban! Elkészült, teljesen elkészült, és tökéletesre sikeredett! Apa hozta össze, éppen úgy, ahogyan eltervezte. És minden pont olyan lett, ahogyan én megálmodtam! A táborozási pénz igazán jó helyre került!

Elsőként azokat a képeket hívtam elő, amelyeket Will Banksről készítettem. A tekercset már majd' két hónapja őrizgettem a fiókom mélyén, a térdzoknik alatt. Rettenetesen izgultam előhívás közben, mert attól féltem, hogy kijöttem a gyakorlatból, és valamit elrontok. Ám ment minden, mint a karikacsapás! Amikor a filmet kiemeltem az előhívótartályból, és a fény felé tartottam, láthatóvá vált a mező túlsó végében álló régi házról készített két kép, alatta pedig a harmincnégy darabból álló, Willt ábrázoló sorozat.

Mikor a negatív megszáradt, készítettem egy úgynevezett kontaktmásolatot, valamennyi képről egyetlen lapra. Ugyanis a negatívból nehéz megállapítani, hogy pontosan milyenre is sikeredtek a felvételek. Nagyon szorítottam hát, míg a harminchat apró képecske előtűnt a kontakton, hiszen ez mutatja meg először a valódi képet. Ott álltam az előhívó tálca fölé hajolva, és a derengő vörös fényben figyeltem, amint a fehér papír színe itt is, ott is fehérről szürkévé változik, aztán a szürke árnyalatok lassan feketévé alakulnak, az árnyakból pedig előbukkannak Will arcvonásai. Két perccel később ott volt ő, a tálcából bámult fel rám harmincnegyedmagával, aprócskán ugyan, de tökéletesen! És mind a harmincnégy képen különböző módon néz bele a kamerámba. Zseninek, művésznek éreztem magam!

Örömöm határtalan volt. A még nedvesen csöpögő lappal a konyhába vágtattam, és óvatosan a mosogató melletti pultra fektettem. Anya a konyhában sürgölődött, épp krumplit hámozott. Először csak kíváncsian, majd valódi meglepetéssel szemlélte a képeket.

– Hiszen ez Will Banks! – kiáltott meglepetten.

– Ő bizony! – válaszoltam vigyorogva. – Hát nem csodálatos?

Hosszú ideig gyönyörködtünk az apró képekben, szemügyre véve minden egyes arcot. Ott volt rajta Will, amint meggyújtja a pipáját, majd beleszippant, majd mosolyogva rám tekint. Aztán hátradől a székében – ezen a képen egy kissé elszúrtam a beállítást, mert amint hátradőlt, kimozdult a fókuszból. Észre kellett volna vennem! De aztán itt a következő, amelyen már tökéletesen éles: egyenes háttal ül, és élénk, érdeklődő tekintetével egyenesen rám néz. Emlékszem, amikor ezt a képet készítettem, épp a fényképezőgépemről kérdezgetett. Kíváncsi volt, hogyan döntöm el, mikor milyen beállítást alkalmazok. A tekercs vége felé a képeken Will tekintete elkerüli a kamerát, a távolba réved, mintha valami nagyon régi emlékre gondolna. Akkor épp a saját fényképezőgépéről

mesélt, amelyet valamikor régen használt, és amelyik még most is megvan valahol a kis ház padlásának rejtekén. Németországban vásárolta, a második világháború után, amikor katonaként ott állomásozott. Ezen meglepődtem.

– Járt a háborúban? – kérdeztem tőle. Nem ismertem igazi katonát, csupán apám néhány volt diákját, akik miután befejezték egyetemi tanulmányaikat, nem tudtak mit kezdeni magukkal, ezért bevonultak. Mikor a városban laktunk, néha meglátogatták apát, én pedig jókat mulattam kopaszra nyírt fejükön.

Will nevetett.

– Tiszt voltam – válaszolta. – El tudod ezt képzelni? Az emberek tisztelegtek nekem! – Szigorú arckifejezést öltött, és katonásan szalutált. Ez is rajta van a felvételeken.

Aztán megint elnevette magát, és pöfékelt egyet a pipájával.

– Akkoriban sokan bevonultak. Azokban az időkben ez nagyon fontosnak számított. Persze a hazatérés volt a legszebb élmény. Mert a háború, az bizony szörnyű. Szóval… nyár volt, és Margaret tíz tepsi áfonyás pitét sütött, hogy végre jóllakhasson a kedvencéből a hazatért hős, vagyis hogy én. Három napig csak áfonyás pitét ettünk, végül már az áfonyás pite gondolatától is betegek lettünk, de még mindig maradt hat tál pite. A maradékot végül kénytelen volt kidobni.

Will behunyta a szemét, és mosolygott. Ez volt az utolsó kép a tekercsen: szemei behunyva, pipájának füstje vékony fehér csíkban száll fel az arca mellett, és kunkorodik karikákba a kép felső széle mentén.

A kontakton egy filctollal megjelöltem azt a hat apró képkockát, amelyik szerintem a legjobban sikerült. Visszamentem a sötétkamrába, és a nap hátralevő részét a hat kép kinagyításával töltöttem. Két sorozatot készítettem, az egyiket Willnek szántam. Nagyon kíváncsi voltam, hogy fogadja a képeket. A szüleimnek tetszettek ugyan, ám az egészen más, ha az ember másvalakinek a szeme által látja

megörökítve a saját arcát, az összes érzését és gondolatát.

A magamnak szánt képsort pedig felvittem a szobámba, hogy kiragasszam. Amióta Molly krétával kettéosztotta a szobánkat, be kell valljam, hogy nagyobb rendet tartok a térfelemen. Ha ugyanis kezd burjánzani a rendetlenség, Molly szó nélkül megerősíti a krétavonalat.

Mikor benyitottam a szobába, Molly az ágyán ücsörgött, és az iskolai jegyzetfüzetébe rajzolgatott. Nekiláttam a képek kiragasztásának: hármat felülre, hármat pedig alá.

– Anya megöl, ha tönkreteszed a tapétát… – dünnyögte Molly.

Pedig mindketten jól tudtuk, hogy ez nem igaz. A mi anyánk csak nagyon ritkán gurul be, ilyen csekélységek miatt nem szokott balhézni.

– Hé! – szólt Molly hirtelen, és kiegyenesedett. – Ezek nagyon jók…!

Rápillantottam, hogy kiderítsem, komolyan mondja-e. De nem tréfált. Nagy érdeklődéssel szemlélte a Willről készült képeket.

– Nekem az tetszik a legjobban, amelyiken a távolba réved, és mosolyog – közölte végül, és az alsó sorban lévő egyik képre mutatott.

– Épp a feleségéről mesélt… – magyaráztam, kissé elfogódva.

Molly szótlanul ült egy ideig, és gondolkodott. Most, hogy már jobban érezte magát, megint a régi, csinos Molly volt.

– Hát nem lenne nagyszerű – szólt nagyon lassan –, olyan férfihoz férjhez menni, aki így tud szeretni? Aki ilyen gyengéden mosolyog, valahányszor a feleségére gondol?

No, nekem ez meg sem fordult a fejemben. De akkor, abban a pillanatban, azt hiszem világosan megértettem, mire gondol Molly.

– Tierney mindig így néz rád – mondtam neki, vagy inkább csak suttogtam.

– Komolyan…?

– …akkor is, ha nem veszed észre, hogy figyel. Múlt pénteken, az iskolai gyűlésen is láttam, hogy téged néz. Emlékszel? Ott ültél a szurkolóvezetők között. Ő meg állandóan téged figyelt. Majdnem úgy nézett rád, mint ahogyan Will ezen a fényképen.

– Komolyan…? – Molly felkucorodott az ágyára és arcát valami ragyogó derű öntötte el. – Úgy örülök, hogy elmondtad ezt nekem, Meg. Sokszor fogalmam sincs, mi játszódik le Tierney fejében. Néha az az érzésem, hogy a kosárlabdán kívül semmi egyébbel nem törődik.

– Hiszen csak tizenhat éves, Molly! – Hirtelen rádöbbentem, épp úgy beszélek, mint anya. Nevetnem kellett, és Molly velem kacagott.

– Figyelj, Meg! – szólt végül, és felém nyújtotta a jegyzettömbjét. – Te olyan nagy művész vagy, én meg egyáltalán nem tudok rajzolni. Nem segítenél kihozni ebből valamit?

Menyasszonyokat rajzolt. Szegény Molly! Ötéves kora óta folyton menyasszonyokat rajzol. (Hogy őszinte legyek, a rajzkészsége egy cseppet sem fejlődött az elmúlt tíz év során.) De hirtelen egészen megrémisztett a gondolat, hogy megint menyasszonyt rajzol.

Fogtam egy golyóstollat.

– Figyelj! – szóltam. – Nem jók az arányok. A karját túl rövidre rajzolod, hiába próbálod meg eltakarni ezzel a hatalmas virágcsokorral. Mindig jusson eszedbe, hogy álló helyzetben a női kar a comb közepéig ér. A könyök a derékkal egy magasságban kell legyen. Nézd, a rajzaidon mindig a mell magasságában van. Ezért nem néz ki jól. A nyakat is túl hosszúra rajzolod, de ez még elmenne, mert ettől lesz kecses.

Általában a divattervezők is nagyon hosszú nyakat rajzolnak. Ha megnézed a vasárnapi újság hirdetéseit… Molly?

– Mi van?

– Csak nem a férjhez menésen jár az eszed?

Molly megsértődött, és kivette kezemből a rajzait.

– Hát persze, hogy a férjhez menésen jár az eszem. Persze nem most akarok férjhez menni, te buta! Majd, valamikor… Te sohasem gondolsz erre?

Megráztam a fejem.

– Nem, azt hiszem, sohasem. Az megfordul a fejemben, hogy író leszek, vagy fényképész vagy valami más művész. De ha erre gondolok, mindig egyedül látom magam, sohasem másvalakivel. Gondolod, hogy valami baj lehet velem?

A kérdést komolyan gondoltam, mégis bandzsítottam és nevettem, hogy elvegyem az élét.

– Nem – válaszolta elgondolkodva Molly, figyelemre sem méltatva a pofát, amit vágtam, és ez nagyon kedves volt tőle. – Csak mi ketten mások vagyunk, ennyi az egész. – A rajzokat beletette a jegyzettömbjébe, a tömböt pedig szépen, gondosan az íróasztalára helyezte, pontosan a tankönyvei mellé.

– Te például szép vagy, én meg nem – folytattam a témát. Becsületére legyen mondva, Molly nem próbált úgy tenni, mintha ez nem lenne igaz.

– Te is szép leszel, Meg, ha nagyobb leszel – válaszolta. – De nem hiszem, hogy ennek volna bármiféle jelentősége, különösen a te esetedben. Tehetséges vagy és okos! Én hozzád képest buta vagyok. Komolyan mondom, egyebem sincs, csak a göndör tincseim, és a hosszú szempilláim.

Kár volt belekezdenem ebbe a témába. Hogyan is lenne képes Molly átérezni egy szögegyenes hajú, szemtengely-ferdüléses kiskamasz lelki bajait! Hisz én magam sem tudom elképzelni, milyen lehet szépnek lenni!

Mint mindig, most is elvetettem a sulykot. A tükör elé álltam, eltúlzott pózba vágtam magam, és csúfondárosan így szóltam:

– Ó, én szegény! Egyebem sincs göndör tincseknél, és hosszú szempilláknál!

Molly először meglepődött, majd dühbe gurult. Tehetetlen dühében nem jutott jobb az eszébe, belemarkolt az iskolai jegyzeteinek csomójába, és felém hajította. Ez is jellemző Mollyra: akkor is képtelen fájdalmat okozni a másiknak, ha dühös. A papírlapok szerteszét repültek, az ágyamra és a padlóra szálltak. Egy rövid ideig csak nézte, nézte a rendetlenséget, majd így szólt:

– Nesze! Most legalább otthon érezheted magad, mint a disznóólban! – Ezzel kiviharzott a szobából, bevágta maga mögött az ajtót – persze teljesen fölöslegesen, mert az azon nyomban kinyílt.

A papírlapokat úgy hagytam szanaszét, és Mollyval egy árva szót sem szóltunk egymáshoz aznap este, még lefekvéskor sem. Molly egy-egy veszekedés után általában kivár ugyan egy ideig, ám végül megadja magát, és elmosolyodik. Ami engem illet, én inkább megvárom, amíg a másik mosolyog először. Azon az estén azonban egyikünknek sem akaródzott kibékülni: Molly még csak el sem mosolyodott, mikor én rendkívül óvatosan bemásztam az ágyamba, nehogy összegyűrjem a feladatlapokat, amelyeken a múlt idejű melléknévi igeneveket gyakorolta. Fejemre húztam a párnát, és elaludtam.

Fogalmam sincs hány óra lehetett, mikor valami nesz felébresztett. Nem tudtam megállapítani, mi történt, de annyi biztos, nagyon megijedtem. Éreztem, hogy a rémület végigkúszik a gerincemen. Jeges érzés volt, mint amikor az ember érzi, hogy valami nincs rendben. Először azt hittem, csak álmodom. Felültem az ágyban, körbepislogtam a sötétben. Ám a rossz érzés nem akart elmúlni: valami nagyon nagy baj van!

Halkan felkeltem, és az ablakhoz mentem. Odakint a fehérség szinte világított. A pajta sarka mögött, a távolban, a fenyőfák között fény szivárgott ki az üres ház egyik ablakából. Az égre pillantva a holdat kerestem, hátha annak a fénye tükröződik vissza az ablaküvegről, de a hold nem volt sehol. Az égbolt felhős volt, és fekete. És a fény tisztán látszott, a ház egyik sarkának fényes kis négyzete pedig visszatükröződött a hó fehér felszínéről.

– Molly! – szóltam suttogva. Micsoda hülyeség suttogni, ha fel akarod ébreszteni a másikat!

De Molly azonnal válaszolt, mint aki már régóta ébren van. A hangja különös volt, rémült és ijedt.

– Meg! – suttogta furcsa hangon, mint akit elkapott valami, és nem tud szabadulni tőle. – Hívd gyorsan anyát és apát!

Rendes körülmények között elvből tiltakozom, ha Molly megkér valamire. A rossz érzés azonban még mindig ott lebegett körülöttem. Most nem megkért, hanem egyenesen utasított, és a hangja félelemtől remegett. Kirohantam a szobából, keresztül az előszoba sötét feketeségén és árnyain, és felköltöttem a szüleimet.

– Valami baj van! – mondtam. – Valami baj van Mollyval!

Ha lámpát gyújt az ember az éjszakában, a félelem, ami addig szorongatta, általában azonnal elpárolog. Legalábbis ezt hittem, amikor még kicsi voltam. Ma már tudom, hogy ez nem igaz. Azon az éjjelen az apám felkapcsolta a lámpát a hálószobánkban, de minden rossz ott maradt, tisztán, világosan és rettentően, ezért kénytelen voltam elfordulni, és a falhoz szorítani az arcomat. S még ott, a sarokban állva, eltakart arccal, szorosan behunyt szemekkel, előtörő könnyekkel is láttam, hogy a rossz ott maradt.

Mollyt elborította a vér. Szemei tágra nyíltak a rémülettől, kezét az orrához szorította, de a vérzés nem csillapult, nyoma már ott volt a párnán, a lepedőn.

Hallottam, hogy a szüleim nagyon sietősen mozognak. Hallottam, hogy anya kimegy az előszobai ágyneműs szekrényhez, és törölközőket vesz ki. Hallottam az apám halk hangját, amint nagyon nyugodt hangon beszél Mollyhoz, és mondogatja, hogy nincsen semmi baj. Aztán anya bement a hálószobájukba, és hallottam, amint tárcsáz, majd telefonon beszél. Aztán lemegy a földszintre, majd ki a házból, és beindítja a kocsit. – Minden rendben, minden rendben – hallottam ismét az apám hangját, amint Mollyt próbálta nyugtatgatni halk hangon. És hallottam, hogy Molly zokogástól fuldokol és nyöszörög.

Anya visszajött a szobánkba, és hozzám lépett. Én még mindig ott álltam, háttal az eseményeknek.

– Meg! – szólt, s erre megfordultam. Apa a szoba ajtajában állt, karjában Mollyval. Úgy tartotta, akár egy kicsi gyermeket. Molly arcát és fejét törölközők takarták, testét hirtelenjében az ágyáról lehúzott lepedőbe csavarták. Apa halkan nyugtatgatta, hogy minden rendben, minden rendben, minden rendben…

– Meg! – szólt újra anya. – Be kell vinnünk Mollyt a kórházba. Ne ijedj meg, ez is csak amolyan orrvérzés, de ezúttal erősebb, amint azt te is láthatod. Sietnünk kell. Szeretnél velünk jönni?

Apa Mollyval a karjában elindult lefelé a lépcsőn. Megráztam a fejem.

– Itt maradok – válaszoltam. A hangom remegett, és úgy éreztem, rögtön hánynom kell.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Anya. – Lehet, hogy sokáig ott kell maradnunk. Nem akarod, hogy felhívjam Willt, és megkérjem, jöjjön át hozzád?

Újfent megráztam a fejem, és már a hangomon is képes voltam kissé uralkodni.

– Megleszek egyedül is – válaszoltam.

Láttam anyán, hogy bizonytalan, de apa már a kocsiban ült,

és csak rá várt. – Komolyan, anya, megleszek egyedül. Indulj csak, én itthon maradok.

Átölelt.

– Ne aggódj! Molly rendbe fog jönni.

Bólintottam, és kikísértem anyát az előszobába. Ő lement a lépcsőn, majd beült a kocsiba, és elindultak. Hallottam, amint az autó nagyon gyorsan távolodik. Az egész házban csupán egyetlen lámpa égett: az én szobámban – vagyis kettőnk szobájában, de én képtelen voltam visszamenni oda. Az ajtóhoz léptem, és anélkül, hogy bepillantottam volna a szobába, benyúltam, és lekapcsoltam a villanyt. Az egész házra sötétség telepedett, ám a hajnal első, nagyon halvány sugarai már pislákoltak odakint az ég alján. A szüleim ágyáról fogtam egy takarót, magam köré csavartam, és bementem apám dolgozószobájába, abba a kicsike szobába, amelyet annyira szerettem volna magamnak. Felkucorodtam a hatalmas, kényelmes karosszékbe, meztelen lábam köré gyömöszöltem a takaró végét, kibámultam az ablakon, és kitört belőlem a zokogás.

Ha nem veszek össze Mollyval tegnap délután, mindez nem történt volna meg – gondoltam elkeseredetten, jóllehet tudtam, mindez nem igaz. Csupán annyit kellett volna mondanom lefekvéskor, hogy sajnálom – gondoltam, bár tudtam, hogy ez sem igaz. Ha nem költöztünk volna ide… Ha nagyobb rendet tartottam volna az én térfelemen…

Amint a dombok mögül előbukkantak a nap első sugarai a földek lassacskán rózsaszínes árnyalatot öltöttek. Meglepődtem, hogy máris itt a hajnal, túl korainak tűnt még. Mióta meghallottam Molly rémült hangját a sötétbe burkolódzott szobánkban, most jutott csak eszembe a régi házból kiszűrődő fény. Vajon nem csak álmodtam? Most minden olyan valószínűtlennek tűnik… A rózsaszín földek távoli szegletében a szürke épület most nagyon sötétnek és elhagyottnak tűnt a kivilágosodó égbolt alatt.

Égett-e, nem-e világosság abban a házban, ki tudja. Azt azonban tudtam, hogy ott benn, a kék virágos hálószobában a vérfoltok ott vannak Molly ágyán. Az sem álom, hogy egyedül vagyok a házban, a szüleim elvitték Mollyt, lepedőbe csavarva, amelyen átszivárgott a vére. Azok a percek, mialatt reszketve és halálra váltan, szorosan behunyt szemmel álltam a szobám sarkában, azok a percek – vagy talán órák, nem tudom – valóságosak voltak! Hogy valóságos volt-e az a fény a lakatlan ház ablakában, már egyáltalán nem volt fontos a számomra. Behunytam a szemem, és mély álomba merültem apám székében.

5.

Két húsvéti tojást festettem: egyet Willnek, egyet pedig Mollynak. Nem szokványos kemény tojást, amilyet ecet-szagú tojásfestékkel szoktak festeni, és sohasem úgy sikerül, ahogyan azt az ember szeretné. Ezúttal különleges tojásokat készítettem, és csupán két darabot. Két fehér héjú tojás belsejét kifújtam, aztán órákra visszavonultam a szobámba, és megfestettem őket.

A Mollynak szánt tojás sárga lett, egyrészt, mert a sárga szín a szőke hajára emlékeztetett, másrészt pedig, mert a szüleim beszámolójából tudom, hogy a kórházi szobája nyomasztóan szürkére van festve, és arra gondoltam, a sárga szín feldobja majd egy kicsit. A halványsárga alapra a legvékonyabb ecsetemmel aranyszínű, vékony, kacskaringós vonalakat festettem, közibük pedig aprócska, arany és fehér közepű kék virágokat. Mindez nagyon sok időbe telt, hiszen a tojáshéj vékony volt és törékeny, a minta pedig igen apró és bonyolult. De megérte a fáradtságot, mert a kész hímes tojás valóban gyönyörűen mutatott. Lakkal bekentem, hogy fényes legyen és tartós, és mikor megszáradt, egy kartondobozkába csomagoltam, nehogy eltörjön. Anya magával vitte

Portlandbe, mikor meglátogatta Mollyt a kórházban. Azt mondta, valóban vidámabbá varázsolta Molly szobáját.

Molly már sokkal jobban van, jövő héten haza is jöhet a kórházból. Kezdetben nagyon rosszul volt. Vérátömlesztést kapott, aztán, mikor egy kissé jobban érezte magát, az orvosok keresztül-kasul vizsgálták, hogy kiderítsék, mi lehet a baja.

Az ember azt gondolná, hogy a mai fejlett orvostudomány számára ez már semmiség. Könyörgöm! Hisz csak egy orrvérzésről van szó! Ez olyan nagy ügy? Mintha legalábbis valami rejtélyes trópusi betegségben szenvedne, vagy mifene!

Megröntgenezték, vizsgálták a vérét, a csontvelőjéből is vettek mintát. Aztán kipróbáltak rajta több gyógyszert.

Egyik nap, amikor anya és apa hazajöttek a kórházból, elmesélték, hogy az orvosok egy különleges gyógyszert fecskendeztek Molly gerincébe. Na, ettől aztán rosszul lettem. Nem értettem a dolgot. Hiszen az már kiderült, hogy Molly vére nem alvad rendesen, tehát csupán meg kellene találniuk az erre a bajra való gyógyszert, és hazaküldhetnék őt. De nem! Ehelyett kapkodnak, mindenféle új gyógyszerrel próbálkoznak, és egyre tovább tartják benn!

A szüleim is furcsák. Kezdenek úgy beszélni, mint az orvosok: már-már nem is Mollyról van szó, hanem egy klinikai esetről! Hazajönnek a kórházból, és szenvtelenül társalognak mindenféle hosszú nevű gyógyszerről, meg hogy a mostani jobb, mint az előző. Molly nevét ki sem ejtik a szájukon.

Ameddig csak bírtam, befogtam a számat. Ám egyik este a vacsoránál semmi egyébről nem beszéltek, csak egy bizonyos ciklofoszfamid nevezetű valamiről. Egy darabig ültem és hallgattam, pedig teljesen más dolgokról szerettem volna beszélgetni velük. Szerettem volna mesélni nekik a sötétkamrában végzett munkámról, vagy a húsvéti tojásaimról, amelyekkel annyit fáradoztam, vagy mondjuk a tavaszi szünidős terveimről. Bármiről! Bármiről, csak ne a ciklofoszfamidról, amiről az égvilágon semmit sem tudok, s

még csak ki sem tudom ejteni a nevét.

– Elég volt! – kiáltottam dühösen. – Fejezzétek be! Ha Mollyról akartok beszélgetni, akkor róla beszélgessetek, ne pedig a hülye gyógyszeréről! Még csak be sem küldtétek a jelentkezési lapját a táborba! Anya, a lap még mindig ott van az asztalodon!

Mindketten úgy néztek rám, mintha jeges vizet zúdítottam volna rájuk. De a kifakadásom hatásos volt. A ciklofoszfamidról ezután többé nem hallottam, egy ideig kerülték a Molly betegségével kapcsolatos egyéb témákat is, s ettől mintha az élet normálisabb kerékvágásba zökkent volna. Hamarosan Molly is hazatér, hiszen már sokkal jobban van, az orra sem vérzik. A gyógyszerek körül csapott hűhó végül is oda vezetett, hogy egyetlen tablettát kell majd szednie. Nem nagy ügy! Erre előbb is rájöhettek volna.

A másik húsvéti tojást Willnek készítettem. Az övé kék lett, és a maga módján volt különleges. Sokat törtem a fejem, hogyan is fessem meg, végül elővettem a képes lexikont, és addig lapozgattam, míg rábukkantam a szerecsendió képére. Apró, egymásba fonódó, festett szerecsendió-virágokkal borítottam be a tojáshéjat, melyek a kék színű alapozáson végül bonyolult narancsos, barnás, zöldes mintát képeztek. Lakkal fedtem be ezt is, majd becsomagoltam. Húsvét vasárnapján aztán fogtam a tojásos dobozkát, meg a Willről készült képeket tartalmazó borítékot, és elindultam a földúton a háza felé.

Nem találkoztam Willel mióta Molly beteg lett. A szüleim idejük nagy részét a kórházban töltötték, tehát a főzés az én nyakamba szakadt. Aztán Molly jobban lett, és apának kétszer keményebben kellett dolgoznia a könyvén, mert a kórházba járás idején képtelen volt az írásra összpontosítani. Rádöbbentem, hogy én magam sem összpontosítottam eléggé a tanulásra ugyanezen okból, ezért nagyon össze kellett szednem magam, hogy pótoljam a mulasztásaimat.

Elérkezett a szünidő. A sártenger majdnem felszáradt, bár éjjel fagyott még. Séta közben észrevettem, hogy a mező túloldalán, a nagy házhoz vezető bekötőút földjébe teherautó abroncsainak a nyoma fagyott bele.

Ez volt a másik ok, amiért szerettem volna Willel találkozni. Rettentő kíváncsi voltam, tud-e valamit arról a titokzatos fényről, mely azon a szörnyűséges éjszakán pislákolt az ablakban. Azóta egyéb rejtélyes dolgok is történtek a nagy ház körül. Olykor-olykor megjelent egy autó, a kocsifelhajtót pedig letakarították. Néhanapján fűrészelés és kalapálás hangja szűrődött át a háztól. Egyszer a tetején is feltűnt egy munkaruhás ember. Minden jel arra mutatott, hogy hamarosan beköltözik valaki. Megkérdeztem apától, hogy az unokaöcs kapott-e engedélyt a ház fogadóvá alakítására, de azt válaszolta, hogy semmi ilyesmit nem hallott. Apa azonban mostanság nem számít megbízható forrásnak, mert annyira elfoglalt és szórakozott, hogy valószínűleg azt sem venné észre, ha űrhajók landolnának a mező közepén.

Will ezúttal is a kocsi motorházteteje alatt tevékenykedett. Hogy ilyenkor nincs nálam a fényképezőgépem…! Ha Willre gondolok, először mindig így jelenik meg képzeletemben: az ócska járgány motorházába bújva.

– Már megint az akkumulátor, Will? – kiáltottam.

Will felegyenesedett, és elmosolyodott.

– Te vagy az, Meg? Reménykedtem, hogy bekukkant hozzám valaki, és együtt teázhatunk. Már oda is készítettem. Annyira örülök, hogy a sors téged vetett erre, és nem Clarice Callawayt! Évek óta azzal fenyeget, hogy egyszer meglátogat, ha errefelé jár. Én meg örökös rettegésben élek, hogy egyszer tényleg megpillantom felém ballagni az úton, fején a vasárnapi kalapjával, kezében pedig egy maréknyi lejárt könyvtári kölcsönzőjeggyel.

Mosolyogva hallgattam öreg barátomat. Clarice Callaway a falu könyvtárosa és nyolcvankét éves. Ezzel nem árulok el

titkot, mert a korát azon nyomban közli, amint bemutatják valakinek. Ugyanakkor ő az elnöke a Történelmi Emlékeket Gondozó Társaságnak is, ami apa szerint az irónia legszemléletesebb példája, mert Clarice néni a legjobban karbantartott történelmi emlék messze a környéken. Clarice néni odavan Willért. Mesélik, hogy Will akárhányszor bemegy a könyvtárba, ő eltűnik a női mosdóban, majd élénk rózsaszín rúzzsal az ajkain jelenik meg, és ettől épp úgy néz ki, mint egy hajas baba.

Will felsóhajtott, és kezeit megtörölgette egy rongyban.

– Nem, nem az akkumulátor. Most a hűtő rendetlenkedik. Télen az akkumulátor, tavasszal a hűtő, nyáron a gumik. Néha megfordul a fejemben, hogy lecserélem egy újra, de aztán eszembe jut, mennyi időmbe telne, amíg kiismerném az új kocsi szeszélyeit. Most legalább tudom, hogy áprilisban a hűtő ereszteni fog. De kerülj beljebb! – mondta Will. – Van számodra egy meglepetésem.

Ám előbb az én meglepetésem következett. Will teát töltött mindkettőnknek, én pedig kinyitottam a nagy borítékot, és kivettem belőle a fényképeket. Szépen egymás mellé tettem őket a konyhaasztalra. Will arcát figyeltem, amint egyenként kézbe vette a képeket. Nem nevetett, nem vörösödött el, és nem is sopánkodott, hogy „Jaj, milyen szörnyen nézek ki!”, ahogy sokan szokták. Tudtam előre, hogy komolyan fog venni. Hosszasan, egyenként tanulmányozta a képeket, némelyik láttán elmosolyodott, másokat elgondolkodva nézegetett. Végül ugyanazt választotta ki, amelyik az én kedvencem is volt: amelyiken behunyt szemmel ül, és pipájának füstje vékony csíkban száll föl a kép széle mentén, egészen a tetejéig. Az ablakhoz vitte a képet, hogy jobb fényviszonyok mellett is szemügyre vegye.

– Meg – szólalt meg végül –, ezek a képek nagyon, de nagyon jól sikerültek! Szerintem ezt te is tudod. Mind közül ez a legjobb, azt hiszem. Talán a beállítás miatt, és mert tökéletesen kombináltad az exponálás sebességét a

lencsenyílással. Látod, milyen tökéletesen élesek az arcvonások? Ám a füstcsík halványan elmosódik, pontosan úgy, ahogyan kell. A füst tiszavirág életű, és te elkaptad ezt a pillanatot, ugyanakkor nem áldoztad fel érte az arcvonások tisztaságát. Ez egy nagyszerű kép!

Vajon miért fojtogatta torkomat a sírás, miközben mindezeket hallgattam? Valami a bensőmből kavargó forrósággal tört elő, s ez édes volt, meleg, és olyan bőséges, hogy szinte elviselhetetlennek éreztem. Rájöttem, hogy van egy igaz barátom, aki megérti, és nagyra becsüli azokat a dolgokat, amelyek fontosak a számomra. Csak ültem, kezemmel átkulcsoltam a forró teásbögrét, és mosolyogtam.

– Meg! – szólalt meg hirtelen Will, és kortyolt egyet a teájából. – Kössünk üzletet!

Felkacagtam. Az osztálytársaim gyakran mondják ezt nekem, ami annyit tesz, hogy le akarják másolni a matek-házimat, cserébe pedig nekem adják az uzsonnára kapott fánkjukat.

– Emlékszel? Meséltem neked a fényképezőgépről, amelyet Németországban vásároltam.

Bólintottam.

– Nagyon jó gép – folytatta Will. – A legjobb márka volt annak idején, és az évek múlása ezen szemernyit sem változtatott. Évek óta nem volt a kezemben. Tudod, Margaret halála óta sok minden iránt elveszítettem az érdeklődésemet. Pedig… – mondta, és hangja fátyolossá vált – ő ezt akarta volna a legkevésbé.

– Lehozom én azt a gépet a padlásról! Van hozzá négy objektív[2], és a szükséges szűrők. Próbáld ki ezt a masinát, s ha tetszik, hát használd!

Örömöm határtalan volt. Az én fényképezőgépemnek csupán egyetlen, nem cserélhető objektívje volt. Olvastam már ugyan másfajta lencsékről és szűrőkről, de még sohasem volt

alkalmam kipróbálni őket.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg… – feleltem, és ez így volt igaz. – Mit is adhatnék én cserébe?

– Emiatt igazán nem kell aggódnod! – nevetett Will. – Mondtam már, hogy üzletet akarok kötni veled. És nem hagyom, hogy olcsón megúszd, ebben biztos lehetsz! Cserébe azt szeretném, ha megtanítanád, hogyan kell használni a sötétkamrát. Amíg te az én gépemmel fényképezel, addig én kölcsönvenném a tiédet, azzal készítenék felvételeket, aztán megmutatnád, hogyan lesz a felvételből papírkép. Ugyan már nagyon régóta nem vállalkoztam arra, hogy bármi újat megtanuljak! De a látásom még jó, és a kezem sem remeg.

– De Will – tiltakoztam –, hiszen csak tizenhárom éves vagyok! Még senkit nem tanítottam semmire!

Will nagyon szigorúan pillantott rám.

– Kedves kicsi Meg – szólt –, Mozart ötéves korában szerezte az első zeneművét. Ne becsüld alá magad! Na, megegyeztünk?

Egy pillanatig hallgattam, és üres bögrémbe bámultam. Aztán belecsaptam a kezébe. A keze valóban erős volt, biztos, és szilárd.

– Megegyeztünk, Will! – mondtam végül.

Ekkor eszembe jutott a húsvéti tojás. A történtek után kissé sutának éreztem az ajándékomat, de azért elővettem a dobozkát, és átnyújtottam neki. Ünnepélyes komolysággal vette szemügyre a mintát. Nézegette egy darabig, majd megszólalt:

– Myristica fragrans – mondta ünnepélyesen. – Szerecsendió, ha nem tévedek. Mosolyogtam, és bólintottam.

Egy sekély dísztálkába helyezte a tojást, és bevitte a nappaliba. Kék alapszíne megegyezett a keleti szőnyeg mintájában felbukkanó halványkék árnyalattal, rozsdabarna és zöld színei pedig mintha a szobában lévő régi fabútorok, és az

alácsüngő növényzet árnyalatait tükrözték volna vissza. Tökéletesen illett a környezetbe, ezt mindketten éreztük, anélkül hogy egyetlen szót szóltunk volna. Csak álltunk, és néztük, amint az ablaküvegen átszűrődő áprilisi napsugár körülöleli a tálkát és benne a törékeny tojáshéjat.

– Nos, elnézést, kisasszony! – szólt Will. – Még ma meg kell javítanom a hűtőt!

Elbúcsúztunk, és Will derékig a motorházba hajolva újra nekiállt a szerelésnek. Már majdnem a sáros kocsifelhajtó végén jártam, amikor hirtelen eszembe jutott jövetelem másik célja. Megfordultam és odakiáltottam.

– Will! Majdnem elfelejtettem! A nagy házról akartam kérdezni valamit!

Kibújt a motorháztető alól és felnyögött.

– Én meg majd' elfelejtettem elmondani neked a meglepetést!

Visszafordultam tehát. Leültem a bejárat előtti lépcső tetejére, és Tip füle tövét vakargattam, miközben Will nekiállt kiszerelni a kocsi hűtőjét.

– Ócskavas! – morogta maga elé – Miért hagysz cserben minden áldott tavasszal? – Szerelés közben beszámolt a régi ház körüli fejleményekről.

– Múlt hónapban szokás szerint épp az autót szereltem mesélte Will –, nyakig a motorházba bújva. Akkor az akkumulátor rendetlenkedett, mint rendesen. Egyszercsak bekanyarodott egy kocsi, benne egy fiatal pár. Megkérdezték, tudok-e valamit arról a házról.

– Az elmúlt évek során legalább tízen érdeklődtek a ház iránt, de sohasem a megfelelő emberek. Hogy ki a megfelelő, ne kérdezd, mert magam sem tudom. Ez csak egy érzés, amit nem lehet megmagyarázni. De amikor az a fiatal pár – Ben és Maria – kiszállt a kocsiból, rögtön tudtam, hogy ők azok, ők a megfelelők.

– Nagyon barátságos, kedves emberek. Ben segített nekem megtisztítani az akkumulátor kábelsaruit, Maria közben bement a konyhába, és teát főzött. Mire Bennel mindent befejeztünk az autó körül, és megteáztunk, meg is született az egyezség: bérbe adom nekik a házat. Ilyen egyszerűen megy minden, ha az ember rábukkan a megfelelő bérlőkre.

– Nincs sok pénzük – folytatta Will. – Ben még tanul, egyetemista. Egy csendes helyet keresett, ahol nyáron megírhatja a szakdolgozatát.

Felsóhajtottam. Nem kell sok hozzá, hogy az egész völgy írógépek kopogásától legyen hangos. Will felnevetett, mert neki is ugyanez fordult meg a fejében.

– Az itt töltött nyugalmas nyárért cserébe megígérték, hogy rendbe hozzák az épületet. Velem együtt a ház is megöregedett, és nincs, aki gondját viselje: a tetőre ráfér már a javítás, a villany- és a vízvezeték is felújításra szorul. Azóta Ben minden hétvégéjét itt tölti, hogy lakhatóvá alakítsa.

Mindketten nevettünk. Előre tudtam, hogy kedvelni fogom Bent és Mariát, hiszen Will is kedveli őket.

– Maria lelkesen tervezgeti, hogy konyhakertet telepít a ház mellé, ha a talaj felenged – folytatta Will. – Azt hiszem, hamarosan beköltöznek. Rólad is meséltem nekik. Szívesen megismernének.

Will egy pillanatra zavartan elhallgatott. El is pirult, pedig ilyet nem tapasztaltam még nála, mióta ismerem.

– Csak az a baj, hogy egy valamit elfelejtettem megkérdezni tőlük – vallotta be.

– Micsodát?

Zavartan nézett ide-oda, mielőtt válaszolt volna. Végül így felelt:

– Elfelejtettem megkérdezni, hogy össze vannak-e házasodva?

Kitört belőlem a nevetés.

– Jaj, Will – mondtam. – Hát számít ez egyáltalán?

Úgy nézett rám, mint akinek eddig ez a lehetőség meg sem fordult a fejében.

– Nos – felelte végül –, meg kell mondanom, hogy Margaretnek igenis számított volna! De ha jobban bele gondolok…, azt hiszem, igazad lehet. Talán nem is annyira fontos…

Aztán megtörölgette kezét egy rongyba és elmosolyodott.

– A gyereknek mindazonáltal fontos lehet. Ahogy elnéztem, mintha egy kisbaba lenne készülőben…

Egy csecsemő! Itt a szomszédban! Nem kedvelem különösebben a kisbabákat, Molly viszont odavan értük. Eltervezte, hogy legalább hat gyereke lesz.

Még aznap este telefonon beszámoltam Mollynak az eseményekről, ő pedig repesett az örömtől, hogy kisbaba születik a szomszédunkban. Hangja most vidámnak tűnt, és sokkal egészségesebbnek. Az elmúlt hetek során sokszor beszélgettünk telefonon, és olykor nagyon fáradtnak, rosszkedvűnek éreztem. De mostanában egyre jobban érzi magát, alig várja már, hogy hazajöhessen.

– Dög unalom idebent – mondta Molly. – Pedig van itt egy-két jóképű orvos.

Nevetnem kellett. Tényleg jól érezheti magát, ha már az orvosokat szemrevételezi.

Elmeséltem neki, mennyire tetszettek Willnek a fényképek, és hogy felajánlotta, használjam a német fényképezőgépét.

– Figyelj, Meg! – vágott közbe Molly – Tennél nekem egy szívességet?

– Hát persze. – Rendes esetben sosem vágnám rá azonnal, hogy „hát persze”, amíg nem tudom, milyen szívességet kér. De az ördögbe is, mégiscsak beteg!

– Csinálnál rólam egy képet, ha hazamegyek a kórházból? Szeretnék egy igazán jó képet, hogy Tierneynek ajándékozhassam nyáron, a születésnapjára.

– Molly, úgy fogsz kinézni rajta, mint egy filmcsillag – ígértem meg neki, és hallottam, hogy kuncog, mielőtt letette volna a kagylót.

6.

Banks szorgosan tanulja a sötétkamra használatát, és hihetetlenül ügyes. Ben és Maria beköltöztek a házba, és hihetetlenül jó fejek. Molly végre hazajött a kórházból, de hihetetlenül elviselhetetlen.

Háromból kettő rendben. Ez nem is olyan rossz arány. Persze érzem, értem én, hogy nem hibáztathatom Mollyt a kiállhatatlanságáért, hiszen nagyon beteg volt, ezzel én is tisztában vagyok. Sohasem fogom elfelejteni, ahogyan ott feküdt, véresen!

A baj az, hogy a kórházban hozzászokott, hogy ő áll a figyelem középpontjában, hogy az orvosok és nővérek körülötte sürgölődnek. De könyörgöm, már nem a kórházban van! És valószínűleg meggyógyult – különben miért engedték volna haza!? Mégis úgy viselkedik, mintha az egész családnak vigyázzban kellene állnia, az ő kívánságait lesve! A legkülönösebb az egészben, hogy a szüleim teljesen természetesnek tartják a viselkedését.

– Kaphatnék egy tonhalas szendvicset? – kérdezte Molly az ebédnél, egy nappal azután, hogy hazatért a kórházból. A kanapén heverészett a konyhában, épp olyan pózban, mint a Playboy aktuális havi üdvöskéje, azzal a különbséggel, hogy Mollyn farmer volt, meg kardigán.

– Kérsz hozzá salátát? – kérdezte anya, s közben már vette is elő a kenyeret és a majonézt. Az ég szerelmére! Még hogy saláta?! Alig két hónapja még azt felelte volna, hogy „Készítse el magának, kisasszony!” És nekem most is ezt mondaná!

Mindezek után Molly még csak meg sem ette! Odajött az asztalhoz, kettőt harapott a szendvicséből, majd visszavonult a kanapéhoz, és közölte, hogy tulajdonképpen egyáltalán nem éhes.

– Drágám, biztosan nincs semmi bajod? – kérdezte anya.

– Megtennéd, hogy nem macerálsz folyton? – csattant fel Molly, kiviharzott a konyhából, felvágtatott közös szobánkba, és bevágta maga mögött az ajtót, pedig tudhatta volna, hogy ezt az ajtót hiába vágja be, azonnal kinyílik. A nap hátralevő részét szundikálással töltötte.

El kell ismerni, hogy azelőtt Molly elég ritkán hisztizett. Inkább én szoktam megsértődni, és durcásan elvonulni. Mostanság azonban Molly vált hisztissé: folyton duzzog, dühösen felcsattan, és azon kapom magam, hogy utálom emiatt. Pontosabban azt gyűlölöm, ami miatt ilyenné vált.

A szüleim pedig nem teszik szóvá a viselkedését, és ez roppant különös. Régebben, ha valamelyikünk durcáskodott, anya mindig mondott valami vicceset, mi pedig általában mosolyogva feladtuk, mert megértő nyugalmával nem lehetett szembeszállni. Apa viszont nagyon szigorú szokott lenni. Neki nincs ideje veszekedéssel foglalkozni, csak annyit mond: „Szedjétek össze magatokat!”. Tehát nem marad más választásunk, összeszedjük magunkat.

Mostanában azonban, ha Molly utálatosan viselkedik, anya nem kuncog, és nem viccelődik vele, apa pedig nem szól rá szigorúan. Anya arcára kiül az aggodalom, és ez csak súlyosbítja a helyzetet. Apa pedig feszült lesz, egy árva szót sem szól, csak bevonul a dolgozószobájába. Olyan ez az egész, mintha egy kellemetlen idegen költözött volna a házunkba, és senki sem tudja, hogyan kell bánni vele.

Azt hiszem, Molly undok viselkedése részben abból fakad, hogy nem néz ki túl jól, pedig számára a külseje mindig nagyon fontos volt. A kórházban töltött idő alatt lefogyott (szerinte az ocsmány kaja miatt), az arca most nagyon sovány és meglehetősen sápadt. Mindezek tetejébe Molly haja elkezdett hullani! A szüleim szerint ezt a gyógyszer okozza, amit szednie kell. A gyógyszer egyik mellékhatása a hajhullás! Mondtam neki, örüljön, hogy nem kellemetlenebb mellékhatások jelentkeznek. Lehullhatna akár az orra is … De senki nem nevetett a viccemen. Anya szerint idővel Molly abbahagyhatja a gyógyszer szedését, és a haja sokkalta sűrűbben és göndörebben fog visszanőni. Ám erre Molly roppant gúnyosan csak annyit mondott: „Ez óriási!”, és meredten bámulta a szőke hajtincsekkel teli fésűjét. Anya azzal vigasztalta, hogy ha rosszabbodik a helyzet, vehetünk egy parókát, mire Molly dühösen felcsattant: „Undorító!”, és kiviharzott a szobából.

Szóval mostanság kissé összezavarodtak a dolgok minálunk. Molly nem mehet vissza az iskolába, míg meg nem erősödik, és vissza nem tér a színe. És ő is kijelentette, hogy addig semmi esetre sem megy iskolába, míg a haja ilyen állapotban van. Anya és apa nemigen hozzák szóba az iskolát, és általában nagyon lehangoltak az egész betegséggel kapcsolatban.

Csupán idő kérdése az egész! Ha mindannyian türelmesen várunk, tudom, hogy egyszer minden visszatér a normális kerékvágásba.

Will Banks hetente háromszor eljön, és egész délután a sötétkamrában tevékenykedik. Nagyon kedves Mollyhoz, valahányszor nálunk jár, mindig hoz neki valamit: egy könyvtárból kikölcsönzött könyvet, egy kis édességet, vagy valami ehhez hasonló apróságot. Egyik este egy csokor barkával állított be, melyet a háza mögötti fákról szedett. A tavasz első barkái láttán Molly repesett az örömtől. Hosszú ideje most először láttam igazán örülni valaminek.

– Jaj, Will! – mondta elragadtatva. – Ez csodálatos! – Az arcához emelte a csokrot, és kismacska módjára dörgölődzött a barkához. Épp a konyhában üldögéltünk. Felpattantam, és fogtam egy vázát, hogy vizet eresszek belé.

– Nem kell víz, Meg! – mondta Will. – Ha a barkát vízbe állítod, kivirágzik, és elhervad. Tedd csak víz nélkül a vázába, és nagyon hosszú ideig gyönyörű marad!

Annyi mindent meg kell még tanulnom! Odaadtam hát Mollynak az üres vázát, ő pedig elrendezgette benne a barkát. Felvitte a virágot a szobánkba, és az ágya melletti asztalkára állította.

Egyáltalán nem meglepő, hogy Will ennyi mindenhez ért, mert hihetetlenül jó emlékezőtehetsége van. Elkezdtük a munkát a sötétkamrában, és legelőször a filmelőhívást mutattam meg neki. Csupán egyetlenegyszer, azután már egyedül is boldogult. Előhívott egy filmtekercset a kocsijáról és a kutyájáról készült képekkel. Még a régi fényképezőgépével dolgozott, hogy mielőtt nekem adná, megbizonyosodjon róla, működik-e rendesen. Mindenre tökéletesen emlékezett, amit tanítottam neki: a hőmérsékletekre, a vegyszerek arányára, még az időzítésre is, másodpercre pontosan. A negatívjai tökéletesre sikeredtek. A képek már nem annyira, szerinte azért, mert „csak úgy próbálkozott”, hogy újra megbarátkozzon a fényképezőgéppel. Technikailag viszont a képek tökéletesek lettek, éppen megfelelően előhívva.

Amint láttam, hogy rendesen elsajátította a filmelőhívás lépéseit, szerettem volna továbblépni, és megmutatni neki a nagyítást, tehát azt, ahogyan a filmen lévő negatív képből rendes papírkép lesz, de Willt nem olyan fából faragták. Visszatartott:

– Ne siessünk úgy, várjunk még ezzel! Mi történik, ha mondjuk filmelőhívás közben szándékosan magasabb hőmérsékletet állítok be? Mi történik, ha nem keverem össze

rendesen a vegyszereket? És mi van akkor, ha alulexponálom* a filmet fényképezéskor? Ki lehet ezt küszöbölni előhíváskor, ha mondjuk meghosszabbítjuk az előhívási időt? – kérdezte mohó kíváncsisággal.

Gondolkodóba estem. Ezek a kérdések még sohasem fordultak meg a fejemben, pedig kellett volna. Hát persze, hogy ki lehet küszöbölni!

– Még sohasem próbáltam – válaszoltam elgondolkodva –, de azt hiszem, hogy sikerülne. Van valahol egy könyvem, amiben ez le van írva. Lássuk csak …

Will félbeszakított. Úgy tapasztalom, amilyen ügyes, olyan türelmetlen is, no meg önállóskodó.

– Az ördögbe a könyvekkel, Meg! Gyere, próbáljuk ki mi magunk! Kísérletezzünk! Aki azt a könyvet megírta, biztosan maga derítette ki. Miért ne tehetnénk meg ugyanezt mi is?

Ez hétfő este történt. Másnap és harmadnap mindketten több tekercset elfényképeztünk, szándékosan alul- és felülexponálva a képeket, majd szerdán este előhívtuk a filmeket, mindegyiket más-más módon. Némelyiknél a hőmérsékleten változtattunk, másoknál az előhívási időn, ismét másoknál a vegyszerek keverési arányán. És sikerült! Rájöttünk, hogyan lehet kiküszöbölni egy seregnyi dolgot, hogyan lehet rajzosabbá, kontrasztosabba tenni a képet, vagy épp ellenkezőleg, a kontrasztot csökkenteni.

Miután háromórányi ügyködés után előjöttünk a sötétkamrából, anyát a konyhában találtuk, amint a takarón munkálkodott. Nevetve nézett ránk.

– Úgy kiabáltatok egymással odabenn, mint két eszement őrült – mondta.

A munka hevében tényleg kiabáltunk egymással, de akkor észre sem vettem.

– Mit művelsz! – kiáltottam például Willre. – Nem szabad olyan sokáig az előhívóban hagyni! Tönkre fog menni!

– Pont azt akarom, hogy tönkremenjen! – bömbölt vissza Will. – Csak így jöhetek rá, hogyan lesz tényleg tökéletes! Ahhoz, vagy valamit jól megtanulj, néha kockáztatni is kell!

És még azt mondja, hogy én tanítom őt!

Will leült, hogy még hazaindulás előtt elszürcsölgessen egy csésze teát.

– Lydia – válaszolt anyának komoly ábrázattal – az alkotó munkához olykor megengedhető, sőt elengedhetetlen az üvöltözés.

Anya nevetve nyisszantotta el a cérnaszálat.

– Nos – felelte –, már jó ideje élek együtt egy alkotó természetű emberrel ahhoz, hogy ezzel tisztában legyek. Akár hiszi, akár nem, Charles arról híres, hogy üvöltözik az írógépével.

Will nagyon komolyan bólintott, és pipája szárának végét rágcsálta.

– Már hogyne hinném! Úgy vélem, néha a gépezeteknek igen jót tesz az ilyesfajta megregulázás. Ma épp a kocsim hűtőjével kiabáltam.

Anya mosolyogva mérte ki a takaró következő négyzetét. Örömmel tapasztaltam, hogy nyugodt és mosolygós, épp olyan, mint annak előtte.

– És mi a helyzet a házi feladatoddal, Meg? – kérdezte tőlem. – Nem kéne rájuk kiáltani?

Felsóhajtottam. A tanulással, mint rendesen, most sincs különösebb baj, de mostanában a matek, a történelem és társai valahogy unalmasnak tűnnek egyéb dolgokhoz képest. Alig várom, hogy jövő hónapban elkezdődjék a szünet, és többet foglalkozhassak a fényképezéssel! Addigra talán Molly is tökéletesen rendbe jön, és minden sokkalta egyszerűbbé válik. És gyakrabban találkozhatok Bennel és Mariával is.

Will közvetlenül azután vitt el hozzájuk először, hogy

beköltöztek a házba. Molly is velünk tartott, ami meglepett, mert mostanában annyira magába húzódó a külseje miatt. Megkérdeztem, hogy nincs-e kedve velünk jönni, mire ő azt felelte, miért is ne, úgysincs jobb dolga.

Egy napos szombat délután hármasban ballagtunk át a friss, tavaszi illatú mezőn. A földúton rövidebb volt ugyan a távolság, de a gyönyörű napsütésben szívesen tettünk kitérőt. Már kidugták fejüket a mezei virágok, és ez örömmel töltött el, mert azt jelentette, hogy visszavonhatatlanul itt a tavasz. Ha hosszúra nyúlik a tél, mindig attól félek, sohasem fog véget érni. Mikor már-már megadnám magam a szűnni nem akaró szürkeségnek, egyszer csak mintegy varázsütésre – megjelenik a vadvirágok élénksárga, vörös és fehér színű kavalkádja.

Will kezében vastag bottal sétált, mert szüksége volt támaszra, főként, ha göröngyös talajon járt. Séta közben botjával ide-oda mutogatott.

– Anemonella thalictroides, Cerastium arvense, Cornus canadensis, Oakesia sessilifolia – sorolta latinul a virágneveket. Mollyval csak néztük, egymásra mosolyodtunk, de nem szóltunk egy szót sem.

– Uvularia perfoliata – folytatta Will, és botjával egy halványsárga, apró, harang alakú virágra mutatott.

– Ki tudja háromszor egymás után, gyorsan elismételni? – kérdezte Molly nevetve.

– Én el tudom – felelte Will vidáman.

Hirtelen az a gyanúm támadt, hogy valójában csak ugrat minket.

– Ez az egész csak kitaláció, Will! – tiltakoztam nevetve. – Micsoda átverés! Egy pillanatig még én is elhittem!

Felém fordult, arcára szigorú kifejezés ült, de szemei huncutul csillogtak.

Aztán botjával félretolta az aljnövényzetet, és egy apró, lilás

virágból álló csoportra mutatott.

– Viola pedata – mondta Mollynak, engem figyelemre sem méltatva. – Azért hívják így, mert a levelei a madár lábához hasonlítanak. Te hiszel nekem, ugye Molly?

Molly nevetett. A nap sugarai átfénylettek vékony szálú haján, és a betegsége óta most először jelent meg némi pír az arcán.

– Nem vagyok benne biztos, Will – felelte mosolyogva. – Hiszem is, meg nem is. Az a baj, hogy az aranyvessző az egyetlen vadvirág, amelyet felismerek.

Will bólintott.

– Solidago – vágta rá azonnal. – Nagyon feltűnő növény, és igen elterjedt errefelé, de csak július vége felé kezd virágozni. Addig is megismerkedhetnél más növényekkel. Egyrészt elfoglalnád magad, és könnyebben telne az idő, míg visszamehetsz az iskolába, másrészt pedig jót tenne, ha sokat tartózkodnál a friss levegőn.

Molly kelletlenül vállat vont. Nem szerette, ha a betegségére emlékeztették. Szótlanul sétáltunk tovább.

Ben és Maria éppen a ház mögött serénykedtek: a kertet készítették elő a palántázáshoz. Már felástak egy darabka területet, Ben pedig a felforgatott föld kellős közepén állt, és a rögöket egy ásóval darabolta. Kifakult, foltos farmernadrágban dolgozott, meztelen háta csupa veríték volt, és bár homloka köré egy zsebkendőt kötött, a haja és a szakálla mégis izzadtságtól csöpögött. Mosolyogva fogadott minket.

– Á, megérkeztek a megmentőim! – kiáltotta felénk. – Ugye azért jöttetek, hogy felszabadítsatok a rabszolgamunka alól?

– Tévedés! – kiáltott a fiatal nő, aki a fűben üldögélt a kis kert sarkában. – Szó sincs semmiféle felszabadításról! A zöldborsómat még ma elültetve szeretném látni! Üdv, Will!

Maria igencsak előrehaladott állapotban volt már. Pocakja

meglehetősen akadályozta a kerti serénykedésben. Lábait keresztbe vetve üldögélt. Levágott ujjú férfiinget viselt, karja vékony volt és napbarnított, akárcsak a lábszára. Az ing csak félig-meddig volt begombolva: a középső gomb a domborodó pocakja miatt félrecsúszott, az alatta lévő pedig úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban lepattanna. Elmosolyodtam: Will ezt írta le úgy a múltkor, hogy „mintha" egy kisbaba lenne készülőben. Maria haja egyetlen hosszú fonott copfban lógott a háta közepéig, mosolya pedig olyan széles volt, hogy mind a hárman belefértünk, sőt még Ben is, aki még mindig az ásójára támaszkodva állt a leendő veteményeskert közepén.

– Szeretném, ha megismernétek két barátomat, Meg és Molly Chalmerst – szólt Will. – Meg a fotóművész, akiről már meséltem nektek. Molly pedig a szurkolók csapatának a vezetője, de éppen azon fáradozom, hogy botanikust[3] faragjak belőle. Lányok, ismerkedjetek meg Ben Bradyvel és Mariával!

Maria felnyújtotta ültéből a kezét, hogy kezet fogjunk, és így mutatkozott be:

– Maria Abbott. – A szemem sarkából láttam, hogy Will arcizma a férfiétől eltérő családnév hallatán egy kissé megrándul. Molly figyelmét ez teljesen elkerülte, annyira lelkesen érdeklődött a baba iránt.

– Mikorra várjátok a babát? – kérdezte Molly. – Nem zavar, ha kérdezgetek? Annyira szeretem a kisbabákat!

A kert közepén Ben éppen egy földcsomó szétdarabolásán fáradozott, amelyben valószínűleg egy kődarab lehetett. A kérdés hallatán felénk pillantott, és kajánul felnevetett. A szemét az égre emelve így szólt:

– Még hogy zavarná! Molly, készülj fel egy egyórás…, inkább kétórás…, nem is … egy háromórás előadásra! Ez az asszony másról már nem is tud beszélni! Emlékszem, volt idő – ha jobban belegondolok, nem is oly régen –, amikor Mariával könyvekről beszélgettünk. Meg zenéről… meg az időjárásról…

és politikáról… és ehhez hasonló, jelentéktelen dolgokról. Mostanság viszont este, vacsora után, amikor kettesben üldögélünk, elkortyolgatunk néhány csésze teát, és felteszünk egy Beethoven-lemezt, a pelenkákról beszélgetünk! – Szenvedőn sóhajtott fel, de tekintete szeretetteljesen pihent meg Marián.

Mindannyian nevettünk, és Maria velünk kacagott. Tréfásan egy maroknyi gazt hajított Ben felé, és így szólt:

– Te csak fejezd be azt a sort, apuci! – Majd Mollyhoz fordult: – Gyere be! Megmutatom neked a bölcsőt. Én újítom fel!

Nehézkesen talpra kecmergett, majd a hasára mutatva így szólt:

– Nézzétek! – simította rá az inget a pocakjára. – Csak júliusra várjuk. Ugye milyen hihetetlen? Akkora lettem, hogy azt hihetnénk, máris július van! Tudjátok, hogyan kell kiszámolni a baba megszületésének várható időpontját? Nagyon egyszerű. Az utolsó havi vérzés első napjához hozzá kell adni hét napot, aztán…

Gyorsan Willhez fordultam, hogy eltereljem a figyelmét, mert láttam, teljesen zavarba jött attól, hogy a beszélgetés ilyen irányt kezdett venni. Maria és Molly bementek a házba, Ben pedig letette az ásót. Megmutatta, hogyan épített egy alacsony szegélyfalat a kocsiút mentén a földből kiásott sziklákból és kövekből, és milyen javításokat végzett a tetőn. Jó ideig bóklásztunk a ház körül, és számba vettük, mi mindent kell még elvégezni. Will nosztalgiával gondolt vissza gyerekkori emlékeire, amelyek ehhez a házhoz kötötték, Ben pedig azon morfondírozott, hogyan lehetne visszaállítani az akkori állapotokat.

Maria kiszólt, hogy elkészült a jeges tea, és mi bementünk a házba. Odabenn szemügyre vettem a bútorzatot: mindenféle szedett-vedett darabból hozták össze, legtöbbjén a festék félig lepattogzott. Maria viszont nagy lelkesedéssel számolt be róla,

hogyan újítja fel a bútorokat. A bölcső már majdnem készen volt, a hintaszék is félig felújítva, az ülésén egy halom dörzspapír utalt a folyamatban lévő munkálatokra. Az íróasztalt két fűrészbakra állított ócska ajtóból alakították ki, azon állt Ben írógépe és a könyvei. Maria a padlóra kucorodott, Will pedig leült az egyetlen használható székre.

– Remélem, egyikőtök sem szenved porallergiában! – kacagott Maria, amikor Will lehuppant. – Valahányszor valaki leül arra a székre, a por és pihe mindig csak úgy füstölög a kárpitja alól. De sebaj, kis idő múlva arra sem fogtok ráismerni.

Ben felsóhajtott.

– Ennek a nőnek teljesen elment az esze! Állandó rettegésben élek! Attól tartok, egy szép napon arra ébredek majd, hogy az éjszaka folyamán engem is lesmirglizett, legyalult és teljesen átfestett.

Maria előredőlt, és Ben meztelen lábfejét tanulmányozta.

– Ezt még meggondolom – tűnődött el. – Nem is olyan rossz ötlet! Rád férne egy kis felújítás. – Aztán egy pillanatra a férfi farmernadrágos combjához hajtotta fejét, Ben pedig gyengéden megcirógatta a haját a feje búbján.

Határtalan boldogság fogott el, hogy velük lehetek. Képzeletben lefényképeztem őket.

Molly, míg ott voltunk, egyfolytában csicsergett. Jó volt végre hallani, hogy felszabadultan beszél. Hazafelé lemaradt egy kissé, virágokat szedett, minden fajtából egyet-egyet. Azt tervezte, hogy lepréseli őket, Will pedig megígérte, hogy kölcsönadja a növényhatározóját, és segít azonosítani mindegyiket.

– Néha eszembe jut – mondtam halkan Willnek, amint együtt baktatunk hazafelé a mezőn –, hogy kicsit hasonlíthatnék Mollyra. Ő valahogy mindig tudja, mikor mit kell mondani. Én meg csak hallgatok, ücsörgök…

– Meg – szólt Will, és séta közben karjával átölelte a vállamat –, látod amott azt a kis erdőrészletet, ahol az a lucfenyő magasodik a nyírfák mögött?

– Igen – válaszoltam, és abba az irányba néztem, ahová mutatott.

– Nem messze az erdő szélétől, odabenn a lucfenyő mögött, az évnek egy bizonyos szakában egy kis csomó bojtos tárnics bújik elő. Láttál már valaha bojtos tárnicsot?

Ehhez most mit szóljak?! Az ég szerelmére! Valami nagyon komoly dologról, valami nagyon személyesről beszélek neki, s ő oda sem figyel! Megint csak a növényei járnak a fejében.

– Nem – feleltem gúnyosan. – Még soha életemben nem láttam bojtos tárnicsot.

– Szeptember végén, október elején bont virágot – mondta Will. – Addigra ti visszaköltöztök a városba, de ha meglátogatsz, megmutatom neked.

– Rendben – sóhajtottam, bár egy csöppet sem érdekelt a vacak kis bojtos tárnicsa.

– Nagyon fontos lenne, Meg! – folytatta. – Megígéred, hogy eljössz?

Nos, ha neki annyira fontos, hát legyen. Amúgy is meglátogatnám valamikor.

– Megígérem, Will – válaszoltam.

7.

Molly végre abbahagyta az undokoskodást. A változás persze nem egyik pillanatról a másikra, hanem fokozatosan történt, és nem is vagyok benne egészen biztos, hogy előnyére vált-e. Mert ez az új Molly semennyire sem hasonlít arra a Mollyra, akit a betegsége előtt ismertem. Nyoma sem maradt

annak a jókedvű, ötletekkel és buta lelkesedéssel teli, mosolygós tesónak, aki annak előtte volt.

Mit is mondjak viselkedéséről? Milyen is…? Idegennek tűnik, mintha egy másik világba tartozna. Egy olyan világba, amelybe nekem nincs bejárásom, és azt hiszem, anyának és apának sem. Csöndesebb lett, komolyabb, visszahúzódó. Ha az iskolában történt dolgokról mesélek neki, úgy tűnik figyel, olykor-olykor még kérdezget is, de látszik rajta, hogy nem nagyon érdekli ez az egész – mintha csak udvariasságból hallgatna végig.

Kevés dolog érdekli igazán. S e kevés dolgok közé tartoznak a virágok. Rengeteg időt tölt a virágok tanulmányozásával. Régebben is szedett virágot, megszagolta őket, otthon vázába rendezgette, és gyönyörködött bennük. Ám mostanában tanulmányozza a virágokat, Will és a növényhatározó segítségével. Osztályozza és felcímkézi őket, majd szépen sorban elrendezgeti egy mappában, amelyet ő maga készített. Napja legnagyobb részét a virágokkal való bíbelődés tölti ki, s a család ezt az új hobbiját feltűnően tiszteletben tartja.

Olyan ez a Molly, mintha egyszerre, hirtelen felnőtt lett volna belőle.

A virágokon kívül csak a születendő baba iránt mutat érdeklődést. Gyakran meglátogatja Mariát, akivel hosszú órákat töltenek tervezgetéssel és gyerekruhák varrásával. Együtt öltögetnek, és ha elkészült egy ruhadarab, Molly szeretetteljesen megsimogatja, nagy gonddal összehajtogatja, és elteszi abba a fiókba, ahol az apróságnak szánt ruhácskák gyűlnek.

Molly határtalan érdeklődése a babaholmik iránt még Bent és Mariát is zavarba ejti. Ben egyszer meg is jegyezte:

– Hallod-e, Molly! Ez lesz a legjobban öltözött kölyök az egész környéken! Nem hagynád abba egy kicsit a varrogatást? Gyere velem, hátha találunk néhány szem szamócát az erdőben!

De Molly csak mosolygott rá, és megrázta a fejét. – Menj csak, Ben! – felelte –, Meg biztosan elkísér. Szeretném ezt a kis inget befejezni.

Ben felsóhajtott.

– Molly, hát nem tudod, hogy milyenek a csecsemők? Az a kölyök összevissza fogja pisilni ezeket a ruhákat! Nem kell olyan tökéletesnek lenniük.

De Molly csak mosolygott, és tovább öltögetett.

Molly felnőtt lett… Ám mégis előfordul, hogy hirtelen úgy viselkedik, mint egy kisgyerek. Egyik este szakadt az eső, mi pedig vacsora után a kandalló előtt üldögéltünk. Anya a foltmintás takarón munkálkodott, apa olvasott, Molly meg én a tűzben elhamvadó fahasábokat néztük, ahogyan pattogva szórták szikráikat fel, a kéménybe. Már pizsamában voltunk.

Molly egyszer csak nesztelenül felállt, odament apához, és az ölébe kucorodott. Apa egy szót sem szólt, csak letette a könyvét, átölelte Mollyt, és az ölében tartva együtt nézték a tüzet. Molly a vállára hajtotta a fejét, mint egy álomittas, kétéves kisgyerek, apa pedig ujjaival cirógatta maradék, vékony szálú, kócos hajtincseit.

Talán meg tudnám érteni a viselkedésében végbement változást, ha Molly még mindig beteg lenne. De már nem az, tökéletesen meggyógyult! Még szedi ugyan a gyógyszert, és anya rendszeresen elviszi kivizsgálásra a portlandi kórházba, de az orvosok szerint minden rendben van, hamarosan abbahagyhatja a gyógyszert, és akkor megint kinő a haja. A főorvos azt mondta, ha újra kinőnek göndör tincsei, akár szépségversenyt is nyerhet.

Anya ezt a vacsora közben mesélte nekünk, miután hazajöttek a kórházból, de Molly közben csak mosolygott, azzal a könnyed, megértő mosollyal, amellyel a kicsi gyermeket illetik a felnőttek, ha valami butaságot mond. Pedig volt idő, amikor Molly számára semmi sem volt fontosabb annál, mint ha azt mondták neki, hogy gyönyörű.

Szóval a dolgok változnak. Nekem pedig alkalmazkodnom kell a változásokhoz, ami nem mindig könnyű.

Június elején, egy reggelen apa lejött a konyhába, öntött magának egy csésze kávét, és nagyot sóhajtott. Éppen befejeztem a reggelimet, és azt terveztem, hogy a szombat délelőttöt a sötétkamrámba zárkózva töltöm. Nemrégiben készítettem néhány fotót Mariáról, és Willel a nagyításhoz használható, különböző típusú papírok* felhasználásával kísérleteztünk. Alig vártam már, hogy különböző kontrasztokkal, tónusokban, többféle papírminőségben kinagyítsam Maria képét!

Ám olyankor, ha apa tölt magának egy csésze kávét, leül a konyhában és nagyot sóhajt, tudom, jobb, ha ott lebzselek a környéken, mert valami történni fog.

– Clarice Callaway hívott telefonon az imént – szólalt meg Apa.

– Lejártak a könyveid? – kérdeztem. – Nagyon szigorúan számon tartja a könyvek lejáratát.

Apa kedvetlenül legyintett.

– Nem. Elég előnyös megállapodást sikerült kicsikarnom tőle a könyveim lejáratát illetően. Bárcsak erről lenne szó! Azzal kezdte a beszélgetést, hogy igazán nem szeretném beleütni az orromat, de… Tudod ugye, hogy ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy nagyon is szeretné beleütni az orrát. Néha úgy kezdi, hogy igazán nem akarok kíváncsiskodni, de…

– Pontosan. És ez azt jelenti, hogy nagyon is kíváncsi. Látom, Meg, kiismerted már Clarice természetét. Nos, ez úttal azért volt zaklatott, mert Will bérbe adta a házát. Szerinte az egész falu fel van háborodva amiatt – ez azt hiszem egyike Clarice túlzásainak –, hogy Will házába gyanús alakok költöztek.

– Gyanúsak?! Mit akar ez jelenteni?

Apa összevonta a szemöldökét.

– Bennek szakálla van, és azt hiszem, Clarice felfogásában ez kimeríti a gyanús alak fogalmát. De talán te tudnál némi felvilágosítást adni néhány kérdésben, amelyet Clarice felvetett. Igaz-e, hogy Ben és Maria marihuánát termesztenek a ház mögött, a kertben?

Kitört belőlem a nevetés.

– Apa, hogy képzeled?! Eddig zöldborsót ültettek oda, meg epret. Ben szeretne tököt is ültetni, csak még nem tudta eldönteni, melyik fajtát. A héten pedig sor kerül a paradicsomra és a babra is.

– Igaz-e, hogy meztelenül járkálnak összevissza?

– Te jó ég, Apa! Nem! Már hogy lenne igaz?! De ha igaz is lenne, kinek mi köze van hozzá? Kinn élnek, a semmi kellős közepén. Egyik délután, mikor beugrottam meglátogatni őket, Maria kinn feküdt és ing nélkül napozott. Megkérdezte, zavar-e, ha nincs rajta az ing. Én mondtam, hogy nem, mire ő napozott még egy ideig. Nehéz lehet neki, mert meleg van, és a baba is hamarosan megérkezik.

– Nos, épp ez volt Clarice következő problémája. Igaz-e, hogy szeretnék, ha a gyerek otthon születne meg, orvosi segítség nélkül?

– Igaz. De mindketten mindent elolvastak a gyerekszülésről. Maria egy sor gyakorlatot végez minden nap, és Bennel együtt tanfolyamra jártak Bostonban. Dr. Pumám, a falubeli orvos megígérte, hogy ha segítségre lenne szükségük, azonnal jön.

Apa megvakarta a fejét.

– Semmi esély, hogy meggondolják magukat ebben az ügyben?

– Azt hiszem, nincs. Ez igen sokat jelent nekik, mert nem szeretik a személytelen kórházi körülményeket. Nagyon lelkesen készülnek arra, hogy a gyerek otthon szülessen meg,

nem pedig a kórházban. Ugyanakkor a pici egészségét is mindennél fontosabbnak tartják, ezért minden lehetőt megtesznek, hogy a gyerek biztonságos körülmények között, és egészségesen jöjjön a világra.

– Nos, remélem, mindezt megérti Clarice. Akkor már csak egyetlen dolog marad. Ugye össze vannak házasodva?

Megkavargattam a maradék szétázott gabonapehelyszemeket a tálkám aljában.

– Szeretik egymást, az biztos. Arról szoktak beszélgetni, milyen lesz együtt megöregedni, a hintaszékben üldögélni a tornácon, és milyen lehet megcsókolni egymást, ha majd műfogsoruk lesz, meg szódásüveg szemüvegük.

– Nem ezt kérdeztem. Össze vannak házasodva?

Milyen érdekes – meredtem magam elé –, hogy az elázott gabonapehely hozzátapad a tálka falához! Elég nehéz levakargatni a kanállal.

– Nem hiszem, Apa. Maria nem visel jegygyűrűt, és a vezetékneve is más, mint Bené.

Apa arca összerándult.

– Ettől tartottam. Ezzel a kérdéssel nem tudom, hogyan birkózhatnék meg. Clarice már fel is hívta telefonon Will unokaöccsét Bostonban, hogy tájékoztassa. Szóval… Esetleg beszélhetnél erről Bennel és Mariával, hogy legyenek felkészülve.

Hát ez óriási! Azt várják tőlem, hogy álljak oda a barátaim elé – akik jövő hónapra várják kisbabájuk születését –, és mondjam azt nekik, hogy nem ártana összeházasodniuk! Mi közöm nekem az egészhez?!

Ugyanakkor apának talán igaza lehet: mégiscsak tudniuk kell, mi folyik körülöttük! Feladtam tehát a sötétkamrában töltendő délelőttel kapcsolatos terveimet, és úgy döntöttem, meglátogatom őket. Ben és Maria megkértek, hogy mutassam

meg néhány képemet, így hát összeszedtem azokat, amelyeket Willről készítettem. A borítékba melléjük tettem még két igen jól sikerült, Mollyt ábrázoló felvételt is, amelyeket nemrégiben készítettem. Észre sem vette, hogy lefényképeztem, amint a bejárat előtti lépcsőn üldögélt, és a vadvirággyűjteményét rendezgette. Az egyik képen Molly egy erdei turbolya bimbóját tartja a napfény felé, a napsugarak körülrajzolják alakjának körvonalait. A másik fotó Molly lehajtott fejéről készült, kevés megmaradt hajának arcába hulló, göndör tincseivel, amint épp apró virágokat rendezget az album lapján.

Amikor odaértem, Ben és Maria éppen lepedőket és törölközőket teregettek a ház mögött kifeszített szárítókötélre. Minden szombaton együtt végezték a nagymosást egy ócska mosógép segítségével, amelyre egy lomtalanítás alkalmával tettek szert.

– Hahó, Meg! – kiáltott felém vidáman Ben, mikor meglátott. – Jövő hónapban ilyenkor már pelenkákat fogunk teregetni!

– Úgy érted, hogy te fogsz pelenkákat teregetni – nevetett Maria, közben egy vizes konyharuhát rázott ki. – Én ugyanis az ágyban fogok heverészni, és várom, hogy kiszolgáljanak. Egy nagy tálcán fogom ágyba kapni a teámat, míg felerősödök.

Ismervén Mariát, egy percig sem hiszem, hogy sok időt vesztegetne a felépülésre: valószínűleg már a gyerek születését követő nap talpon lesz, könyvespolcot szerel, és málnalekvárt főz.

Felajánlottam, hogy segítek Bennek befejezni a teregetést. Erre Maria bement a házba, hogy teát készítsen hármunknak.

Körbeültük a kis festett konyhaasztalt, és teát szürcsölgettünk friss mentával. Elővettem a fényképeket. Nagyon tetszett nekik a Willről készült sorozat, nyilván azért is, mert kedvelik Willt. De megállapították, hogy a Mollyról készült két kép jobban sikerült, és magam is felfigyeltem a különbségre. Ezeket a képeket már Will német gépével

készítettem, és az együtt végzett közös munka során nagyon sokat fejlődtek a módszereim. Will megtanított rá, hogyan kell a különböző lencséket használni. Mollyt a kilencven milliméteres[4] lencsével fényképeztem le, vagyis távolabbról készíthettem a képet, így nem vette észre, miben mesterkedem. Tekintete elmélyült volt. Teljesen belemerült a munkába, az a precíz lencse pedig megörökítette a hajára hulló napsugarak éles körvonalait, és az arcára meg a kezére vetülő árnyékot.

– Kérdeztem Mollytól, nincs-e kedve velem jönni ma délelőtt – mondtam nekik –, de nem érzi jól magát. Üdvözöl benneteket, és kért, hogy számoljak be, hogy haladtok a bölcsővel.

Maria büszkén mutatott a nappali felé: a bölcső elkészült, ott állt a szoba közepén. Viaszosan fénylett, egyik végében gondosan összehajtogatott, halványsárga, horgolt takaró pihent.

– Meg – kérdezte Ben tétován –, mi baja Mollynak?

Beszéltem nekik Molly betegségéről, az orrvérzésekről, a kórházról, a vérátömlesztésekről, és a gyógyszerről, amelytől hullani kezdett a haja. Mindketten nagyon csöndesen figyeltek. Ben felém nyújtotta kezét, és gyengéden megsimogatta a fejem búbját.

– Ez kemény dolog… – szólt végül. – Ez nagyon kemény dolog…

– Végül is… – folytattam – nem olyan nagy ügy az egész. Már sokkal jobban van. Nézzétek! – Az egyik fényképre mutattam. – Látjátok, hogy kezd kikerekedni az arca? Négy kilót hízott, mióta hazajött a kórházból!

Maria újra töltött egy kis teát a csészéinkbe.

Ekkor eszembe jutott látogatásom valódi célja.

– Ismeritek a kis templomot lenn a faluban?

– Persze – felelte Ben. – Az a fehér tornyos. Épp olyan, mint egy üdvözlőlap. Miért kérdezed? Le akarod fényképezni?

– Nem – válaszoltam. – Múlt szombaton, mikor anyával vásárolni mentünk a fűszereshez, a templomban éppen esküvő zajlott. Igazán nagyon klassz volt! Kijött a menyasszony, és a lépcső tetejéről eldobta a csokrát. A koszorúslányok világoskék ruhában voltak, és … – Elbizonytalanodtam. – Nos, nem is tudom… Egyszerűen szép volt.

Ben és Maria grimaszokat vágtak. Ben mesterien tud grimaszokat vágni! Felkunkorította a szája sarkát és bandzsított a szemével:

– Esküvő… – mondta utálkozva. – Hát az nem a mi stílusunk!

Maria is buzgón helyeselt.

– Bizony, nem! – visszhangozta.

– De miért? – kérdeztem. – A csudába is, mi rossz van abban, ha két ember összeházasodik?

Mindketten meglepetten néztek rám.

– A házasságban egyáltalán nincs semmi rossz – felelte Ben. – Csak az esküvő olyan rettenetes. Mit gondolsz, Maria, megmutassuk neki?

Maria bólintott.

Ben bement a nappaliba, és a szekrényből elővett egy dobozt. Kihozta a konyhába, letette a konyhaasztalra, és leült. Sokatmondóan rám nézett, ujjával a szakállát babrálta, és sátáni hangon megszólalt:

– Tényleg kíváncsi ezekre a szörnyűséges képekre, hölgyem? – Aztán kinyitotta a dobozt.

A fotók nem voltak rosszak. Pontosabban, technikailag nagyon is jó fényképek voltak, bár nem kedvelem túlságosan a színes képeket. Mégis kitört belőlem a nevetés. A képek tényleg rettenetesek voltak! És ki hinné, Ben és Maria

esküvőjén készültek! A vaskos, fehér, bőrborítású album tetején aranybetűk hirdették: Az esküvőnk. Ám ahogy végiglapoztam, rájöttem, miért utálja annyira Ben és Maria még az esküvő gondolatát is.

Sorra vettem a képeket: a vendégeken szmoking, frakk és cilinder. És további felvételek a templomi oltár két oldalán terpeszkedő, hatalmas virágkosarakról.

– Tudod, mi lett ezekkel a virágokkal? – kérdezte Maria. – Ezzel a kétszáz dollárnyi, irdatlan virágtengerrel? Kihajították, rögtön a szertartás után!

Készült egy sorozat az esküvői tortáról is: majdnem egyméteres magasságú, madárkákkal és virágokkal és cukormáz szalagokkal díszítve.

– Van fogalmad, mennyibe került az a torta? – vigyorgott Ben. – Száz dolcsiba! És tudod milyen íze volt? Mint a kartonnak!

Aztán egy sor kép vagy kétszáz, pezsgőt iszogató emberről.

– Tudod, kik ezek az emberek? – kérdezte Maria. – A szüleim barátai. És Ben szüleinek a barátai. És tudod, mit csináltak? Egytől egyig berúgtak! Sok száz dollárnyi pezsgőt szürcsöltek el!

Aztán megint Ben és Maria, emberekkel, virágokkal, étellel körbevéve. Bár mosolyognak a kamerába, de látszik, hogy kényszeredetten.

– Felismered őket? – kérdezte Ben. – Ez itt Ben Brady és Maria Abbott, akik egy patak partján, a százszorszépektől tarkálló mezőn szerettek volna összeházasodni. Akik az öttagú zenekar helyett jobban kedvelik a halk gitárzenét, és pezsgő helyett a jó kis házi bort – fejezte be. Egy mozdulattal összecsapta a könyvet, és visszatette a dobozba.

– Akkor miért lett így?

Vállat vontak.

– Tudod, olykor egyszerűbb kedvében járni az embereknek – mondta végül Maria. – Ben szülei nagy esküvőt szerettek volna. Az én szüleim szintén nagy esküvőt szerettek volna. Azt hiszem, miattuk egyeztünk bele.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Miért nem azonos a vezetéknevetek?

Maria felelt a kérdésemre.

– Tudod, Meg, én egész életemben az Abbott nevet viseltem. Maria Abbott olyan dolgokat vitt véghez, amelyekre büszke vagyok. A középiskolában zenei díjat nyertem, és akkor is Maria Abbott voltam. Az egyetemen nagyon sokat küzdöttem, míg beválasztottak a tudományos diákkörbe, és akkor is Maria Abbott voltam. Amikor eldöntöttem, hogy férjhez megyek Benhez, arra is rájöttem, hogy Maria Abbott akarok maradni. És ezt Ben megértette. Nem írja elő törvény, hogy a feleségnek fel kell vennie a férje nevét, tehát megtartottam a magamét. Lehet, hogy egyszer majd te is így gondolod helyesnek.

Hát egy biztos: jelen pillanatban senki más nem szeretnék lenni, csakis Meg Chalmers. Furcsa dolog a név… Annyira eggyé válik a viselőjével! Hirtelen eszembe jutott a Will Banks nevezetű kisfiú, aki sok-sok évvel ezelőtt durcásan és szomorúan üldögélt a szobájában, és a gardrób aljába belevéste a nevét: WILLIAM.

– Tényleg! – szólaltam meg. Eddig ez még eszembe sem jutott. – A gyerek! Mi lesz a neve?

Maria felsóhajtott.

– Kérdezz valami egyszerűbbet, Meg! Képtelenek vagyunk eldönteni. Folyton erről vitatkozunk, és már oda jutottunk, hogy kiabálunk egymással. Ez rettenetes!

Ben így folytatta:

– De megegyeztünk, hogy nem morfondírozunk tovább

rajta. Úgy képzelem, hogy ha a gyerek megérkezik, az lesz az első dolga, hogy bemutatkozik: Sziasztok! Én ez és ez vagyok! Csakis így tudhatjuk meg, hogy mi a neve!

Ezzel felpattant, végigszökdécselt a nappalin, és kinyitotta az egyik ajtót.

– Ide nézz! Itt fog megszületni! – Odapillantottam, és egy nagyon tiszta, frissen kifestett, üres szobát láttam, melynek egyetlen bútordarabja a közepére állított, rézkeretes ágy volt.

– És ebben fog aludni! – mondta mosolyogva Maria, és meztelen lábával megérintette a bölcsőt, mire az enyhén ringatózni kezdett.

– És ezeket fogja viselni! – mutatta büszkén Ben, és kihúzta a félig lecsiszolt, fenyőfából készült szekrény egyik fiókját, majd kivett belőle egy aprócska, kék színű inget. A fiók színültig volt összehajtogatott, piciny ruhácskákkal.

– És ebből fog enni! – mosolygott Maria, és kezével átfogta duzzadó melleit.

– És … – Ben ekkor hirtelen elhallgatott a nappali közepén állva. – Gyere velem, Meg! Szeretnék mutatni neked valamit. – Kézen fogott, és én követtem őt a hátsó ajtó felé, útközben összeszedve a fényképeimet az asztalról. Lassan indulnom kellett, ebédidőre járt már.

Ben átvezetett a kerten, ahol a drótkerítés mentén körtefák virultak. Keresztüllépdeltünk a frissen felásott területen, ahová égerfacsemetéket ültetett. A kert végében egy fából készült kis madáretető állt, amelyet Maria minden reggel megtölt friss magvakkal. Egy csoportnyi fiatal fenyő mögött Ben már korábban kiritkította a bozótot, és lebontotta a mögötte lévő, több mint száz éves sziklafal egy részét. A környező fák lombján átszűrődött a napsugár, megvilágítva egy aprócska, eldugott tisztást. A megnyírt pázsit nagyon puha volt, nagyon zöld, és nagyon csöndes.

Karjával átölelte a vállamat, és így szólt:

– Ide fogjuk eltemeti a gyermeket, ha halva születne.

Nem akartam hinni a fülemnek! Eltoltam magamtól a karját, és döbbenten kérdeztem: – Micsoda…?!

– Tudod – mondta Ben komolyan –, a dolgok nem mindig úgy alakulnak, ahogyan azt az ember szeretné…

– Nem fog meghalni! Nem mondhatsz ilyen rettenetes dolgot!

– Tudod, Meg – mondta Ben –, az embernek fel kell készülnie arra, hogy rossz dolgok is történnek vele. Az élet sokkal egyszerűbb, ha elfogadjuk ezt. A baba minden bizonnyal egészségesen jön a világra, de Mariával számba vettük az egyéb eshetőségeket is. Minden eshetőséget…

Billt egyszerűen faképnél hagytam. Egész testem remegett a dühtől. Visszanéztem, s ő ott állt zsebre dugott kézzel, és csak bámult rám.

Odakiáltottam:

– Arra az esetre, ha érdekelne, Ben Brady: véleményem szerint te egy velejéig romlott ember vagy! Sajnálom azt a gyereket, hogy ilyen apja lesz!

Nem laktunk messze. Ám az út hazafelé épp elég hosszú volt ahhoz, hogy megbánjam, ami kiszaladt a számon. De már nem lehetett mit tenni.

8.

Molly ismét kórházba került, mégpedig miattam. Mikor tanulom már meg befogni a számat? A múltkor is olyasmit mondtam Bennek, amit rögtön megbántam, és nem volt képem visszamenni, hogy bocsánatot kérjek tőle. És alig egy héttel később… Mollyval is mindent elrontottam!

Molly az ágyán feküdt, hálóingben, holott már délelőtt

tizenegy óra is elmúlt. Olyan átkozottul lusta lett! A szüleimnek pedig egyetlen szavuk sem volt ehhez. Nem csoda hát, ha bosszankodtam: hogy lehet délelőtt tizenegy órakor hálóingben heverészni?!

Ő is undok volt és hisztis, bár nem tudom pontosan, miért. Valószínűleg azért, mert nemrégiben véget ért az iskola, és ő nem szedte össze magát annyira, hogy legalább egy hétre visszamehessen. Tierney McGoldrick sem hívja fel mostanában. Molly ugyan nem tudja, de az iskolaév vége felé Tierney egy vörös hajú, felsős lánnyal kezdett járni. Annyi jóérzés azért volt bennem, hogy ezt nem mondtam el neki.

Szóval, ott heverészett az ágyon, és újfent a külseje miatt sápítozott. Rosszul leszek, ha újra végig kell hallgatnom, milyen pocsékul néz ki! Az arca túlságosan kövér. A haja túlságosan vékony szálú. Ezt hallván az ember azt hinné, hogy tényleg rá se lehet nézni, holott az igazság az, hogy ő most is csinosabb, mint én. Na, ezért leszek rosszul, ha a panaszáradatát hallgatom!

Szóltam, hogy fogja már be a száját.

Ő visszaszólt, hogy forduljak fel, de mielőtt ezt megtenném, legyek szíves elvinni a tornacsukáimat az ő térfeléről.

Mondtam, hogy szedje össze ő, ha nagyon akarja.

Feltápászkodott, azt hiszem azért, hogy felvegye a tornacipőimet, és hozzám vágja, ám amikor átlendítette a lábát az ágy szélén, döbbenten felkiáltottam.

– Molly! Mi van a lábaddal?

– Mi bajod van a lábammal? – kérdezte hökkenten. Azelőtt soha senki nem kritizálta Molly lábát, sőt, el kell ismernem, nagyon szép lábai voltak. Felhúzta a hálóingét és lenézett.

Mindkét lábát sötétvörös kiütések borították.

– Fáj?

– Nem – felelte halkan, zavarodottan. – Mi a csoda lehet ez?

Tegnap még nyoma sem volt.

– Most viszont tele vagy vele….

Leengedte a hálóingét, hogy eltakarja a lábait. Visszamászott az ágyba, és nyakig beburkolózott a takarójába. – Egy szót se, senkinek! – mondta.

– Hogyisne! Szólok anyának! – Ezzel elindultam kifelé a szobából.

– Ne merészeld! – fenyegetett Molly.

Gyűlöltem, ha Molly utasítgat, de nem ezért nem fordultam vissza. Úgy gondoltam, hogy a szüleimnek tudniuk kell erről. Lementem, és elmondtam, amit láttam. Anya rémülettől elkerekedett szemekkel felpattant, és felrohant az emeletre. Nem mentem vele, de mindent hallottam.

Hallottam, hogy anya és Molly vitatkoznak. Hallottam, hogy anya kihívja apát a dolgozószobából. Aztán ketten vitatkoznak Mollyval. Hallottam, hogy anya a telefonhoz megy, valakit felhív, majd visszasiet Mollyhoz a szobába.

Aztán hallottam Molly sírását. Meg a kiabálását. Üvöltözött. Még soha nem borult ki ennyire.

– Nem! Nem megyek! Nem megyek!

Néhány perc múlva elcsendesedtek, aztán apa lejött. Arca nagyon elgyötört volt, nagyon fáradt.

– Vissza kell vinnünk Mollyt a kórházba – szólt, majd meg sem várva a válaszomat, kiment, hogy beindítsa a kocsit.

Anya lekísérte Mollyt a földszintre. Mollyn fürdőköpeny volt és papucs, és hisztérikusan zokogott. A bejárati ajtóhoz érve Molly meglátta, hogy ott állok a nappali közepén. Felém fordult, és még mindig zokogva így kiabált:

– Gyűlöllek! Gyűlöllek!

– Molly… – suttogtam – Kérlek, ne!

Már a kocsiban ültek indulásra készen, amikor

meghallottam, hogy anya hív. Kimentem, és hagytam, hogy a szúnyoghálós ajtó döngve becsapódjon mögöttem. A kocsihoz mentem.

– Molly szeretne mondani neked valamit – szólt anya. Molly a hátsó ülésen ült a sarokba kucorodva, és kézfejével a szemeit dörzsölgette.

– Meg! – szólt elfúló hangon, megpróbálva elfojtani zokogását. – Mondd meg Bennek és Mariának, ne hagyják, hogy a baba megszülessen, míg haza nem jövök.

– Rendben… – bólintottam –, megmondom nekik. – Mintha legalábbis hatalmukban állna irányítani a dolgokat! De át fogom adni nekik Molly üzenetét, hiszen Molly megkért rá. Akkor, abban a pillanatban bármit a világon megtettem volna Mollyért!

Visszamentem a szobánkba, összeszedtem a tornacipőimet, beraktam a gardróbszekrénybe, majd bevetettem Molly ágyát. A barka még mindig ott állt a kicsi vázában, az ágya mellett. A Willről készült fényképek visszakerültek a falra, csakúgy, mint a másik két fotó, amely Mollyt és a virágait ábrázolja. A krétavonal is ott volt, kissé fakón ugyan, de még mindig kettéosztotta a szobát. Nem is lenne olyan rossz szoba ez kettőnk számára… Bárcsak visszapörgethetném az időt!

Lementem a sötétkamrámba, összeszedtem a Mariáról készült fényképeket, és a mezőn átvágva elindultam a házuk felé.

A kertben találtam rájuk, éppen ebédeltek Will Banks társaságában. A kerti asztal abrosszal szépen megterítve, közepén egy hatalmas tálban a teljes zöldborsótermés. Tányér nem volt az asztalon, csak mindegyikük kezében egy-egy kanál. Úgy eszegettek közösen a nagy tálból, mintha ez lenne az ebéd elfogyasztásának legtermészetesebb módja.

– Hahó, Meg! – üdvözölt Ben. – Mi újság? Ennél egy szem borsót? Esetleg kettőt is.

Kanalával két szem borsót tett a számba. Soha életemben nem ettem még ilyen zsenge és édes zöldborsót! Leültem Will mellé a padra, és egy szuszra eldaráltam:

– Mollyt visszavitték a kórházba, és azt üzeni, hogy nagyon kér, ne szülessen meg a baba, míg haza nem kerül. Tudom, hogy ez butaság … – de nem tudtam folytatni. A hangom elfúlt, és elkezdtem zokogni.

Will Banks átölelt, és ringatni kezdett, akár egy csecsemőt. Én meg csak sírtam, míg a gallérja teljesen átázott a könnyeimtől, közben egyre csak hajtogattam: az én hibám volt, az én hibám volt, az én hibám volt.

Végre abbahagytam a sírást, felegyenesedtem, kifújtam az orromat Will zsebkendőjébe, és elmeséltem nekik az otthon történteket: a veszekedésünket, Molly lábát, és hogy magamat okolom a történtekért. Amikor a végére értem, Ben így szólt:

– Az ember szeret bűnbakot keresni. Nem bánja, ha ő maga a bűnbak, még akkor sem, ha a lelke mélyén tudja, hogy semmi értelme sincs az egésznek.

Egy percig szótlanul üldögéltünk, aztán elkértem Mariától a kanalát. Ő megtörölte a kanalat a szalvétájába, átnyújtotta, én pedig nekiláttam, és mind egy szemig felfaltam a maradék zöldborsót. Életemben nem voltam még ilyen éhes!

Mindhárman döbbent csodálkozással figyelték, ahogy falok. Amikor letettem a kanalat, Maria nem állhatta tovább, és kuncogni kezdett. Erre mindannyian nevetésben törtünk ki, és addig kacagtunk, míg bele nem fáradtunk.

Jó dolog, ha az embernek olyan barátai vannak, akik megértik, ha egyik pillanatban sírni támad kedve, a másikban nevetni.

Elővettem a Mariáról készült képeket. Will természetesen már látta őket, mert együtt dolgoztunk rajtuk. Legalább annyira otthonosan mozog már a sötétkamrában, mint én, de a kettőnk érdeklődési köre meglehetősen különbözik egymástól.

Őt a fényképezés technikai oldala nyűgözi le: a vegyszerek és a kamera működése. Engem azonban a fényképezés műszaki oldala kevésbé izgat. Inkább az arckifejezések érdekelnek, ahogyan a fény a vonásokra vetül, ahogyan az árnyék lágy mintákba és kontrasztokba rajzolódik.

Együtt nézegettük a képeket, és beszélgetés közben kiderült, Ben érdeklődési köre közelebb áll a Willéhez: őt is az exponálás problémái, a megvilágítás időhatárai érdeklik. Maria viszont épp olyan, mint én: gyönyörködve nézte saját képét, figyelte, hogyan öleli körbe az árnyék, hogyan pihen meg keze domborodó pocakján, hogyan csillognak a szemei.

– Meg – szólt végül Maria –, tegnap este beszélgettünk Bennel, és felmerült egy gondolat, amelyet most megosztanánk veled. Szeretnénk, ha alaposan végiggondolnád, aztán megbeszélnéd a szüleiddel is. Arra kérnénk, készíts néhány fényképet a baba születéséről. Fontold meg, és ha úgy döntesz, hogy vállalod, kérd a szüleid beleegyezését.

A padlóra kerültem.

– Jó ég…! – mondtam halkan. – Nem is tudom… Nnn… nem szeretnék zavarni – dadogtam.

Ó, egyáltalán nem zavarnál! Attól nem kell tartanod, hogy útban leszel, persze nagyon kellene vigyáznod, hogy a steril dolgokhoz ne érj hozzá. Mindketten nagyon szeretnénk, ha a segítségeddel visszaidézhetnénk azokat a gyönyörű perceket. Később a gyerekkel is szeretnénk megismertetni születése pillanatait, és te vagy az egyetlen, aki ezt lehetővé teheti, persze csak, ha akarod.

Hát hogyne akartam volna! Ugyanakkor őszintén be kellett vallanom nekik:

– Még sohasem láttam szülést. Szinte semmit sem tudok arról, hogyan zajlik.

– Mi is csak elméletben! – nevetett Maria. – De erre a részére szívesen felkészítünk. Ben mutat neked néhány

szakkönyvet, és mindent előre elmagyaráz, hogy tisztában légy a folyamattal, ha eljön az ideje. Azt hiszem, Ben – fordult a férjéhez –, jobb, ha mielőbb nekilátsz Meg oktatásának, mert úgy érzem, nem sok időnk van már hátra. A naptár szerint még két hét, de valami azt súgja, hamarabb megérkezik.

Megígértem, hogy megbeszélem a szüleimmel, és Ben is megígérte, hogy szól nekik. Hirtelen eszembe jutott valami.

– Mi van, ha az éjszaka közepén születik meg? – kérdeztem. – Nem lesz elég fény. Használhatok ugyan vakut, de…

Ben kezét felemelve félbeszakított.

– Ne izgulj! – mondta. Tenyeréből tölcsért formált, Maria pocakjára tapasztotta, azon keresztül szólt a babához:

– Na, ide figyelj, kölyök! Az utasítás a következő: várd meg, amíg Molly hazajön a kórházból. Utána jöhetsz, de csakis nappal! Megértetted?

– El van intézve! – mondta Ben vigyorogva. – Mariával elhatároztuk, hogy nagyon szófogadó gyermekünk lesz.

Mielőtt hazaindultam volna, félrevontam Bent, hogy négyszemközt beszélhessünk. – Nagyon sajnálom, amit a múltkor mondtam neked.

Ő megszorította a vállamat.

– Semmi baj, Meg. Mindannyian mondunk olyasmit, amit később megbánunk. Most már talán megérted, miről beszéltem neked azon a napon.

Tagadóan ráztam a fejem, és komolyan, nagyon őszintén válaszoltam:

– Nem, még most sem értem. Szerintem rosszul teszed, ha előre készülsz a rosszra. Fel sem foghatom, hogy juthat ilyesmi az eszedbe! Mindenesetre nagyon sajnálom, amit akkor mondtam.

– Ne bánkódj! – felelte Ben. – Ettől még barátok maradunk. Csapj bele, Meg! – És kezet ráztunk.

Will felajánlotta, hogy hazakísér, de útközben nagyon csöndes volt. Félúton járhattunk már, mikor végre megszólalt:

– Meg, te még nagyon fiatal vagy. Gondolod, hogy tényleg jó ötlet jelen lenni a gyerek születésénél?

– Miért ne?

– Attól tartok, félelmetes lesz. Tudod, a szülés nem könnyű dolog.

– Tudom. – Lábujjammal belepöcköltem egy kis kőbe, és átrúgtam egy fűcsomón. – Az ég szerelmére, Will, hogyan tanulhatnék meg bármit, ha nem vállalok kockázatot? Hát nem erre tanított?

Will megtorpant, és egy pillanatig elgondolkodott.

– Teljesen igazad van, Meg! Tökéletesen igazad! – Mégis úgy tűnt, öreg barátom egy kissé zavarban van.

Körbejártattam a tekintetemet a mezőn.

– De kár, hogy eltűnt az a sok apró, sárga virág…

– Jövő júniusig ne várd őket – válaszolta. – De jönnek július virágai. Molly kedvenc aranyvesszője is hamarosan kivirágzik.

– De az én kedvenceim azok a kis sárgák voltak!

– Siratod-e, Margaret, hogy el kell hagynod az aranyligetet? – kérdezte Will

– Micsoda?! – Teljesen zavarba jöttem. Will még sohasem hívott Margaretnek. Mi a csodáról beszél?

Ám ő csak mosolygott.

– Ez egy Hopkins-vers, apád biztosan ismeri. Az ember pusztulásra született. Csak magadat siratod, Margaret. – folytatta.

– Nem magamat! – feleltem nyeglén. – Nem szoktam magamat siratni!

– Mindannyian azt tesszük, Meg – válaszolta Will. –

Mindannyian.

Ez három héttel ezelőtt történt, a július már a végéhez közeledik. Molly még mindig nem jött haza. A baba sem született meg, úgy látszik, tényleg szófogadó, és megvárja Mollyt. Ben és Maria társaságában áttanulmányoztam a szülésről szóló könyveket, és készen állok a fényképek elkészítésére. A szüleim is beleegyeztek. Megkérdeztem tőlük, mit szólnának hozzá, mire ők csak ennyit mondtak:

– Ha úgy gondolod, csináld.

Szerintem nem is hallották, pontosan mihez is kérem a hozzájárulásukat. Mostanában nagyon gondterheltek.

Néhány napja történt, vacsora után. Apa pipázott, anya a takarót varrogatta, én meg csak ténferegtem, összevissza fecsegtem, hogy megtörjem kissé a csendet, amely mostanság teljesen rátelepedett a házra. Még a rádiót is bekapcsoltam: épp valami rockzenét játszottak.

– Apa, gyere, táncoljunk! – kérleltem, és a kezénél fogva húzni kezdtem. Ez amolyan családi ökörködésnek számított, amellyel gyakorta feldobtuk a csendes estéket, amikor a városban laktunk. Az apám rettenetesen táncol, de mindig szívesen perdült táncra velünk, anya pedig kacagva figyelte a bohóckodásunkat.

Apa végül mégis rászánta magát, letette a pipáját, felállt, és táncolni kezdtünk. Szegény apa, cseppet sem lett jobb táncos, mióta utoljára együtt roptuk! Ellenben én, azt hiszem, fejlődtem valamicskét. Szerencsére apának nincsenek gátlásai, és önfeledten próbálkozik. Odakinn sötét volt már, elég későn vacsoráztunk. Anya felkapcsolta a villanyt, és a falon láthatóvá váltak Molly vadvirágokat ábrázoló rajzai, melyekkel még a nyár elején kidíszítette a konyhát. Addig roptuk, míg apa csatakos lett az izzadtságtól, és önfeledten nevetni kezdett. Anya is velünk nevetett.

Aztán más zene következett, egy lassú szám. Apa megkönnyebbülten mély lélegzetet vett, és így szólt:

– Ó, ez már az én tempóm! Megtisztelne, kedves hölgyem? – Felém nyújtotta két karját, én pedig hozzásimultam. Lassan körbekeringőztünk a konyhában, mint egy régi mozifilm szereplői, míg a zene véget nem ért. Szemtől szemben álltunk egymással, mikor váratlanul megszólaltam:

– Istenem, csak Molly is itt lenne velünk…

Anya halk neszt hallatott. Odanéztem, és láttam, hogy sír. Tekintetem zavartan vándorolt vissza apára: az ő arcán is könnyek csorogtak. Életemben először sírni láttam az apámat.

Felé nyújtottam a karomat, majd mindketten anya felé nyújtottuk kezünket. Ő átölelt bennünket, és akkor újra elindult a zene. Ismét egy lassú, melankolikus szám, egy régi nyár slágere, és mi hárman táncolni kezdtünk. Könnyeim fátylán keresztül a mezei virágok a falon lassacskán homályos foltokká olvadtak össze. Olyan szorosan öleltük egymást, hogy az egész világ kívül rekedt. Magunk voltunk, hárman, és táncoltunk és sírtunk.

Én akkor, az ölelésükből értettem meg a valóságot. És ők tudták, hogy immár én is tudom: Molly soha többé nem fog hazatérni. Molly meg fog halni.

9.

Folyton Mollyról álmodom. Néha csak rövid, napsugaras álmaim vannak, amelyben ő és én egymás mellett szaladunk az aranyvesszőtől tarkálló mezőn. Ebben az álmomban Mollynak hosszú, szőke, göndör haja van, izmos, napbarnított lába, és mezítláb szalad a réten, csengő kacagással. Ebben az álmomban sokkal gyorsabban szalad, mint én. Eliramodik mellettem, nevetve visszanéz, én pedig utána kiáltok: – Várj meg! Várj meg, Molly!

Felém nyújtja kezét, aranyló haja szerteszét repked

körülötte, és visszakiált:

– Gyere, Meg! Érj utol, ha tudsz!

Felébredek. A szoba sötét, és az ágya üresen áll. Elképzelem, milyen lehet neki ott a kórházban. Nem láttuk egymást, mióta bekerült. Vajon ő is álmodik-e velem?

Egy másik álmomban ugyanazon a mezőn futkározunk, ám ez a mező őszi színeket mutat. Ezúttal én vagyok a gyorsabb. Elérek egy ködből előbukkanó, sötét és üres házat, bemegyek, hogy ott várjam be Mollyt. Az egyik ablakból figyelem, ahogy bukdácsolva szalad. Most ő kiált felém:

– Meg, várj! Várj! Nem bírom már, Meg!

És én nem tudok segíteni neki.

Ebből az álomból is felébredek, egyedül a sötét és üres szobában, ahol a szemközti ágyból Molly lélegzésének hangja oly régóta hiányzik.

Van egy rémálmom is, amelyben megszületik egy gyerek, de már a születése pillanatában öreg és ráncos. A baba körbehordozza öreg és fáradt tekintetét, és mi rémülten döbbenünk rá, hogy az élete rögtön a születése pillanatában véget fog érni. Miért? Miért? – kérdezzük egyre, de a gyerek nem felel. Molly is jelen van. Tudjuk, hogy tudja a választ, de néma marad.

Apának meséltem az álmaimról. Mikor kicsi voltam, és rosszat álmodtam, a kiáltozásomra mindig apa jött be hozzám. Felkapcsolta a lámpát, és átölelt. – Csak álom volt kicsim – cirógatott.

Most azonban nem űzheti el nyomasztó álomképeimet ilyen egyszerűen.

– Tudod, az álmok mindig a valóságban, az életünkben, a tapasztalatainkban gyökereznek, és segíthet, ha az ember megfejti a jelentésüket. Az álmod azt jelenti, hogy te és Molly el fogtok válni egymástól, bármennyire nem akarod. És tudni

szeretnéd, miért érhet véget egy ártatlan élet ilyen korán. De erre a kérdésre senki nem tud felelni…

A küszöbön ültünk, s egy pitypang bóbitáját morzsolgattam. Hogy is segítene, ha megértem az álmaim jelentését? Ettől Molly nem fog meggyógyulni!

– Ez nem járja! – mondtam, épp úgy, ahogyan kislánykoromban méltatlankodtam, ha valami nem tetszett.

– Persze, hogy nem járja – felelte apa. – De megtörténik olykor. Előfordul, és nekünk el kell fogadnunk.

– És az sem járja, hogy te meg anya nem mondtátok el nekem! – mondtam, mintha bűnbakot keresnék. – Egész végig tudtátok, ugye? Már a kezdet kezdetétől tudtátok!

Apa megrázta a fejét.

– Meg, az orvosok azt mondták, hogy van esélye a felépülésre. Létezik rá gyógyszer, és kipróbálják, beválhat. Reménykedtünk. S addig, míg volt egy csepp remény, mit mondhattunk volna?

– Azt akarod mondani, hogy most már semmi esély sincs a gyógyulására?

Lassan megrázta a fejét.

– Mi még reménykedünk… De az orvosok nem biztatnak.

Apa átölelt a karjával, így néztük, amint a nap lebukik az erdő mögött. Aztán szavalni kezdett:

– Olyan anyagból készültünk, mint az álmok; és az alvás révébe fut kis életünk.[5] – Ezt Shakespeare mondja, Meg.

Felfortyantam:

– Mit tud ő erről? Ő nem ismerhette Mollyt! És miért éppen Molly? Miért? Hiszen mindig is én voltam az, akivel baj volt! Én hánytam le a saját születésnapi tortámat, én törtem be az ablakot az óvodában, én loptam cukorkát a fűszeresnél! Molly soha semmi rosszat nem tett!

– Meg! – csitított apa. – Meg, kérlek ne…!

– De, de, de, de…! – kiáltottam dühösen. – Miért, miért, miért…?

– A betegség nem válogat, Meg – válaszolt apa fáradt hangon. – Ez egy rettenetes, rohadt betegség. Egyszerűen előfordul, és kész. Nem ismeri a miérteket.

– Mi a neve ennek a…? – kérdeztem, mert eszembe villant, amit Will mondott egyszer: jobb, ha az ember ismeri az ellenségét, mielőtt szembeszáll vele.

Apa felsóhajtott.

– A neve leukémia…

Anya és apa a házunk és a kórház között ingáznak. Engem nem visznek magukkal. Azt mondják a kórházi szabályzat szerint túl fiatal vagyok a látogatáshoz, de nem hiszem, hogy ez lenne az ok. Nem akarják, hogy végignézzem, hogyan hal meg Molly.

Nem vitatkozom velük. Régebben mindenért vitába szálltam: ha meg akartam nézni egy bizonyos filmet, ha meg akartam kóstolni a bort a vacsoránál, ha be szerettem volna ülni apa egyik órájára az egyetemen. Emlékszem, folyton csak ezt hajtogattam: Már elég nagy vagyok! Már elég nagy vagyok! Most nem vitatkozom, mert az igazság az, hogy félek! A rémes álmaimmal, az otthoni ürességgel is alig tudok megbirkózni. Félek látni őt, és hálás vagyok, amiért a szüleim nem visznek magukkal.

Amikor anya otthon van, egyre csak kézimunkázik, és a régi időkről mesél.

– Emlékszem, amikor járni tanult… Mindig a fenekére huppant… állandóan… – mosolygott anya elmerengve. – És mindig kacagva pattant fel. Apával meg voltunk győződve róla, hogy szándékosan esik el, mert az olyan mulatságos.

– És én? Arra is emlékszel, amikor én tanultam járni? –

vágtam közbe, hangomban némi féltékenységgel.

– Hogyne emlékeznék! – válaszolta anya. – Még nem voltál egyéves. Annyira türelmetlenül akartál utánozni mindent, amit Molly csinált! Emlékszem, egy nyári napon figyeltelek, hogyan próbálkozol odakinn a hátsó udvarban. Nagyon komolyan és ünnepélyesen talpra evickéltél, és teljesen egyedül megpróbáltál végigsétálni a kert füvén. Folyton elestél, de sohasem vesztegetted az időt sírásra, de még nevetésre sem. Összeráncolt homlokkal összpontosítottál.

– Ez apa stílusa.

Anya mosolygott.

– Igen, Meg, te apád lánya vagy.

– Molly viszont inkább rád hasonlít. Mindig azt éreztem, hogy neki sokkal egyszerűbb.

Anya felsóhajtott, és eltűnődött.

– Nos, azt hiszem valóban egyszerűbb az élet, ha képesek vagyunk nevetni még az apróbb bosszúságokon is. De tudod, Meg – folytatta anya, és ujjaival a takarót simogatta –, ha komoly, nagy kérdésekkel kell szembenézni, a hozzám és Mollyhoz hasonlók meglehet, hogy gyengébbnek bizonyulnak.

Úgy néztem anyámra, mintha most ismerném meg igazán. És bár nekem is szörnyen nehéz volt a reményvesztettséggel, a dühvel, rémes álmaimmal megküzdeni, így szóltam nagyon, de nagyon halkan:

– Apa és én itt vagyunk melletted…

– Jaj, Meg! – felelte, és átölelt. – Nem tudom, mi lenne velem nélkületek!

10.

Ben augusztus harmadikán, hajnali ötkor hívott telefonon.

Anya Portlandben volt a barátainknál, akik a kórház közelében laktak. Apával felváltva látogatták Mollyt. Ben telefonhívására apa költött fel.

Magamra kaptam a farmeremet és egy pólót, belebújtam a tornacipőmbe, sietve összekaptam a fényképezőgépemet, és nekiiramodtam a mezőn át. Gyönyörű nap elé néztünk. A sárga aranyvessző rózsaszínben pompázott a napfelkelte vöröses sugaraiban.

A baba tehát szót fogadott Bennek, és úgy döntött, reggel jön a napvilágra. Tényleg nagyon szófogadó gyerek lesz! Vagyis inkább félig-meddig szófogadó, mert azt már nem tudta kivárni, hogy Molly hazajöjjön. Talán jobban megértette a valóságot, mint közülünk bárki.

Kopogtam az ajtón, mire Ben kiszólt, hogy nyugodtan jöjjek be.

– Nem tudom kinyitni az ajtót – kiáltotta –, mert steril vagyok… – magyarázkodott, amint beléptem. Egy hosszú, fehér, gyűrött inget viselt a hátán begombolva, két kezét pedig óvatosan felemelve tartotta, nehogy bármihez hozzáérjen.

– Nem egészen erre számítottunk – mondta, és bocsánatkérően nézett rám. – De az is lehet, hogy a könyv téved, nem tudom. Minden sokkal gyorsabban történik, mint ahogy kellene. Emlékszel, Meg? A könyv szerint a szülés első fázisa hosszú ideig tart. Úgy képzeltem, hogy ez alatt az idő alatt végig tudjuk gondolni a következő lépéseket. Úgy egy órával ezelőtt Maria egyszer csak felébredt, és azt mondta, furcsán érzi magát. És most úgy érzem… nem is tudom mintha átmentünk volna a tiloson, és vissza kellene fordulnunk, hogy mindent elölről kezdjünk. Ezzel csak azt akarom mondani…, hogy… hogy… ez a gyerek rögtön megszületik! Én meg mindent elfelejtettem, amit a könyvek írtak! Itt rohangálok körbe-körbe, a fertőtlenített kezeimet az ég felé tartva, és nem merem lapozgatni a könyvet, hogy még egyszer átfussam, mit ír a második szakaszról! Maria bezzeg jól van! De én olyan

hülyének érzem magam, Meg!

Tökéletesen átéreztem a helyzetét, mert hirtelen magam is pánikba estem: azt sem tudtam, mit kezdjek a fényképezőgépemmel.

– Meg van itt? – kiáltott Maria. Megdöbbentően vidámnak tűnt a hangja ahhoz képest, hogy a gyerek bármelyik pillanatban megszülethet. Ben bement hozzá a kisszobába, és intett, hogy kövessem.

Maria az ágyon feküdt, feje egy párnával felpolcolva. Egyáltalán nem zavart, hogy meztelen. Ilyesmiről elég sokat beszélgettünk előzőleg hármasban.

Inkább az zavart egy kissé, hogy annyira vidám. Úgy véltem, valami hiba lehet a dologban, hiszen a gyermekszülés állítólag nem könnyű. De Maria boldognak tűnt, tele energiával. Egyedül Ben volt sápadt és rémült.

Beállítottam a gépemet, és lekaptam a mosolygó Mariát. Mindjárt otthonosabban éreztem magam, amint kézbe fogtam a fényképezőgépet. A fényviszonyok jók voltak, a beállítás könnyedén sikerült, vagyis minden rendben folyt.

Ben pedig egy sztetoszkópot* illesztett a fülébe, a hallgatót pedig Maria hasára helyezte. Észrevettem, hogy ő is hasonló változáson megy át, mint én: amint kézbe vette ezt az egyszerű eszközt, újra magára talált.

– Hallgasd csak! – szólt Ben, és felém nyújtotta a sztetoszkópot.

Letettem a fényképezőgépet. Megmutatta, hová tegyem a hallgatót, és hamarosan kivehetővé vált a gyerek gyors és erőteljes szívverése. Tele volt élettel és energiával. Mosolyogva hallgattam, és Maria kérdő tekintetére bólintással válaszoltam.

Aztán észrevettem, hogy Maria behunyja a szemét, és szaporábban kezdi venni a levegőt. Lefényképeztem, majd a fényképezőgéppel Ben felé fordultam. Felesége fölé hajolt, minden apró jelre figyelve. Lefényképeztem az arcán

megjelenő feszült összpontosítást és éberséget. Maria felhúzta a lábait, háta enyhén ívbe hajlott. A lélegzésén kívül egyéb hang nem hallatszott a szobában. Aztán észrevettem, hogy izmai megfeszülnek, és a rángás végigfut az egész testén.

– Figyeld! – suttogta Ben. Az ágy lábához mentem, és láttam, ahogy a szülőcsatorna nyílása egyre jobban kitágul, majd egyszerre megfeszül, és a szülésben részt vevő izmok szorításában szinte remegve, megjelenik a baba feje. Fekete haját pillantottam meg először.

Aztán eltűnt, visszahúzódott, mint a kabát ujjába visszahúzott, ökölbe szorított, kesztyűs kéz. Maria elernyedt, kinyitotta a szemét, és felsóhajtott. Ben közelebb húzódott hozzá, és a füléhez hajolva halkan suttogott neki.

– Minden rendben megy – mondta gyengéden. – Már láttam a fejét, hamarosan kibújik. Csak nyomd, nyomd! Ahogyan tanultuk. – Egymásra mosolyogtak, és lefényképeztem összedugott fejüket. Tökéletesen megfeledkeztek a jelenlétemről.

Maria megint behunyta a szemét, és nagyon nagyot, mélyet lélegzett. Ben sietve visszament az ágy végéhez, én félrehúzódva figyeltem. Annyira lenyűgözött a születés, hogy szinte megfeledkeztem arról, miért is vagyok itt. Aztán eszembe jutott a gép, odébb léptem az ágytól, és lefényképeztem Mariát, amint nyugodtan, fegyelmezetten fekszik, állát felemeli, várakozik, ajkai szétnyílva levegőért kapkodnak. Egyszer csak felnyögött, és teste elemelkedett az ágytól.

– Csak nyugodtan, csak nyugodtan… – mormolta Ben. Előrehajolt, és óvatosan megérintette a baba előbukkanó fejét, kezével irányítva a kifelé vezető úton. Közelebb léptem, és lefényképeztem Ben hatalmas kezét, amint tenyerében tartja az aprócska fejet, akár egy törékeny héjú tojást. A baba feje felém nézett. Arca lapos volt és mozdulatlan, vonásai semmivel sem különböztek egy pár vonalból sietve megrajzolt

karikatúrától. Mozdulatlan szája pusztán egyetlen egyenes vonás, szemei szorosan behunyva, orra csupán egy aprócska, lapos domborulat. Maria teste ismét elernyedt. Ben nagyon nyugodtan várakozott, tenyerében még mindig óvatosan tartotta a baba fejét, akinek apró, lapos arca olyan mozdulatlan volt, mint egy műanyag játék babáé.

– Még egyszer! – mondta Mariának.

Nem tudom, Maria hallotta-e egyáltalán a szavait. Egész teste megfeszült, aztán nagyokat lihegett, mígnem a baba piciny teste egyszercsak kicsusszant Ben tenyerébe.

És még ekkor is csak Maria lélegzése volt az egyetlen hallható zaj. Sorozatban kattogtattam a gépet, de valójában nem hallottam egyebet az elnyúlt, csöndes, kimerült lélegzetvételnél.

Ben két tenyerébe fektetve tartotta az újszülöttet, és dörzsölgette az apró testet. Végigdörzsölte szürkés színű, keskeny hátacskáját, mire a hihetetlenül aprócska karok és lábak kissé megmozdultak. Mint akit álmából ébresztettek fel, a baba nyöszörögve felsírt. A hang hallatán Maria elmosolyodott, és felemelte a fejét, hogy láthassa a gyermekét. Ben diadalittasan kiáltotta:

– Fiú! Mondtam neked, hogy fiú lesz!

A babát Maria pocakjára helyezte, várt egy pillanatig, majd két helyen elkötötte a köldökzsinórt, és óvatosan elvágta a két csomó között. A baba így elvált Mariától, de úgy kapaszkodott belé, mintha nem akarna elszakadni tőle. Ezalatt a néhány másodperc alatt arca színe kékes-szürkéről rózsaszínre változott, és mint a vízbe mártott szivacs, feje visszanyerte kerekdedségét. Aprócska orra puha és tökéletes dombocskává nőtt, szájának vékony vonala megmozdult, és keresgélni kezdett, nyelve a levegőt kóstolgatva előbukkant ajkai közül, szeme hunyorogva és pislogva kinyílt, majd becsukódott, homloka pedig összeráncolódott, amint fejét elfordítva Maria bőrébe fúrta magát. Maria egyik kezével odanyúlt, gyengéden

megérintette és elmosolyodott. Aztán szemét behunyva ismét megpihent.

– Meg? – szólt hozzám Ben, és a háta mögött álló, mindenféle dolgokkal megpakolt asztalról egy puha fehér törölközőt nyújtott felém. – Megtennéd, hogy átveszed néhány percre a gyereket, amíg én itt rendet rakok?

A fényképezőgépet a szoba sarkába, a földre tettem, a babát beletekertem a törölközőbe, és felemeltem Maria testéről. Annyira aprócska, és olyan könnyű! Parányi arcáról elhúztam a törölköző csücskét, és úgy tartottam, hogy Maria is láthassa. Ő rám mosolygott, és egy halk „köszönömöt" suttogott, majd átvittem a babát a nappaliba. Egy percre megálltam vele a nyitott bejárati ajtóban. A nap már aranyszínűn sárgállott, a mezőt borító, magasra nőtt fűről és virágokról a harmat párologni kezdett. A madarak is felébredtek.

– Hallgasd csak! – suttogtam a babának. – A madarak neked énekelnek!

De ő már elaludt, meleg ujjacskái ernyedten értek mellkasomhoz.

Beültem a hintaszékbe, és lassan előre-hátra hintáztattam magam, hátha a lágy, ritmikus mozgás enyhíteni tudja a durva és fájdalmas utazás élményeit. Felidéztem magamban azt a mindent elsöprő erőt, amely a baba születése pillanatában magával ragadta Maria egész testét, és azt a riadt, majdhogynem fájdalmas küszködést, ahogyan a gyerek anyja testéből utat tört magának a napvilágra. Gyönyörű és megrázó volt mindez.

Egyik kezembe fogtam a törölköző csücskét, és megtörölgettem vele a baba arcát, melyet még a születés szennyeződései borítottak. A törölköző érintésére meglepetten összerándult, mindkét szemét kinyitotta, ujjacskái pedig megrebbentek. Aztán halkan pihegve ismét elszundikált. Szájának sarka egy pillanatra amolyan röpke mosolyfélébe kunkorodott.

– Ben? – szóltam halkan.

– Igen? Minden rendben van? Mindjárt készen leszek.

– Minden rendben. Azt üzeni neked, hogy nagyon boldog.

Ben kijött a kisszobából, ahol Maria pihent. A kezeit törölgette. Fölém hajolt, és a babában, a kisfiában gyönyörködve így szólt:

– Azt mondja, hogy boldog? Hát nem megmondtam, hogy el fogja árulni nekünk a nevét?

Átadtam a gyereket Bennek, bementem a hálószobába a fényképezőgépemért, majd egy leheletnyi puszit nyomtam Maria arcára. Állig betakarva aludt. Hazaindultam.

Tényleg a Boldog nevet adták a gyereknek! Boldog William Abbott-Brady. Will Banks először igencsak meghökkent, amikor meghallotta.

– Boldog William? – kérdezte meglepetten. – Hát ez meg miféle név? – Aztán némi gondolkodás után így folytatta:

– Ha úgy vesszük, létezik egy virág, amelynek Édes William a neve. Dianthus barbatus, hogy pontos legyek. Szóval, nem tudom, mi akadálya lehetne, hogy a fiúnak a Boldog William nevet adják.

Hirtelen úgy éreztem, mindezt csak én mondhatom el Mollynak. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva minden félelmem egyszeriben elszállt.

Apa vitt el Portlandbe, és útközben megpróbált felkészíteni rá, mire számítsak.

– Egy pillanatra sem szabad megfeledkezned arról, hogy ő még mindig Molly – mondta apa. – Ez lesz a legnehezebb. Jómagam, valahányszor belépek a szobájába, szinte visszahőkölök a rengeteg gép láttán. Meg kell próbálnod figyelmen kívül hagyni a gépeket, hogy felfedezhesd mögöttük Mollyt. Érted, mit akarok mondani?

– Nem, nem értem – válaszoltam.

Apa felsóhajtott.

– Őszintén szólva, magam sem értem pontosan. Figyelj, Meg! Ha Mollyra gondolsz, milyennek jelenik meg előtted?

Egy kis ideig tűnődtem, majd így feleltem:

– Azt hiszem, legtöbbször a régi nevetése jut eszembe. Vagy amikor napsütötte reggeleken virágokat keresgélve szaladgált a mezőn, még a betegsége után is. Sokszor figyeltem az ablakból.

– Nos, épp erre gondoltam! Magam is így emlékszem Mollyra. Ám a látogatás alkalmával azt fogod tapasztalni, hogy minden megváltozott Molly körül. Nagyon furcsán fogod érezni magad, mintha kívül rekedtél volna az egészen, mintha nem lenne már közöd hozzá. A fájdalomcsillapító gyógyszerek miatt Molly nagyon aluszékony, a torkán pedig lélegeztető csövet vezettek le, emiatt nem tud beszélni.

– Első pillantásra olyan lesz számodra, mint egy idegen. De a hangodat hallja, ezért beszélhetsz hozzá. Beszélj hozzá, és rájössz majd, hogy Molly még mindig ott van, hiába az a sok tű, meg cső és a gyógyszerek. Ez jusson mindig eszedbe! Akkor talán könnyebben elviseled.

– És még valami… – tette hozzá apa percnyi hallgatás után. – Jusson eszedbe, hogy Molly semmilyen fájdalmat nem érez, és ő – velünk ellentétben – egyáltalán nem fél…

Apa nagyot nyelt, majd folytatta:

– A halál nagyon magányos dolog, Meg. Nem tehetünk mást, mint hogy jelen vagyunk, valahányszor ő kívánja a jelenlétünket.

Magammal hoztam a kis vázát, benne a barkával. Útközben végig a kezemben szorongattam, most viszont az ölembe tettem, hogy egy pillanatra megszoríthassam apa kezét.

Anyával a kórházban találkoztunk. Molly aludt, úgyhogy lementünk az első emeleti kávézóba. Lelkesen számoltam be

élményeimről.

– Anya, képzeld, én voltam ez első, aki a kezében tarthatta! – meséltem. – Azt hiszem, rám mosolygott!

Anya tekintete elrévedt, mintha valamit felidézne az emlékezetében. Szólni szeretett volna, de hangja elcsuklott. Aztán mintha elhessegetné a feltörő emlékeket, egy sóhajtással felállt, és szólt, hogy induljunk. Molly biztosan felébredt már. Tudja, hogy meglátogatom, és nagyon vár engem.

Molly annyira kicsinek tűnt… A haja teljesen kihullott. A hosszú, szőke, göndör tincsek örökre eltűntek. Amint ott feküdt a kórházi ágy fehér párnáján, arcának és fejének áttetsző bőre egy régi játék baba finom porcelánjára emlékeztetett. Feje fölött egy fémállványról felcímkézett üvegek és műanyag tasakok lógtak. A csövek Molly bal karjának vénájához vezettek, bennük a folyadék lassan csöpögött alá, akár a könnycseppek. A szájába vezetett csövet átlátszó ragasztószalaggal rögzítették a bőréhez.

Apa szavait követve, megpróbáltam a műszereket elválasztani Molly személyétől.

– Molly! – szólítottam meg.

Kinyitotta a szemét, felismert, és elmosolyodott. Várta, hogy beszéljek hozzá.

– Molly, megszületett a baba!

Újra elmosolyodott, nagyon álmosan.

– Fiú lett. Ott született meg a rézkeretes ágyban, épp úgy, ahogy akarták. Nagyon gyorsan jött. Ben felkészült a többórás várakozásra, de Maria csak nevetett, és ezt mondogatta: Nem, Ben, ez nyomban ki fog pottyanni. És úgy is történt. Ben felemelte, és Maria hasára fektette, a baba pedig összekucorodott, és elaludt.

Le sem vette rólam a szemét, úgy figyelt. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha megint otthon lennénk, és az ágyra kuporodva

beszélgetnénk a sötétben.

– Aztán Ben átnyújtotta nekem, kivittem az ajtóhoz, és megmutattam neki a napfelkeltét. A madarak neki énekeltek!

– Később Will is átjött, és hozott nekik egy hatalmas csokor mezei virágot. Nem tudom a nevüket… te biztosan tudnád. Csupa sárga és fehér virágot.

– Ben, Maria és Will azt üzenik, hogy nagyon szeretnek téged.

Kinyújtotta a kezét, megfogta az enyémet, és megszorította. Kezének szorítása erőtlenebb volt, mint az újszülötté.

– Ben és Maria arra kértek, készítsek még egy nagyítást a képről, amelyen te az erdei turbolyát tartod a kezedben. Szeretnék kiakasztani a falra a nappaliban.

De Molly már nem figyelt rám. Oldalra fordította a fejét, és behunyta a szemeit. Keze erőtlenül lecsúszott az enyémről, és újra álomba merült. A kis vázát, benne a barkát az ágya melletti asztalra állítottam, hogy rögtön észrevegye, amint felébred. Aztán kimentem a szobából.

Útban hazafelé elgondolkodva szóltam apához:

– Will Banks egyszer idézett nekem egy sort egy versből: Csak magadat siratod, Margaret – valahogy így hangzott. Mire én azt válaszoltam, hogy soha nem szoktam magamat siratni. Most érzem csak mennyire igaza volt. A szomorúságom legfőbb oka, hogy nagyon hiányzik Molly. Még a civakodásaink is nagyon hiányoznak.

Apa közelebb vont magához az ülésen, és egyik karjával átölelt.

– Mindvégig nagyon bátran viselkedtél, Meg – mondta. – Sajnálom, hogy ezt csak most mondom, de jobbára én is azzal vagyok elfoglalva, hogy magamat siratom.

Két héttel később Molly elment. Egy délután behunyta a szemét, és soha többé nem nyitotta ki. Apa és anya hazahozták

a barkát, hogy őrizzem meg emlékbe.

11.

Molly nélkül soha semmi nem lesz már olyan, mint régen. Ám idővel a gyász sajgó fájdalma átadja helyét az emlékezésnek, s az ember lényének üresen kongó részei újra megtelnek hangokkal, beszéddel, nevetéssel.

Elérkezett a szeptember, a kis házból való elköltözés ideje. A kis házból, amely kezdett már otthonunkká válni. Egy napon kopogtattak a bejárati ajtón. Apát keresték. Felmentem a dolgozószobába, hogy szóljak neki. Az íróasztalánál ült, és komoran bámulta az összefogott papírlapok halmait, melyeket valamiféle sajátos rendszer szerint rakott sorba a padlóra.

– Apa, Clarice Callaway van itt egy férfivel. Azt mondja, igazán nem akar alkalmatlankodni, de…

– De mindenképpen alkalmatlankodni fog, ugye? – Sóhajtva felállt. Lenn a bejáratnál hallottam amint Clarice bemutatja a férfinak, aki aktatáskáját szorongatva állt, nagyon türelmetlenül, és nagyon bosszúsan. Apa behívta őket, megkérte anyát, hogy készítsen kávét, aztán bevezette őket a nappaliba.

Én visszamentem a sötétkamrába, és szomorúan nekiláttam összecsomagolni a holmimat. Pedig a városban is lesz sötétkamrám: apa megkérte néhány diákját, hogy a városbeli ház harmadik emeletén lévő, valamikori cselédszobába segítsenek felszerelni a polcokat, és vezessék be a vizet meg az áramot. Az igazat megvallva nagyobb és jobban felszerelt sötétkamra lesz, mint az, amelyben egész nyáron dolgoztam, tehát ez nem lehet oka lehangoltságomnak. Will Banks is

hamarosan berendezi a saját sötétkamráját, melyet kis házának korábbi kamrájából alakított ki, tehát az én elköltözésem nem jelenti azt, hogy félbeszakad Will érdeklődése, és lelkes munkálkodása. Szomorúságomnak az volt az oka, hogy Will és én többé nem fogunk együtt dolgozni.

Nagyon nehéz elfogadni, ha el kell szakadnunk valakitől.

Ragasztószalaggal lezártam a kartondobozokat, mindegyikre ráírtam, hogy sötétkamra, és lehordtam őket a konyha egyik sarkába. Ott már jó néhány doboz sorakozott, hiszen anya már több napja csomagolt. A dobozokon feliratok jelezték tartalmukat. Már egy hete úgy éltünk, mint a táborozók. Papírtányérból ettünk, feléltük a hűtőszekrényben található összes maradékot, és anya piciny kertjének néhány megmaradt növényéből készítettük el az ebédünket.

Az egyik doboz tetején ez a felirat állt: Takaró. Két nappal korábban, este anya elnyisszantott egy cérnát, és tétova csodálkozással nézegette művét:

– Azt hiszem, elkészült. Nem lehet igaz… – Körbe-körbe forgatta, nem hagyott-e ki egy sarkot vagy egy foltocskát, ám a takaró minden egyes centiméterét takaros, sűrűn egymásba fonódó öltések borították. Anya felállt, és kiterítette a nagy konyhaasztalra. Ott feküdt előttünk a múltunk, geometrikus mintákba rendezve: a Mollyé és az enyém. Benne volt eddigi életünk összes élénk színű, tarka részlete: középen a babaruháink sápadt rózsaszínei és sárgái, körötte gondosan megszerkesztett sorokban kislánykorunk apró virágos és élénk színű skótmintás anyagai, a szélén pedig a kiskamaszkor sokkal tompább és kopottabb színű farmer- és kordbársonydarabkái.

– Ez tényleg elkészült… – mondta anya halkan. – Befejeztem. – Aztán szépen összehajtogatta, és beletette a kitudja hány foltocskából összevarrt takarót egy dobozba.

Most kávéscsészék koccanását hallottam, majd élénk

vitatkozás foszlányait.

– Ez nem járja! – mondta anya, ha nem is túl hangosan, ám épp olyan hanglejtéssel, ahogyan mi szoktuk mondani Mollyval.

A nappalira pillanatnyi csend telepedett. Aztán, apa szólalt meg:

– Semmi értelme tovább folytatnunk ezt a beszélgetést! Menjünk, keressük fel Willt! Egyébként is őt kellett volna először felkeresnie, Mr. Huntington.

Apa kijött a konyhába, hogy telefonáljon. – Will? – szólt a kagylóba. – Átmehetnénk hozzád? El tudom képzelni, mit mondhatott Will! Még sohasem hallottam, hogy egyetlen jó szót ejtett volna a nővére fiáról.

– Will – válaszolta apa –, te is tudod, én is tudom. Mindazonáltal civilizáltan kell viselkednünk. Most nyugodj meg! Néhány percen belül ott leszünk.

Letette a kagylót, majd hozzám fordult:

– Meg, átszaladnál Benhez és Mariához? Mondd, hogy vigyázol egy kicsit Boldogra, ők pedig jöjjenek át Willhez, hogy megbeszéljük a dolgot Will bostoni unokaöccsével.

Aztán visszament a nappaliba, ahonnan kiszűrődött Clarice Callaway méltatlankodó hangja:

– Hiszen még be sem fejeztem a kávémat!

Apa nem tudott ellenállni a kísértésnek:

– Clarice, igazán nem szeretnék kényelmetlenséget okozni magának, de… – A hangjából pontosan éreztem, mekkora elégedettséggel töltötte el, hogy kimondhatta ezt a mondatot.

Nagyon szeretek Boldogra vigyázni! Ez is hiányozni fog a városban. És nem lesz alkalmam látni, hogyan növekszik napról napra, hogyan tanul meg egyre több dolgot. Már ügyesen emeli a fejét, és nézelődik. Alig egy hónap telt el, máris kész kis emberke lett belőle, hatalmas szemekkel,

erőteljes hanggal és határozott egyéniséggel. Hol van mar a kis tehetetlen újszülött! Maria egyszer azt mondta, hogy a gyerek épp olyan, mint Ben: fütyül az illemszabályokra. Ben szerint pedig épp ellenkezőleg, olyan, mint Maria: következetlen, szókimondó és felvágós. Ezt hallván Maria meglegyintette Bent egy konyharuhával, mire Ben megjegyezte: Látod, épp erről beszéltem!

Szerintem Boldog egyszerűen csak boldog, és senki másra nem hasonlít önmagán kívül.

Amikor Ben és Maria hazajöttek Willtől, persze érdeklődtem, mi történt. Maria a szemeit forgatta:

– Fogalmam sincs. Ez egyszerűen őrület!

Ben hahotázva nevetett.

– Meg, mutatnom kell neked valamit! – A szekrényhez ment, és kivette belőle az esküvői albumot tartalmazó dobozt.

– Ben, már láttam azokat a képeket. Tudom, hogy össze vagytok házasodva. Apának is megmondtam már. Clarice emiatt már bizonyosan nem aggódik.

– Nem, nem, ide süss, tökfej! – mondta Ben. Gyorsan átlapozta az album vastag, színes képekkel teli lapjait, míg rá nem bukkant arra, amit keresett. A kép az esküvői vendégek népes csoportját ábrázolta, egy csomó középkorú, pezsgőt iszogató embert. A tömeg kellős közepén egy rettenetesen alkalomhoz illően öltözött, ugyanakkor a pezsgőtől kissé kótyagos alak állt, nem más, mint Will Banks unokaöccse.

– Íme, Martin Huntington! – Ben a hasát fogva nevetett. – Egyszerűen besétál Will házába egy pofa, öltönyben, aktatáskával a hóna alatt, és úgy néz rám, a szakállas, farmernadrágos fickóra, mintha nem akarna hozzám túlságosan közel kerülni, nehogy elkapjon valami fertőző betegséget. Amikor felismertem, nyújtottam a kezemet – ezt látnod kellett volna, Meg! – és így szóltam: Mr Huntington, hát nem emlékszik rám? Ben Brady vagyok.

– Honnan ismered őt? – kérdeztem.

– Apám ügyvédi irodájában gyakornokoskodik már évek óta – kacagott Ben. – Jaj, Meg, ezt látnod kellett volna! Ott állt tátott szájjal Will nappalijának kellős közepén, aztán azzal a rá annyira jellemző fontoskodó stílusával megszólalt: Nos, Benjámin, nekem khm…, persze fogalmam sem volt khm …, hogy önök laknak az én családi házamban. Khm…, ezzel persze khm… néminemű khm… kínos felhang is társul khm… az egész eljáráshoz.

– Eljárás! El tudod ezt képzelni?! Hogy a Will Banks nappalijában zajló megbeszélést eljárásnak nevezze?! Ez annyira jellemző Martín Huntingtonra. Alig várom, hogy apámnak elmesélhessem!

– De mi fog történni?

Ben vállat vont.

– Nem tudom, de fel fogom hívni az apámat. Azt pontosan tudom, hogy én mit szeretnék: szeretném megvásárolni ezt a házat Willtől, ha az apám adna kölcsön némi pénzt az előlegre. Szeretném, ha Boldog itt nőne fel.

Hazaérve szüleimet a nappaliban találtam. A felmelegített kávét iszogatták. A szőnyeg feltekerve, a függönyök leszedve az ablakról. A kicsi ház apránként kiürült.

– Ben meg akarja vásárolni a házat – újságoltam szomorúsággal vegyes lelkesedéssel. – És mindig itt fognak lakni. – Felsóhajtottam, lerúgtam a cipőmet, és lesöpörtem a zoknimhoz és a farmeremhez tapadt lehullott faleveleket.

– Hiszen ez óriási! – mondta apa. – De te miért vagy ennyire savanyú?

– Talán azért, mert elmegyünk. Ők azonban maradnak.

Anya és apa egy percig hallgattak. Végül apa törte meg a csendet:

– Figyelj, Meg! Jövő nyáron esetleg újra kibérelhetjük ezt a

házat. Anyával erről már sokat beszéltünk, de értsd meg a rossz érzéseinket is.

– Annyi szomorúság is kötődik ehhez a helyhez, Meg – szólt csendesen anya.

– De… de… – kerestem a szavakat – jövő nyáron talán mindannyiunknak jól esne, ha itt emlékezhetnénk Mollyra.

Anya elnézett, valahová messze. – Talán. Meglátjuk…

Mindhárman felálltunk. Anya a konyhába ment, hogy befejezze a csomagolást, apa felment a dolgozószobájába.

– Tudod, Meg – állt meg félúton a lépcsőkön –, a könyvemben azt írtam, hogy a véletlen alkalmazása kevéssé értékes irodalmi eszköz. De amikor ma Ben belépett Will nappalijába, és így szólt: Mr. Huntington, hát nem emlékszik rám? – nos…

Csak állt, és gondolkodott egy pillanatig. Aztán elkezdett magában beszélni.

– Ha átszerkeszteném a kilencedik fejezetet – motyogta –, hogy megfelelhessen a … – Lassan felbandukolt a lépcsőfokokon. A lépcső tetején megállt, rápillantott a dolgozószoba közepén magasodó papírkupacokra, megfordult, és diadalmas hangon lekiáltott:

– Lydia! Meg! Bár befejeztem a könyvet, de át kell szerkesztenem egy kissé! Most döbbentem csak rá…!

Így tehát a kézirat is dobozba került, a tetejére pedig apa hatalmas nyomtatott betűkkel ráírta: KÖNYV.

Másnap jött a költöztető autó. Will Banks, Ben és Maria, a karján ülő Boldoggal a kicsi ház kocsifelhajtójának végében álltak, és integettek.

Szeptember végére járt már, mikor egy szép napon apám hazajött az egyetemről, és így szólt:

– Fésülködj meg! Szeretném, ha elkísérnél valahová.

Apa általában észre sem veszi a frizurámat, ha mégis, nem nagyon érdekli, hogy megfésülködtem-e vagy sem. Rögtön tudtam hát, hogy valami nagyon különleges helyre megyünk. Még az arcomat is megmostam, és a tornacsukámat az iskolába járó cipőmre cseréltem. Belebújtam a dzsekimbe, és beültem a kocsiba. Apa az egyetem múzeumához vitt, a hatalmas kőépülethez, amely előtt bronzszobrok sorakoznak.

– Apa! – suttogtam, miközben felfelé lépdeltünk a széles lépcsősoron –, a reneszánsz gyűjteményt már ezerszer láttam. Ha megint végig akarsz rajta vezetni, akkor…

– Meg – mondta erre –, csöndben maradnál egy percre?

– Dr. Chalmers – szólította meg apát egy hölgy a fogadóteremben –, hallottam mi történt a lányával, és nagyon sajnálom.

– Köszönöm – felelte apa. – Ő a másik lányom, Meg. Meg, ismerkedj meg Amato kisasszonnyal.

Kezet fogtunk, a hölgy közben kíváncsian fürkészett.

– Ó! – mondta, kissé meglepetten, ami nem esett jól. Vajon nem tudta, hogy apának van még egy lánya? – Ó! – ismételte meg. – A fotókiállítás a nyugati szárnyban található.

A fotókiállításnak eddig a hírét sem hallottam, ami persze nem meglepő, mert mostanság igencsak lekötött a sötétkamrám berendezése, és az iskolakezdésre való felkészülés. Amint apával a nyugati szárny felé baktattunk, hirtelen úgy éreztem, mintha valami lefelé húzna és elmerülnék.

– Apa! – szóltam –, csak nem nevezted be tudtomon kívül valamelyik fényképemet egy kiállításra?

– Nem – felelt, és a fejét rázta. – Ilyesmit soha nem tennék… Egy szép napon megteheted majd te magad.

A hatalmas, fehérre meszelt falú terem valamennyi falán bekeretezett fotók sorakoztak. A bejáratnál elhelyezett táblán

gondosan megrajzolt, régies betűkkel ez állt: New England arcai. Ahogy lassan körbejártam a termet, számos fotóművész nevét felismertem. Híres nevek voltak, amelyeket a könyvtárból kikölcsönzött fényképészettel foglalkozó folyóiratokból és könyvekből már jól ismertem. A képek sokféle emberi arcot ábrázoltak: tanyán élő, öreg földműves komor arcát, idős parasztasszony ráncos vonásait, kíváncsi tekintetű, naptól szeplős gyerekek maszatos ábrázatát.

És egyszerre szembe találtam magam a saját arcommal! Nagy méretű fénykép volt, fehér háttérrel, keskeny fekete kerettel. A kép éles szögből készült: a hajamat szél borzolja, tekintetem valahová messze, a távolba réved, az aprólékos gonddal kidolgozott kép széle vagy a keret merev határai mögé. A nyakam, az állam és a félig elfordított arcom körvonalai élesen rajzolódnak ki a háttérben homályosan felbukkanó, finoman kirajzolódó fenyőfák előtt.

A kép sarkában ott állt az aláírás: William Banks. Nem tudtam róla, hogy Will lefényképezett. A falu temetőjében készítette a képet, Molly temetésének napján, amikor beültettük a sírját aranyvesszővel.

Volt valami az arcomban, ami Mollyt idézte. Megdöbbentem, amikor szembesültem ezzel. De a vállamat is épp úgy tartottam, mint ő tartotta valaha. Múlékony pillanat volt, jól tudom, de amikor Will kézbe vette a gépét, és a másodperc ötszázadnyi töredéke alatt elkattintotta, képes volt megragadni ezt a pillanatot, és örökkévalóvá tett mindent, ami Mollyból bennem fellelhető. Hálás voltam ezért.

Közelebb léptem, hogy elolvassam a fénykép feliratát. „Bojtos tárnics” volt a kép címe.

– Apa – szóltam hirtelen – meg kell látogatnom Willt! Megígértem neki.

És a hétvégén apa elvitt hozzá. A kocsiban ülve eszembe jutott, milyen hosszúnak tűnt az út, amikor először utaztunk le a vidéki házhoz. Most a távolság sokkal rövidebbnek tűnt,

talán, mert a megszokás közelebb hozta. De az is lehet, hogy egyszerűen csak felnőttem.

Will otthon volt, derékig a kocsi felnyitott motorházteteje alá bújva. Amikor bekanyarodtunk a ház elé, felegyenesedett, megtörölgette a kezét, és azt mondta, amit vártunk:

– A gyertyák. Ősszel mindig a gyertyákkal van baj.

– Will, eljöttem, hogy megmutasd nekem a bojtos tárnicsot. Sajnálom, hogy elfeledkeztem róla.

– Nem késtél le semmiről, mostanáig itt sem volt az ideje, Meg.

Apa Will házában maradt, mi pedig kimentünk a mezőre. Majdnem minden virág elhervadt már. Ben és Maria háza üresen állt, bár a függönyök, amelyeket Maria készített, még az ablakokon lógtak. Visszaköltöztek a városba, hogy Ben befejezhesse doktori képzésének utolsó szakaszát a Harvardon.

– Visszajönnek majd – nyugtatott meg Will, mert észrevette, hogy a házat nézem. A ház immár az övék. Jövő nyáron talán segíthetsz Boldognak járni tanulni.

Egy pillanatig elgondolkodtam. A jövő nyár még nagyon, nagyon távolinak tűnt.

Will egyenesen ahhoz az erdőszéli helyhez vezetett, ahol a nyírfák mögött a lucfenyő magasodott. Félretolta a cserjéket, és elvezetett a kis tisztásra, ahol a bojtos tárnics terem. Nagy, nagy csönd vett minket körül. A talajt jobbára moha borította, a magasra törő fák lombján át a napfény csak foltokban hatolt át. A bojtos tárnics aprócska telepe magányosan díszlett a mohapárnák között. Egyenes szárai, csúcsukon bíborszín bimbókkal, a fény felé törtek. Will és én csak álltunk, és gyönyörködtünk bennük.

– Ez a kedvenc virágom – mondta Will. – Talán azért, mert ez az utolsó, ősszel nyíló virág. És mert olyan magányos, rejtőzködő. Nem törődik azzal, hogy észreveszi-e valaki.

– Ez csodálatos, Will… – mondtam elragadtatva, s nem csak öreg barátom kedvéért.

Amint hazafelé ballagtunk, néhány lépéssel lemaradtam mögötte, mert szerettem volna minden képet rögzíteni az emlékezetemben. Már az aranyvessző is elvirágzott. A magasra nőtt fű barnás színűre változott, akár egy régi, kifakult fénykép szépiaszín tónusai. Az agyamban pedig – mint egy folyton megakadó és újrainduló film kockái – ismét Molly arca bukkant fel. Láttam, amint a még zöldellő fűben áll, karján hatalmas virágcsokorral. Haját szél borzolja, ajkain röpke mosoly játszik, és egyenként nyúl egy-egy újabb virág után.

Erősen hinni akartam, hogy Molly számára valahol mindig nyár lesz, mindörökre nyár.

A mező túlsó végében megpillantottam a kicsiny házat, amelyben néhány hónapja még mi laktunk. Előttem Will baktatott. Néztem, ahogy lassan ballag hazafelé. A sűrű füvet botjával félretolja az útból, s bizony, bizony támaszkodik is rá. Szüksége van erre a támaszra, mert a göröngyös mezőn járni már nem olyan könnyű számára, mint valaha. Ben szavai jutottak az eszembe, aki azt magyarázta – akkor még értetlenül hallgattam –, hogy tudomásul kell venni, és el kell fogadni az élet nehézségeit. Willtől egy napon majd szintén örökre el kell búcsúznom. Addig azonban vele kell hogy legyek, minél többször. Utánafutottam.

– Will! – kiáltottam. – A rólam készített fényképét kiállították az egyetem múzeumában!

Bólintott.

– Nem bánod? – kérdezte.

– Ó, nem… A kép megszépített… – feleltem szégyenlősen.

– Kicsi Meg! – nevetett Will, és egyik karjával átölelte a vállamat –, hiszen te mindig is szép voltál!

[1] Samuel Taylor Coleridge, költő (1772-1834)

[2] Objektív: lencse, lencserendszer (pl.: teleobjektív, nagylátószögű objektív)

[3] Botanikus: a növényvilággal foglalkozó tudós.

[4] Ez egy kisebb, úgynevezett teleobjektív

[5] Eörsi István fordítása

Tartalom

- 1
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.